Αλεξάνταρ ΝΤΟΝΣΚΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

Σύλλογος των Μακεδόνων από τη Μακεδονία του Αιγαίου ,,Μίρκα Γκίνοβα,, - Στιπ

Μακεδονικός Λογοτεχνικός Σύλλογος ,,Γκρίγκορ Πρλιτσεβ,, (Σύδνευ Αυστραλίας)

Ο Αλεξάνταρ Ντόνσκι γεννήθηκε στο Στιπ. Προέρχεται από μια καλλιτεχνική οικογένεια. Είναι συγγραφέας περίπου τριάντα βιβλίων, δεκάδων ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών ντοκιμαντέρ και εκατοντάδων άρθρων στον τομέα της μακεδονικής ιστορίας, της λαογραφίας, της θρησκείας, των ταξιδιών και της λογοτεχνίας για τα οποία έχει λάβει πολλά βραβεία και αναγνώρισες.

ISBN 978-0-6450553-1-3

Αλεξάνταρ ΝΤΟΝΣΚΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

Σύλλογος των Μακεδόνων από τη Μακεδονία του Αιγαίου ,,Μίρκα Γκίνοβα,, - Στιπ

Μακεδονικός Λογοτεχνικός Σύλλογος ,,Γκρίγκορ Πρλιτσεβ,, (Σύδνευ Αυστραλίας)

Αλεξάνταρ ΝΤΟΝΣΚΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

ИСТОРИСКАТА ВИСТИНА ЗА МАКЕДОНИЈА И МАКЕДОНЦИТЕ

THE HISTORICAL TRUTH ABOUT MACEDONIA AND THE MACEDONIANS

Χορηγός και προωθητής:
Σύλλογος ,,ΜΙΡΚΑ ΓΚΙΝΟΒΑ,, - ΣΤΙΠ
Εκπρόσωπος:
Στόγιαν Ντίμκοβ

Εκδότης
Σύλλογος ,,ΓΚΡΙΓΚΟΡ ΠΡΛΙΤΣΕΒ,,
(Σύδνευ Αυστραλίας)
Για τον εκδότη:
Ντούσαν ΡΙΣΤΕΒΣΚΙ

Εξώφυλλο:
Αλεξάνταρ Ντόνσκι

Εκδόσεις:
„ΜΙΡΚΑ ΓΚΙΝΟΒΑ“

ISBN 978-0-6450553-1-3

2021

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το να γράφεις κάτι για τη Μακεδονία καταρχήν αποτελεί προνόμιο, πρόκληση και τιμή. Το πόσο μεγάλο και σημαντικό είναι το όνομα της Μακεδονίας επιβεβαιώνεται από το ότι αναφέρεται πολλές φορές στο Άγιο Βιβλίο, τη Βίβλο. Το πόσο μεγάλη είναι η αγάπη για τη Μακεδονία δείχνει και το γεγονός ότι είναι η πιο τραγουδισμένη χώρα στα παραδοσιακά – λαϊκά τραγούδια. Μια χώρα η οποία έχει δώσει αναρίθμητα θύματα για να καταφέρει να γίνει ανεξάρτητο κράτος. Για να γίνει μια αφήγηση όλων όσων έγιναν στη Μακεδονία και για τη Μακεδονία θα πρέπει να γραφούν πάρα πολλά. Αυτό το βιβλίο αποτελεί μόνο μια αρχή.

Ο Σύλλογος των Μακεδόνων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας „Μίρκα Γκίνοβα“ της πόλης Στιπ, αποφάσισε να υλοποιήσει ένα πρόγραμμα όπως αυτό επειδή αισθανθήκαμε την ανάγκη να παρουσιάσουμε την αλήθεια για τη Μακεδονία και τη μακεδονική ιστορία, όχι μόνο στην επικράτεια της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, αλλά και την ιστορία των Μακεδόνων που ζούσαν και ζουν στα γειτονικά κράτη και κυρίως στη Μακεδονία του Αιγαίου, τη Μακεδονία του Πίριν, αλλά και στην Αλβανία, την Σερβία και το Κόσοβο. Η ιδέα για το βιβλίο αυτό υπάρχει εδώ και μεγάλο χρονικό διάστημα, πριν ακόμη να ιδρυθεί ο Σύλλογός μας και προς μεγάλη μας ευχαρίστηση επιτέλους σήμερα έχει υλοποιηθεί. Στο βιβλίο αυτό μέσω σχετικών στοιχείων και δεδομένων, διαφόρων πηγών και πραγματικών μαρτυριών, περιλαμβάνουμε την ιστορία της Μακεδονίας, από την αρχαιότητα και το Μέγα Αλέξανδρο το Μακεδόνα, την είσοδο του Χριστιανισμού στην Ευρώπη μέσω της Μακεδονίας, τους Μακεδόνες διδασκάλους Κύριλλο και Μεθόδιο, τους Βαλκανικούς Πολέμους και το διαμελισμό της Μακεδονίας το έτος 1913, τον Εμφύλιο Πόλεμο στην Ελλάδα και τις συνέπειες αυτού για τους Μακεδόνες, ως και την σήμερον ημέρα.

Το βιβλίο αυτό το εκδίδουμε σε τρεις γλώσσες, στα μακεδονικά, στα αγγλικά και στα ελληνικά. Σκοπός μας είναι να το μεταφέρουμε σ΄όλον τον κόσμο για να βρίσκεται στη διάθεση όλων των Μακεδόνων, σ΄αυτούς που ζουν στις γειτονικές χώρες, όπως και στους αναγνώστες σ΄όλη την υφήλιο. Μέσω του βιβλίου αυτού, επιθυμούμε να δείξουμε ότι ο αγώνας για την αναγνώριση των εθνικών δικαιωμάτων των Μακεδόνων στα κράτη στα οποία δεν αναγνωρίζονται δεν έχει

τελειώσει ακόμη, αλλά σύντομα θα επιφέρει αποτελέσματα, επειδή ο αγώνας για τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελεί ένα καθολικό ανθρώπινο όφελος.

Εμείς, ως Σύλλογος των Μακεδόνων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας „Μίρκα Γκίνοβα“ της πόλης Στιπ, μέσω του βιβλίου αυτού, θα θέλαμε επίσης να εκφράσουμε μεγάλες ευχαριστίες προς την πόλη Στιπ και όλους τους κατοίκους αυτής που ζουν ή ζούσαν σ΄αυτήν, επειδή εμάς τους δια της βίας εκδιωγμένους Μακεδόνες από τη Μακεδονία του Αιγαίου, μας βοήθησαν και μας υποστήριξαν όταν περνούσαμε τις δυσκολότερες στιγμές, στάθηκαν δίπλα μας και με ανιδιοτέλεια μας βοήθησαν να ξεκινήσουμε μια καινούρια ζωή στην πόλη τους.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες εκφράζουμε προς τον κύριο Αλεξάνταρ Ντόνσκι για την συμβολή του στην συγγραφή αυτής της αλήθειας για τη Μακεδονία. Παρακολουθώντας τη δουλειά του και τα έργα του, αποφασίσαμε ότι αυτός αποτελεί την προσωπικότητα που έχει μεγάλη εξειδίκευση, αλλά και θάρρος, με τρόπο αυθεντικό μέσω του βιβλίου αυτού να παρουσιάσει την πραγματικότητα η οποία συνέβαινε στη Μακεδονία και κυρίως στη Μακεδονία του Αιγαίου.

Τέλος, θα θέλαμε να τονίσουμε ότι εμείς οι Μακεδόνες από τη Μακεδονία του Αιγαίου προσφέρουμε τους εαυτούς μας ως μια γέφυρα συνεργασίας ανάμεσα στη Μακεδονία και την Ελλάδα, όπως και τις υπόλοιπες γείτονες χώρες, με σκοπό την ευημερία και μια μεγαλύτερη επικοινωνία μεταξύ των Μακεδόνων και του υπολοίπου πληθυσμού από την άλλη πλευρά των συνόρων. Σκοπός μας είναι να έρθουμε κοντά και με τους έντιμους και πραγματιστές πολίτες των γειτονικών χωρών, χωρίς κανείς να αισθανθεί προσβεβλημένος επειδή όλοι μας είμαστε εδώ και θα πρέπει να μάθουμε να ζούμε μαζί, και ανεξαρτήτως των διαφορών και των προβλημάτων του παρελθόντος, να κοιτάζουμε από κοινού προς το μέλλον.

Με τιμή

Σύλλογος των Μακεδόνων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας
„Μίρκα Γκίνοβα“ της πόλης Στιπ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Μακεδονία ως χώρα και κράτος και οι Μακεδόνες ως έθνος συνέβαλαν σημαντικά στην παγκόσμια ιστορία και τον πολιτισμό.

Ας θυμηθούμε μόνο το περίφημο αυτοκράτορα Αλέξανδρο το Μέγα κατά τη διάρκεια του οποίου η μακεδονική αυτοκρατορία εκτεινόταν σε τρεις ηπείρους και ο απώτερος στόχος του οποίου ήταν να δημιουργήσει μια παγκόσμια αυτοκρατορία χωρίς όρια, με ανάμειξη διαφορετικών πολιτισμών, όπου όλοι οι λαοί θα ζούσαν αδελφικά.

Ας θυμηθούμε και τη περίφημη βασίλισσα Κλεοπάτρα 7η, η οποία στην καταγωγή της, ήταν Μακεδόνισσα. Ήταν μακρινή δισέγγονη του Πτολεμαίου, του στρατηγού του Αλέξανδρου, ο οποίος, μετά τη διάλυση της μακεδονικής αυτοκρατορίας, παρέμεινε να κυβερνά την Αίγυπτο.

Ας θυμηθούμε επίσης το γεγονός ότι ο Χριστιανισμός στην Ευρώπη άρχισε αρχικά να εξαπλώνεται ακριβώς μέσω της Μακεδονίας. Η Μακεδονία και οι Μακεδόνες έχουν αναφερθεί πολλές φορές στην Αγία Γραφή, κυρίως λόγω της αποστολής των ιερών αποστόλων Παύλου και Λουκά που κήρυξαν στη χώρα αυτή. Οι πρώτοι Ευρωπαίοι Χριστιανοί ήταν Μακεδόνες.

Ο Αριστοτέλης γεννήθηκε επίσης στη Μακεδονία, η μητέρα του οποίου προερχόταν από μια ελληνική αποικία στην ακτή της Μακεδονίας, η οποία αργότερα καταστράφηκε ολοσχερώς από τον Φίλιππο Β και αποβλήθηκε από τον πληθυσμό. Ο πατέρας του Αριστοτέλη, ωστόσο, θεωρείται Μακεδόνας λόγω του ότι ήταν φίλος και προσωπικός γιατρός του Φίλιππου του Β 'της Μακεδονίας.

Ο διάσημος Βυζαντινός αυτοκράτορας Ιουστινιανός γεννήθηκε στη Μακεδονία και η Μακεδονία γέννησε και τους ιερούς αδελφούς Κύριλλο και Μεθόδιο, οι οποίοι σήμερα στην Ευρώπη θεωρούνται ως οι «Παντροστάτες της ευρωπαϊκής ηπείρου» και δημιούργησαν την πρώτη γραφή των σλαβικών λαών.

Η Μακεδονία γέννησε επίσης τον Άγιο Κλήμεντ της Οχρίδας, τον άνθρωπο για τον οποίο πιστεύεται ότι δημιούργησε το κυριλλικό αλφάβητο - μια γραφή που χρησιμοποιείται σήμερα από εκατοντάδες εκατομμύρια Ρώσων, Ουκρανών, Σέρβων, Βουλγάρων, Μαυροβουνίων, Μακεδόνων και άλλων εθνών.

Υπάρχει σήμερα ένας λαός στη Μακεδονία, τα μέλη του οποίου από πάντοτε αποκαλούνταν Μακεδόνες και ζουν εδώ και καιρό στη χώρα. Οι γείτονες της Μακεδονίας (ειδικά η Ελλάδα και η Βουλγαρία, που τώρα κυριασχούν σε τμήματα της διαιρεμένης Μακεδονίας), αρνούνται την ύπαρξη ενός ξεχωριστού μακεδονικού λαού, ενεργώντας σοβινιστικά προς τους Μακεδόνες που ζουν στις χώρες τους. Κάποιος μπορεί να ρωτήσει: γιατί

αυτά τα πράγματα δεν ήταν γνωστά στο ευρύτερο ξένο κοινό μέχρι τώρα; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό έγκειται στα γεγονότα της μακρινής και πρόσφατης ιστορίας. Η Μακεδονία, ως κράτος, έπαψε να υπάρχει τον 2ο αιώνα π.Χ. (αμέσως μετά την κατάληψη του αρχαίου Μακεδονικού κράτους από τους Ρωμαίους). Από τότε (εκτός από μερικές προσπάθειες για την αποκατάστασή της), η Μακεδονία και οι Μακεδόνες συνέχισαν να βρίσκονται υπό ξένη κυριαρχία. Το 1913, η Μακεδονία χωρίστηκε μεταξύ Σερβίας, Ελλάδας και Βουλγαρίας και ένα μικρό μέρος προσαρτήθηκε στην Αλβανία. Τα καθεστώτα όλων αυτών των χωρών ήταν σοβινιστικά απέναντι στους εθνικά Μακεδόνες, οι οποίοι υπέφεραν και υποφέρουν βίαιες πολιτικές αποεθνικοποίησης. Οι Μακεδόνες, οι οποίοι βρέθηκαν στο μέρος που προσάρτησε η Σερβία έγινε προσπάθεια να πειστούν ότι είναι "Σέρβοι", όσοι παρέμεναν υπό την κυριαρχία της Ελλάδας ότι είναι "Έλληνες", στη Βουλγαρία ότι είναι "Βούλγαροι", ενώ εκείνοι που βρέθηκαν υπό την Αλβανία, ότι είναι "Αλβανοί". Οι Μακεδόνες έκαναν πολλές προσπάθειες να αντισταθούν σε όλα αυτά, ένοπλα αλλά και μέσω του πολιτισμού, απέτυχαν όμως να δημιουργήσουν το δικό τους ενωμένο κράτος, κυρίως λόγω της εξουσίας των κατακτητών και των ξένων υποστηρικτών τους.

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι Μακεδόνες σε όλες τις περιοχές της Μακεδονίας εξεγέρθηκαν σε εθνικό επίπεδο προκειμένου να δημιουργήσουν ένα ενωμένο ανεξάρτητο Μακεδονικό κράτος ή τουλάχιστον να αναγνωριστούν ως ξεχωριστό έθνος εντός των συνόρων των κρατών που είχαν προσαρτήσει τμήματα της Μακεδονίας. Ωστόσο, μόνο οι Μακεδόνες στο τμήμα που καταλαμβάνει η Σερβία κατάφεραν να αποκτήσουν τα εθνικά τους δικαιώματα με τη μορφή της δικής τους δημοκρατίας στο πλαίσιο του αντιδημοκρατικού γιουγκοσλαβικού κομμουνιστικού καθεστώτος. Μετά τον πόλεμο, οι Μακεδόνες στο τμήμα της Αλβανίας απέκτησαν επίσης εθνικά δικαιώματα (αν και αρκετά περιορισμένα).

Το 1991, μετά τη διάλυση της Κομμουνιστικής Γιουγκοσλαβίας, η Μακεδονική Δημοκρατία, που ήταν αναπόσπαστο τμήμα της Γιουγκοσλαβίας, κατάφερε να γίνει ανεξάρτητη ως ξεχωριστό κράτος με την ονομασία Δημοκρατία της Μακεδονίας. Με αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκαν για πρώτη φορά οι συνθήκες για τους Μακεδόνες να εκφράσουν ελεύθερα στον κόσμο την αλήθεια για τις εθνικές τους ρίζες και να εκφράσουν την αντίθεσή τους στις προηγούμενες σοβινιστικές ερμηνείες της ιστορίας τους.

Σε αντίθεση με αυτούς, οι Μακεδόνες που παρέμεναν υπό την κυριαρχία της Βουλγαρίας και της Ελλάδας, εξακολουθούν να μην έχουν εθνικά δικαιώματα και εξακολουθούν να υπόκεινται σε πολιτικές απεθνικοποίησης.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ

Αρχαία Μακεδονία

Τα πρώτα σημάδια της οργανωμένης ζωής στο έδαφος της Μακεδονίας μπορούν να βρεθούν στην παλαιότερη Νεολιθική περίοδο. Το κύριο χαρακτηριστικό εκείνης της εποχής ήταν η ανάπτυξη της εγχώριας επεξεργασίας, ιδιαίτερα της κεραμικής.

Στην Εποχή του Χαλκού στην επικράτεια της νότιας Μακεδονίας σημειώθηκε η εμφάνιση της τοπικής ομάδας Αρμενοχωρίου. Την περίοδο της Εποχής του Σιδήρου συνεχίστηκε η ανάπτυξη του πολιτισμού, η οποία οδήγησε τη Μακεδονία σε μετάβαση από το πρωτοϊστορικό σε πολύ πρώιμη φάση της ιστορικής περιόδου.

Ο παλαιότερος γεωργικός οικισμός στην Ευρώπη έχει βρεθεί στη Μακεδονία, που χρονολογείται από περίπου 6.220 π.Χ.

Τον έβδομο αιώνα π.Χ., ο Μακεδόνας βασιλιάς Περδίκας, ο γιος του Τίμεν (Teimen), ίδρυσε το μακεδονικό κράτος. Προκάτοχοι του Περδίκκα ήταν οι θρυλικοί βασιλείς της Μακεδονίας Karan, Koin και Tirima εμπίπτουν στη σφαίρα του μύθου και της ιστορικής αλήθειας. Όμως, ο Περδίκας είναι γνωστός ως ο πρώτος βασιλιάς της Μακεδονίας που δημιούργησε το μακεδονικό κράτος.

Από μια μικρή και φτωχή χώρα, η Μακεδονία, σε σύντομο χρονικό διάστημα, ανέβηκε στην κορυφή του τότε κόσμου. Ο κύριος πληθυσμός ήταν οι Μακεδόνες, οι οποίοι σήμερα στην επιστήμη είναι γνωστοί ως οι αρχαίοι Μακεδόνες. Οι Αρχαίοι Μακεδόνες ήταν ξεχωριστός λαός. Μιλούσαν τη δική τους μακεδονική γλώσσα, είχαν τη δική τους κουλτούρα και τα δικά τους τμήματα στη τότε κοινή βαλκανική θρησκεία. Ως λαός, οι αρχαίοι Μακεδόνες δημιουργήθηκαν ως αποτέλεσμα των σύνθετων εθνογενετικών διεργασιών μέσω των οποίων πέρασαν οι πρώην κάτοικοι/φυλές του εδάφους της Μακεδονίας, μεταξύ των οποίων θεωρείται ότι οι κυριότεροι είναι οι Φρύγες, οι Πελάγονες και οι Παιόνες.

Η ζωή της αρχαίας Μακεδονίας συνεχίστηκε με τη βασιλεία των βασιλέων της λεγόμενης «ιστορικής περιόδου» όπως: Αλέξανδρος Α, Περδίκκας Β, Αρχελάς Α, Κρατερός, Ορέστης, Αρχελάς Β και άλλοι. Η Μακεδονία ζούσε ως φτωχό βαλκανικό κράτος, μέχρι που ο Φίλιππος ο Μακεδόνας ανήλθε στο μακεδονικό θρόνο το 359 π.Χ. Υπό την εξουσία του Φιλίππου Β, η Μακεδονία βίωσε ισχυρή άνοδο και ευημερία. Σε σύντομο

χρονικό διάστημα ο ηγέτης αυτός νίκησε τους γύρω λαούς, απέκλεισε τους Έλληνες αποίκους από την ακτή της Μακεδονίας και επέκτεινε τα σύνορα της Μακεδονίας. Αυτές οι επιτυχίες οφείλονταν σε μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι ο Φίλιππος Β αναδιοργάνωσε τον μακεδονικό στρατό, αναζωογονώντας τη γνωστή σήμερα μακεδονική φάλαγγα. Αυτή η ελίτ του Μακεδονικού Στρατού αποτελούταν από καλά οργανωμένες και διοικούμενες τάξεις πεζικού, οι οποίες μετέφεραν πολλά δίδυμα δόρατα «Σάρις» και τα οποία, ως εκ τούτου, ανέκαμψαν, κυνηγώντας κυριολεκτικά τις στρατιωτικές τάξεις του εχθρού.

Αυτές οι επιτυχίες στη Μακεδονία δεν άφησαν την Αθήνα αδιάφορη την εποχή εκείνη. Ο διάσημος Αθηναίος ρήτορας Δημοσθένης, στις ομιλίες του ενώπιον των Αθηναίων, επέκρινε έντονα τους Μακεδόνες, δηλώνοντας ότι δεν ήταν καθόλου Έλληνες, αλλά «βάρβαροι» (άνθρωποι που δεν ανήκουν στους Έλληνες και έχουν χαμηλότερο πολιτιστικό επίπεδο). Έτσι η Αθήνα ανέλαβε την ηγεσία των υπολοίπων ελληνικών πόλεων-κρατών, προετοιμάζοντας τον πόλεμο εναντίον του Φιλίππου Β της Μακεδονίας.

Η αποφασιστική μάχη μεταξύ των Μακεδόνων και του στρατού των ενωμένων ελληνικών πόλεων πραγματοποιήθηκε στην Χερώνεια το 338 π.Χ. Ο Φίλιππος Β της Μακεδονίας νίκησε τους Έλληνες και σκότωσε περισσότερους από χίλιους Έλληνες στρατιώτες. Ποτέ δεν σκοτώθηκαν τόσοι πολλοί Ελληνες σε καμία μάχη και έτσι η Αθήνα αναγκάστηκε να παραδοθεί στον Φίλιππο Β 'της Μακεδονίας. Έτσι η Μακεδονία έγινε κυρίαρχος των περισσότερων ελληνικών εδαφών.

Αλλά οι φιλοδοξίες του Φιλίππου Β ήταν οι Μακεδόνες να συνεχίσουν τον πόλεμο εναντίον του τότε ισχυρότερου κράτους στον κόσμο - την Περσία. Εντούτοις, εν μέσω των προετοιμασιών για αυτόν τον πόλεμο, ο Φίλιππος Β' δολοφονήθηκε κατά τη διάρκεια τελετής γάμου για την κόρη του Κλεοπάτρα.

Ως διάδοχος του Φιλίππου Β, επιλέχθηκε ο Αλέξανδρος, ο γιος του, ο οποίος σύντομα εξάπλωσε τη δόξα της Μακεδονίας σε όλο τον κόσμο. Τα πρώτα βήματα που έκανε ο νεαρός αυτοκράτορας της Μακεδονίας στρατιωτικά, ήταν να κατευνάσει τις εξεγέρσεις που είχαν ξεκινήσει εναντίον της Μακεδονικής εξουσίας οι γείτονες λαοί : Οι Ιλλύριοι, οι Θράκες και οι Έλληνες. Μετά την εδραίωση της εξουσίας στα εδάφη τους, ο Αλέξανδρος οργάνωσε μια εκστρατεία εναντίον της ισχυρής Περσίας. Από γεωγραφικής άποψης, λοιπόν, η Περσία ήταν πάνω από είκοσι φορές μεγαλύτερη από τη Μακεδονία. Ήταν ένα τεράστιο κράτος, που κάλυπτε τρεις ηπείρους και είχε περισσότερα εκατομμύρια κατοίκους, σε αντίθεση με τη Μακεδονία, η οποία είχε μόνο μερικές εκατοντάδες χιλιάδες κατοίκους. Ωστόσο, αυτό δεν εμπόδισε τον Μεγάλο Αλέξανδρο να επιτεθεί την Περσία. Η πρώτη μεγάλη μάχη πραγματοποιήθηκε στον ποταμό Γρανικό στη σημερινή Μικρή Ασία, και

μετά ακολούθησαν μερικές άλλες μάχες, από τις οποίες οι γνωστότερες ήταν των Γαυγαμήλων και της Ισσού. Μετά τις ήττες σε αυτές τις μάχες, η μεγάλη Περσία νικήθηκε τελείως και κατακτήθηκε από τους Μακεδόνες. Ενδιαφέρον είναι το γεγονός ότι, ως μέρος του περσικού στρατού, πολλοί Έλληνες μισθοφόροι πολέμησαν εναντίον των Μακεδόνων, αν και η Περσία είχε πολεμήσει πολλές φορές στο παρελθόν εναντίων των Ελλήνων. Εν τω μεταξύ, οι ελληνικές πόλεις, οι οποίες βρίσκονταν τότε υπό την κατοχή των Περσών, αντιτάχθηκαν σθεναρά στην προσπάθεια των Μακεδόνων να τις ελευθερώσουν από την περσική κυριαρχία. Ο αρχαίος Έλληνας ιστορικός Αριανός είχε γράψει ότι πολλοί Έλληνες πολέμησαν εναντίον του μακεδονικού στρατού, στην περσική πλευρά, μέχρι την τελευταία αναπνοή τους.

Μετά τις ήττες που υπέφερε ο περσικός στρατός από τον έξυπνο στρατιωτικό ηγέτη Αλέξανδρο, η Περσική Αυτοκρατορία διαλύθηκε και η Περσία έγινε ουσιαστικά αναπόσπαστο μέρος της Μακεδονικής Αυτοκρατορίας. Μετά από αυτό, ο Αλέξανδρος, μαζί με το στρατό του, συνέχισε προς την Ινδία, όπου νίκησε τον Ινδό πρίγκιπα Πορ, καθώς και αρκετούς άλλους Ινδούς ηγέτες. Στη συνέχεια, η Μακεδονική Αυτοκρατορία, εξ ολοκλήρου ή εν μέρει, επεκτάθηκε στα εδάφη των σημερινών κρατών: Μακεδονία, Ελλάδα, Αλβανία, Βουλγαρία, Τουρκία, Ισραήλ, Λίβανος, Ιράκ, Συρία, Αίγυπτος, Λιβύη, Ιράν, Αφγανιστάν, Πακιστάν, Κίνα, Ινδία και άλλα. Την στιγμή που ο Αλέξανδρος προετοιμαζόταν να κατακτήσει όλη την Ινδία, με σχέδια να συνεχίσει προς την Ινδοκίνα, τα μακεδονικά στρατεύματα, εξαντλημένα από τους πολύχρονους πολέμους, αρνήθηκαν να ακολουθήσουν τον αυτοκράτορά τους στην αποστολή προς την Άπω Ανατολή. Ο Αλέξανδρος με βαριά καρδιά συμφώνησε να επιστρέψει, αλλά στο δρόμο προς τη Μακεδονία, πέθανε στη Βαβυλώνα, πιθανόν λόγω ασθένειας, το 323 π.Χ., όταν ήταν μόλις 32 ετών. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες των αρχαίων ιστορικών, εάν ο Αλέξανδρος δεν εγκατέλειπε πρόωρα αυτόν τον κόσμο, σχεδίαζε να κατακτήσει τα εδάφη της σημερινής Αραβίας, της Βόρειας Αφρικής, των Πυρηναίων και των Απεννίνων. Στην πραγματικότητα, πολλοί ερευνητές συμφωνούν με το συμπέρασμα ότι ο απώτερος στόχος του Μεγάλου Αλεξάνδρου ήταν να κατακτήσει ολόκληρο τον κόσμο και να αναμίξει λαούς και πολιτισμούς σε ένα κοινό παγκόσμιο κράτος.

Μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η τεράστια μακεδονική αυτοκρατορία διαλύθηκε γρήγορα σε διάφορα κράτη, αλλά οι Μακεδόνες συνέχισαν να κυβερνούν μερικά από αυτά τα κράτη. Έτσι, για παράδειγμα, οι Μακεδόνες παρέμειναν στην εξουσία στην Αίγυπτο. Δηλαδή, μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου, η Αίγυπτος αποσχίστηκε ως ανεξάρτητο κράτος με

επικεφαλή τον στρατηγό του Αλέξανδρου, Πτολεμαίο (γνωστός ως Πτολεμαίος Α). Αυτός ίδρυσε τη Μακεδονική Πτολεμαϊκή δυναστεία, της οποίας τα μέλη παρέμειναν στην εξουσία της Αιγύπτου για σχεδόν τριακόσια χρόνια μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Οι Πτολεμαίοι Μακεδόνες, που κυβέρνησαν την Αίγυπτο, σεβάστηκαν βαθιά τον αιγυπτιακό πολιτισμό, αν και οι πολλοί δεν έμαθαν ποτέ την αιγυπτιακή γλώσσα. Ωστόσο, η Μακεδονική δυναστεία έφερε μεγάλη οικονομική ευημερία στην Αίγυπτο, παραμένωντας να κυβερνά τη χώρα για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Η προσπάθεια των Μακεδόνων Πτολεμαίων να αλλάξουν την εθνοτική σύνθεση της Αιγύπτου είναι ενδιαφέρουσα. Για το σκοπό αυτό, περίπου ένα εκατομμύριο Μακεδόνες και Έλληνες μετοίκησαν στην Αίγυπτο από τη Μακεδονία και τα εδάφη της σημερινής Ελλάδας προκειμένου να αλλάξουν την εθνική σύνθεση της Αιγύπτου. (Urlich Wilcken: *Alexander the Great* (1931), Σκόπια, "Μίσλα", 1988). Ωστόσο, ο αριθμός αυτός ήταν μικρός σε σύγκριση με τα επτά εκατομμύρια Αιγύπτιους.

Η πιο διάσημη ηγέτιδα της Αιγύπτου, μέλος της Μακεδονικής δυναστείας των Πτολεμαίων, ήταν η μακρινή εγγονή του στρατηγού του Μεγάλου Αλεξάνδρου, Πτολεμαίου Α, η περίφημη βασίλισσα Κλεοπάτρα 7η της Αιγύπτου (69-30 π.Χ.). Δεν υπάρχει σοβαρή παγκόσμια ιστορική εγκυκλοπαίδεια στην οποία να μην τονίζεται η εθνική μακεδονική καταγωγή αυτής της διάσημης βασίλισσας της Αιγύπτου.

Οι Μακεδόνες Πτολεμαίοι άφησαν μια πολύ σημαντική συμβολή στον παγκόσμιο πολιτισμό, όπως είναι η μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης από τα Εβραϊκά στη μικτή γλώσσα Koine (κοινή). Αυτή η μετάφραση έγινε τον 3ο αιώνα με πρωτοβουλία του Μακεδόνα Πτολεμαίου Φιλαρέτου (285-246 π.Χ.). Ως ο τότε βασιλιάς της Αιγύπτου, ο Πτολεμαίος Φιλάρετ προσέλαβε 72 μεταφραστές εβραϊκής καταγωγής που μιλούσαν τη γλώσσα Koine (κοινή) για να μεταφράσουν την Παλαιά Διαθήκη. Αυτή η μετάφραση είναι γνωστή σήμερα ως "Septuagint" (Η μετάφραση των εβδομήκοντα) και θεωρείται η πιο σημαντική μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης.

Δυναστείες αποτελούμενες από εθνικά Μακεδόνες κυβέρνησαν και άλλες χώρες της διαλυμένης αυτοκρατορίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Έτσι, για παράδειγμα, στην ανατολική Μεσόγειο, για περισσότερους από δυόμισι αιώνες παρέμεινε η Μακεδονική δυναστεία των Σελευκίδων, ενώ το βασίλειο της Περγάμου κυβερνήθηκε από τους Μακεδόνες Αταλίδες.

Οι Μακεδόνες Σελευκίδες αποτελούσαν επίσης μεγάλο μέρος του πληθυσμού, σύμφωνα με τον πιο διάσημο αρχαίο Εβραίο ιστορικό Ιωσήφ. Οι απόγονοι αυτών των Μακεδόνων συμμετείχαν ενεργά σε μερικά από τα βασικά γεγονότα που περιγράφονται στην Παλαιά και Νέα Διαθήκη, και για

περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με αυτό, σας προσκαλούμε να επισκεφθείτε το κανάλι You Tube Aleksandar Donski History Channel και να παρακολουθήσετε τα δύο μέρη του ντοκιμαντέρ "Ο Ιησούς Χριστός και οι Μακεδόνες".

Όσο για τη Μακεδονία, μετά την κατάρρευση της Αυτοκρατορίας του Αλέξανδρου, παρέμεινε να υπάρχει ως ανεξάρτητο κράτος στα Βαλκάνια, γεμάτο με εσωτερικές αναταραχές για την κατάκτηση του θρόνου. Τον τρίτο και δεύτερο αιώνα π.Χ., η Μακεδονία διεξήγαγε σκληρούς πολέμους εναντίον των Ρωμαίων. Ο τελευταίος νόμιμος αυτοκράτορας της Μακεδονίας, ο Περσέας, απέτυχε να σώσει τη Μακεδονία από την επίθεση των ρωμαϊκών στρατών. Μετά τη Μάχη της Πύδνας το 168 π.Χ., η Μακεδονία υπόπεσε στη ρωμαϊκή κυριαρχία. Μετά από αρκετές αποτυχημένες προσπάθειες εξέγερσης εναντίον των Ρωμαίων, το αρχαίο μακεδονικό κράτος έπαψε να υπάρχει.

Εθνοπολιτισμικές διαφορές μεταξύ των Μακεδόνων και των Ελλήνων

Η σημερινή ελληνική ιστοριογραφία και προπαγάνδα και οι ελληνόφιλοι συγγραφείς στο εξωτερικό, ισχυρίζονται ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν "Έλληνες". Ωστόσο, αυτό δεν είναι αλήθεια, και ο μεγαλύτερος αντίπαλος τέτοιων ισχυρισμών είναι οι μαρτυρίες των αρχαίων συγγραφέων (μεταξύ των οποίων κυριαρχούν οι αρχαίοι Έλληνες) που αντιμετώπισαν ξεκάθαρα τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς.

Υπάρχουν τεράστιες αποδείξεις για τις διαφορές μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων στην ιστορική, πολιτιστική, ακόμη και θρησκευτική επιστήμη του κόσμου. Θα ξεκινήσουμε με τη γλώσσα. Θα απαριθμήσουμε μια σειρά από αρχαίες μαρτυρίες που δείχνουν την ιδιαιτερότητα της γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων. Πρώτα όμως θα πρέπει να εξηγήσουμε ότι στις αρχαίες πηγές οι άνθρωποι αυτοί ήταν γνωστοί ως "Έλληνες". Αργότερα, ο ορισμός «Γρεκοί» τους επιβλήθηκε από τους Ρωμαίους και παραμένει μέχρι σήμερα, οπότε θα τον χρησιμοποιήσουμε σε αυτό το βιβλίο.

Ένα από αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία είναι ένα κομμάτι πάπυρου, το οποίο θεωρείται ότι αντιπροσωπεύει μέρος του χαμένου έργου με τίτλο «Ιστορία των κληρονόμων» (“*History of the ancestors*”) από τον αρχαίο Έλληνα ιστορικό Αριανό (που έζησε περίπου από το 92 έως το 175 μ.Χ.) Σε αυτόν τον πάπυρο (PSI XII.1284), αναφέρεται ένα επεισόδιο από την ιστορία της Μακεδονίας στο οποίο τονίζεται σαφώς η μοναδικότητα της μακεδονικής

γλώσσας. Εδώ διαβάζεται ξεκάθαρα ότι ο γραμματέας του Φιλίππου και του Αλεξάνδρου της Μακεδονίας, με το όνομα Ευμέν (απόσπασμα): "... έστειλε έναν άνδρα με την ονομασία Ξένιας, ο οποίος μιλούσε Μακεδονικά ..." ("...*sent a man called Xennias, who spoke Macedonian……* ») για να διαπραγματευτεί με τον Μακεδονικό Στρατό του Νεοπτόλεμου. Αυτό το γεγονός έλαβε χώρα περίπου το 321 π.Χ.

Προς υποστήριξη της ικανότητας του Αριανού, πρέπει να τονιστεί ότι έγραψε επίσης μια βιογραφία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η οποία σήμερα θεωρείται ότι είναι η παλαιότερη πλήρως διατηρημένη βιογραφία αυτού του παγκοσμίου φήμης στρατιωτικού ηγέτη της Μακεδονίας. Σε αυτήν τη βιογραφία, ο Αριανός τονίζει σε πολλά σημεία τις διαφορές μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων, τις οποίες παραθέτουμε παρακάτω.

Ο αρχαίος Έλληνας ιστορικός Πλούταρχος (που έζησε από το 45 έως το 120 μ.Χ.) έδωσε επίσης αδιάψευστες μαρτυρίες για τη μοναδικότητα της γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων. Στη βιογραφία του Ευμένιου, περιγράφοντας την εμφάνιση αυτού ενωπίων των Μακεδόνων στρατιωτών, ο Πλούταρχος έγραψε:

"Με την πρώτη ματιά του αγαπημένου τους στρατηγού, οι στρατιώτες τον χαιρέτησαν στην Μακεδονική γλώσσα, χτυπώντας τα όπλα τους και με δυνατές φωνές προκάλεσαν τον εχθρό να επιτεθεί, πιστεύοντας ότι ήταν ανίκητοι αφού βρίσκονταν υπό την ηγεσία αυτού." (Στα Αγγλικά: "...*On the first sight of the general of their heart**, the troops saluted him in the Macedonian language**, clanked their arms, and with loud shouts challenged the enemy to advance, thinking themselves invincible while he was at their head*." Η μετάφραση του Πλούταρχου έγινε από τον John Langhorne, σε συνεργασία με τον αδερφό του William. Ο John έζησε τον 18ο αιώνα και ήταν γνωστός ως Άγγλος ποιητής. Αυτή η μετάφραση εμφανίστηκε το 1770, γεγονός που μαρτυρεί την αμεροληψία, καθώς αυτό το χειρόγραφο τυπώθηκε πάνω από μισό αιώνα πριν από την εμφάνιση του ελληνικού κράτους τον 19ο αιώνα.

Ο Πλούταρχος αναφέρει επίσης τη μακεδονική γλώσσα στη βιογραφία του Μάρκου Αντωνίου. Είναι γνωστό ότι μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η αυτοκρατορία του διαλύθηκε και τα μέρη της παρέμεναν υπό την ηγεσία των κορυφαίων στρατηγών του. Έτσι, για παράδειγμα, ο στρατηγός του και παιδικός του φίλος (και σύμφωνα με ορισμένες πηγές ετεροθαλής αδελφός του), ο Πτολεμαίος Α, παρέμεινε να κυβερνά την Αίγυπτο και κάποιες γύρω περιοχές. Ίδρυσε τη δυναστεία των Πτολεμαίων, η οποία παρέμεινε στην εξουσία μετά το θάνατό του. Ο πιο διάσημος απόγονος αυτής της μακεδονικής δυναστείας είναι η περίφημη βασίλισσα

Κλεοπάτρα η 7η της Αιγύπτου. Στη Βιογραφία του Μάρκου Αντωνίου, ο Πλούταρχος αφιέρωσε μεγαλύτερη αναφορά στον χαρακτήρα της Κλεοπάτρας. Αναφέρει έμμεσα ότι η μητρική της γλώσσα ήταν η Μακεδονική. Ο Πλούταρχος γράφει:

«Ήταν πραγματική χαρά να ακούγεται ο ήχος της φωνής της με την οποία, ως όργανο με πολλές χορδές, περνούσε από τη μία γλώσσα στην άλλη, έτσι ώστε μόνο με μερικούς βαρβαρικούς λαούς αναγκαζόταν να μιλάει μέσω μεταφραστή, ενώ με το μεγαλύτερο μέρος από αυτούς μιλούσε κατ΄ιδίαν.

Αυτοί ήταν οι Αιθίοπες, οι Τρογλοδίτες, οι Εβραίοι, οι Άραβες, οι Σύριοι, οι Μήδοι, οι Πάρθες και πολλοί άλλοι, των οποίων τις γλώσσες έμαθε. Ήταν ακόμη πιο εκπληκτικό γιατί οι περισσότεροι από τους προγόνους της βασιλείς δυσκολεύτηκαν να μάθουν την αιγυπτιακή γλώσσα, και ορισμένοι από αυτούς παραμελούσαν ακόμη και τη **μακεδονική γλώσσα**. (*"It was a pleasure merely to hear the sound of her voice, with which, like an instrument of many strings, she could pass from one language to another; so that there were few of the barbarian nations that she answered by an interpreter; to most of them she spoke herself, as to the Ethiopians, Troglodytes, Hebrews, Arabians, Syrians, Medes, Parthians, and many others, whose language she had learnt; which was all the more surprising, because most of the kings her predecessors scarcely gave themselves the trouble to acquire the Egyptian tongue, and several of them quite abandoned the Macedonian."*). Ο Άγγλος μεταφραστής του Πλούταρχου, Τζον Ντέρντεν, έζησε από το 1631 έως το 1700. Αυτή η πολύ σημαντική μαρτυρία του Πλούταρχου αναφέρει ότι η μητρική γλώσσα των Πτολεμαίων ήταν η Μακεδονική. Βλέπουμε ότι, σύμφωνα με τον Πλούταρχο, ορισμένοι από αυτούς (πιθανώς για πολιτικούς λόγους) δίδαξαν τη μακεδονική γλώσσα αντί της κοινής γλώσσας koine, για την οποία θα γράψουμε επίσης παρακάτω. Ωστόσο, η Πλούταρχος δεν έγραψε κάτι τέτοιο για την Κλεοπάτρα, που σημαίνει ότι κράτησε για μητρική της γλώσσα τη Μακεδονική.

Υπάρχουν και άλλες μαρτυρίες από τον Πλούταρχο σχετικά με τη μοναδικότητα της Μακεδονικής γλώσσας. Γύρω στο 75 μ.Χ., ο Πλούταρχος έγραψε μια βιογραφία του Μεγάλου Αλεξάνδρου με βάση παλαιότερα έργα. Σε αυτή τη βιογραφία (Κεφάλαιο 53), περιγράφοντας μία λογομαχία μεταξύ του Μεγάλου Αλεξάνδρου και ενός φίλου του, ο Πλούταρχος έγραψε:

"Ο Αλέξανδρος ... πήδηξε στα πόδια του και άρχισε να καλεί τους σωματοφύλακες του στην Μακεδονική γλώσσα, κάτι πρόδιδε ένα σημάδι μεγάλου άγχους." (*"For breaking from them, he* (Alexander) *called out aloud*

to his guards in the Macedonian language, which was a certain sign of some great disturbance in him..." (Plutarch, Parallel Lives, *Alexander*).

Αυτή η μαρτυρία αναφέρεται στην πραγματικότητα στο γεγονός ότι ο Αλέξανδρος πίστευε ότι η ζωή του κινδύνευε από τον φίλο του Κλείτο, με τον οποίο είχαν μια λογομαχία σε κατάσταση μέθης. Σε ένα σημείο, ο Αλέξανδρος πίστευε ότι ο Κλείτος ήθελε να του επιτεθεί, οπότε κάλεσε τους σωματοφύλακες του για να τον προστατεψουν. Ο Πλούταρχος αναφέρει ξεκάθαρα ότι ο Αλέξανδρος τους κάλεσε στα Μακεδονικά.

Για να τονίσουμε την σημασία αυτής της μαρτυρίας από τον Πλούταρχο, πρέπει πρώτα να επισημάνουμε μερικά σημεία. Είναι γνωστό ότι η επίσημη γλώσσα στην Μακεδονική Αυτοκρατορία (ακόμη και στον στρατό) κατά τη διάρκεια της Μακεδονικής κυριαρχίας ήταν η γλώσσα Κοινή. Ήταν μια μικτή γλώσσα, που δημιουργήθηκε κυρίως από στοιχεία των ελληνικών διαλέκτων, αν και στη γλώσσα Koine υπήρχαν λέξεις τόσο από τη μακεδονική όσο και από άλλες γλώσσες. Ο Αλέξανδρος εισήγαγε αυτή τη γλώσσα για πρακτικούς λόγους. Πιθανότατα γνώριζε την πιθανή αντιμετώπιση προβλημάτων και αντίστασης αν προσπαθούσε να αναγκάσει τους διάφορους λαούς της αυτοκρατορίας του να αποδεχτούν και να χρησιμοποιούν την άγνωστη ευρύτερα μακεδονική γλώσσα, στην αυτοκρατορία.

Δηλαδή, το koine ήταν ένα είδος μικτής (κοινής) γλώσσας, της οποίας η χρήση ήταν υποχρεωτική και αργότερα από τις δυναστείες της Μακεδονίας ως καθολική γλώσσα στις χώρες που κυβερνούσαν, αποκλειστικά για ευκολότερη επικοινωνία μεταξύ διαφορετικών λαών (των οποίων τα μέλη είχαν μεγάλη γνώση ελληνικών διαλέκτων μέσω του θαλάσσιου και χερσαίου εμπορίου και άλλων τύπων επικοινωνίας), οπότε ήταν πιο εύκολο για αυτούς να επικοινωνήσουν σε αυτήν τη γλώσσα παρά στην άγνωστη Μακεδονική γλώσσα.

Σήμερα, οι επιστήμονες τείνουν να πιστεύουν ότι η γλώσσα Koine ήταν στην πραγματικότητα ένα είδος Εσπεράντο εκείνη την εποχή. Ως παράδειγμα αυτού, θα αναφέρουμε το έργο του Δρ. Charles Francis Potter, ο οποίος επιμένει ότι η γλώσσα Koine δεν ήταν μια «καθαρή» ελληνική γλώσσα, αλλά ότι ήταν ένα είδος Εσπεράντο - ένα μείγμα πολλών γλωσσών της εποχής. Από αυτή την άποψη, ο Δρ. Πότερ, στο βιβλίο του "The Lost Years of Jesus Revealed" (1958 και 1962), αναφέρει ότι η γλώσσα Koine ήταν ένα μείγμα διαφορετικών γλωσσών και ότι προέκυψε ως αποτέλεσμα των κατακτήσεων του Μεγάλου Αλεξάνδρου στον τότε γνωστό κόσμο. Αναφέρει συγκεκριμένα ότι η Koine ήταν μια κοινή ή καθολική γλώσσα της εποχής, ένας τύπος

Εσπεράντο που χρησιμοποιούταν στις συναλλαγές, στο εμπόριο και τη γραφή επί αιώνες πριν και μετά τον πρώτο αιώνα μ.Χ.
Ακόμα πιο ακριβής είναι ο Σέρβος εκκλησιαστικός ιστορικός Βεσελίνοβιτς, ο οποίος έγραψε για το χαρακτήρα της γλώσσας Koine το 1908 στο βιβλίο του *„Лекције из Светог Писма - Законске књиге Старог Завета"* (Μαθήματα από τις Αγίες Γραφές – Νομικά βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης) ότι:

"Η γλώσσα Koine πρέπει να διακρίνεται από την παλιά κλασική ελληνική γλώσσα. Δημιουργήθηκε την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου ως κοινή γλώσσα για όλους τους λαούς της Μακεδονικής Αυτοκρατορίας. Ονομάστηκε επίσης Κοινή ή Αλεξανδρειακή διάλεκτος επειδή αναπτύχθηκε κυρίως στην Αλεξάνδρεια. Σε αυτή τη γλώσσα οι Γραφές έχουν μεταφραστεί την εποχή του Πτολεμαίου του Φιλάδελφου ... ".

Από αυτό μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο Αλέξανδρος με τους στρατιωτικούς ηγέτες και τον στρατό του (στον οποίο, παρόλο που οι Μακεδόνες κυριαρχούσαν, υπήρχαν πολλοί Έλληνες, Θράκες, Εβραίοι και μέλη άλλων λαών), επίσημα επικοινωνούσαν στη γλώσσα Κοινή.

Τη στιγμή που ο Αλέξανδρος πίστευε ότι η ζωή του κινδύνευε, μίλησε ενστικτωδώς στη μητρική του γλώσσα, στη γλώσσα που έμαθε ως πρώτη στη ζωή του και τη γνώριζε καλύτερα, και αυτό ήταν η Μακεδονική γλώσσα. Η αντίδρασή του είναι σύμφωνη με την ανθρώπινη ψυχολογία. Η ενστικτώδης και στιγμιαία αντίδρασή του στη μητρική μακεδονική γλώσσα ήρθε σε μια κρίσιμη στιγμή, όταν ουσιαστικά δεν είχε χρόνο να σκεφτεί πώς να εκφραστεί για να ζητήσει βοήθεια στην ξένη γλώσσα κάποιου άλλου, και ταυτόχρονα ήξερε ότι οι σωματοφύλακές του ήταν επίσης Μακεδόνες.

Οι Μακεδόνες χρησιμοποίησαν τη γλώσσα Koine όχι μόνο ως γλώσσα επικοινωνίας με άλλους λαούς, αλλά και στη γραπτή της μορφή, και σε αυτή τη γλώσσα έγραψαν οι αρχαίοι Μακεδόνες συγγραφείς. Αλλά η χρήση μιας ξεχωριστής γραπτής γλώσσας δεν έχει καμία σχέση με την εθνική καταγωγή των ανθρώπων που γράφουν σε αυτήν τη γλώσσα. Ακόμα και σήμερα έχουμε μέλη πολλών εθνών που γράφουν σε μια γλώσσα που δεν αντιστοιχεί στην εθνική τους καταγωγή. Για παράδειγμα, εκατομμύρια Ιρλανδοί, Σκωτσέζοι, Ουαλλοί και μέλη του αφρικανικών εθνών γράφουν σήμερα αποκλειστικά στα Αγγλικά, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι όλοι «εθνικά Άγγλοι». Υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα. Σε τελική ανάλυση, στην αρχαία Ευρώπη χρησιμοποιήθηκαν κυρίως δύο γραπτές γλώσσες: η Κοινή και η Λατινική, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι μόνο δύο λαοί ζούσαν στην Ευρώπη εκείνη την εποχή.

Το γεγονός ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες μιλούσαν μια ξεχωριστή μακεδονική γλώσσα αποδεικνύεται επίσης από τον Λατίνο ιστορικό Quintius

Curtius Rufus (Για ποιον δεν είναι γνωστό ακριβώς πότε έζησε. Σύμφωνα με ορισμένες υποθέσεις, έζησε προ Χριστού, ενώ σύμφωνα με άλλους τον πρώτο αιώνα μ.Χ.).

Ένα περιστατικό είναι γνωστό κατά τη δίκη του Μακεδόνα Φιλώτα, ο οποίος ετοίμαζε συνωμοσία για να σκοτώσει τον Μέγα Αλέξανδρο. Η συνωμοσία αποκαλύφθηκε και ο Φιλώτας ανακρίθηκε δημόσια, προσωπικά από τον Αλέξανδρο.

Ο Quintus Curtius Rufus κατέστησε σαφές ότι οι Μακεδόνες μιλούσαν μια ειδική γλώσσα. Παραθέτει επίσης μια δήλωση του ίδιου του Μεγάλου Αλεξάνδρου, στην οποία, αναφερόμενος στους Μακεδόνες στον πρώτο πληθυντικό, αναφέρει (απόσπασμα):*"Η μητρική γλώσσα και η γλώσσα μας"*. Ο Αλέξανδρος απευθύνθηκε στον Φιλώτα με τις ακόλουθες λέξεις:

"Τώρα οι Μακεδόνες θα σε κρίνουν. Σας ρωτώ: θα τους απευθυνθείτε στη μητρική τους γλώσσα; "

Ο Φιλώτας απάντησε αρνητικά, εξηγώντας ότι, εκτός από τους Μακεδόνες, υπήρχαν και μέλη από άλλα έθνη. Σε αυτό, ο Αλέξανδρος είπε στους παρόντες Μακεδόνες:

"Βλέπετε; Εκεί έφτασε ο Φιλώτας, να αηδιάζει από τη μητρική του γλώσσα ... Αφήστε τον όμως να μιλήσει όπως θέλει, και πρέπει να θυμάστε ότι αποξενώθηκε εξίσου από τα έθιμα και τη γλώσσα μας. " (Quintius Curtius Rufus "Ο Μέγας Αλέξανδρος" που μεταφράστηκε από την Basotova, Σκόπια, 1998).

Ωστόσο, ο Φιλώτας δεν παρέμεινε αδιάφορος σ΄αυτούς τους ισχυρισμούς, οπότε στην απάντησή του, δήλωσε:

«Με εξέπληξε το γεγονός ότι αρνούμαι να μιλήσω τη μητρική μου γλώσσα και ότι έχω αποξενωθεί από τα έθιμα των Μακεδόνων. Έτσι λοιπόν απειλώ το βασίλειο; Με την περιφρόνηση; Πολύ νωρίτερα όμως, αυτή η μητρική γλώσσα εγκαταλείφθηκε σε σχέση με άλλα έθνη, οπότε τόσο οι νικητές όσο και οι νικημένοι έπρεπε να μάθουν μια ξένη, αλλοδάπη γλώσσα. "

Ωστόσο, στις κατηγορίες εναντίον του Φιλώτα έχει παρέμβει και ο Μπόλων, ο οποίος, μεταξύ άλλων, κατηγόρησε τον Φιλώτα ότι (παραθέτω)*:„... παρόλο που ήταν Μακεδόνας, δεν ντρεπόταν, μέσω ενός μεταφραστή, να ακούσει τους ανθρώπους που μιλούσαν τη μητρική του γλώσσα.*".

Αυτό το περιστατικό είναι επίσης τόσο ξεκάθαρο για την ύπαρξη της ιδιαίτερης μακεδονικής γλώσσας, που δεν απαιτείται σχόλιο, ούτε από ξένους διερμηνείς, ούτε από Έλληνες. Επίσης, από αυτήν την περιγραφή βλέπουμε ότι ορισμένοι Μακεδόνες, για πρακτικούς λόγους (μεταξύ άλλων, για καλύτερη επικοινωνία με άλλους λαούς), χρησιμοποίησαν την ξένη γλώσσα

koine, αν και μεταξύ τους μιλούσαν ακόμα τη μητρική τους γλώσσα, τη Μακεδονική γλώσσα.

Είναι προφανές ότι κατά τη δίκη του Φιλώτα τον πρόσβαλε ο Αλέξανδρος επειδή δεν ήθελε να απευθυνθεί στους Μακεδόνες στη «μητρική τους γλώσσα».

Ο Φιλώτας, από την άλλη πλευρά, κατηγόρησε τον Αλέξανδρο για την εισαγωγή της γλώσσας Koine, λέγοντας ότι η Μακεδονική γλώσσα είχε παραμεληθεί από καιρό, έτσι ώστε τώρα τόσο οι νικητές (Μακεδόνες) όσο και οι ηττημένοι (Έλληνες), οι Πέρσες και άλλοι λαοί που κατακτήθηκαν έπρεπε να μάθουν μια ξένη, αλλοδάπη γλώσσα. Αυτή είναι μια εξαιρετικά σημαντική μαρτυρία και απόδειξη ότι εκείνη την εποχή πολλοί Μακεδόνες δεν γνώριζαν καθόλου τη γλώσσα Koine και οπότε ήθελαν να απευθυνθούν σε κάποιον, το έκαναν μέσω μεταφραστών. Ο Φιλώτας, αν και γνώριζε τη μακεδονική γλώσσα, δεν ήθελε να μιλήσει με τους Μακεδόνες στη γλώσσα του, αλλά επέμεινε να μεταφραστούν τα λόγια τους στην επίσημη γλώσσα Koine.

Όσον αφορά την ιδιαιτερότητα της γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων, θα τονίσουμε και άλλες μαρτυρίες.

Σε μια επιγραφή στη Μακεδονία από το 212 μ.Χ., αναφέρεται ότι η κοπέλα Νίκη ανήκε σε μια οικογένεια που "μιλούσε Μακεδονικά". Η ιδιαίτερη μακεδονική γλώσσα (και όχι διάλεκτος) αναφέρεται και από τον διάσημο Ρωμαίο φιλόσοφο Σενέκα (γεννήθηκε το 4 π.Χ. και πέθανε το 65 μ.Χ.). Στο έργο του De consolatione ad Halviam (7,1), ο Σενέκα γράφει σχετικά με την κληρονομιά που άφησε ο Μέγας Αλέξανδρος στην Ασία. Σχετικά με αυτό είχε αναφέρει:

"Γιατί βρίσκουμε σήμερα ελληνικές πόλεις στο κέντρο των βαρβαρικών χωρών;" Από πού προέρχεται η Μακεδονική γλώσσα μεταξύ Ινδών και Περσών; "

Αυτή η μαρτυρία αναφέρεται στο γνωστό γεγονός ότι ο Μέγας Αλέξανδρος άφησε αρκετούς Μακεδόνες και Έλληνες σε ορισμένες από τις χώρες που κατέκτησε, οι οποίοι παρέμειναν εκεί για να ζήσουν. Ακόμα και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι από εκείνα τα μέρη που θεωρούνται απόγονοι του στρατού του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Υπάρχουν επίσης έμμεσες αφηγηματικές αρχαίες μαρτυρίες για τη μοναδικότητα της γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων.

Είναι γνωστό ότι ο μεγάλος Αθηναίος διαμεσολαβητής Δημοσθένης στο έργο του "Δεύτεροι Φίλιπποι" για τον Φίλιππο Β 'της Μακεδονίας είχε κάνει την ακόλουθη προσβλητική δήλωση:

"Ο Φίλιππος, αυτός ο άνθρωπος, όχι μόνο που δεν είναι Έλληνας, αλλά αυτός δεν έχει τίποτα κοινό με τους Έλληνες. Τουλάχιστον να ήταν

βάρβαρος από μια αξιοπρεπή χώρα - αλλά δεν είναι. Είναι ένα ψωριασμένο πλάσμα από την Μακεδονία - μια χώρα από την οποία δεν μπορείτε να φέρετε ούτε έναν σκλάβο που αξίζει τουλάχιστον κάτι. " (*"And yet in regard to Philip and his conduct they feel not this, although he is not only no Greek and no way akin to Greeks, but not even a barbarian of a place honorable to mention; in fact, a vile fellow of Macedon, from which a respectable slave could not be purchased formerly."*).

Το ερώτημα είναι: γιατί ο Δημοσθένης χαρακτήρισε τον Φίλιππο «βάρβαρο»; Τι σήμαινε αυτή η λέξη στην αρχαιότητα; Οι επιστήμονες είναι σχεδόν ομόφωνοι ισχυριζόμενοι ότι το ουσιαστικό "βάρβαρος" αναφέρεται κυρίως σε άτομα που μιλούσαν μια ακατανόητη γλώσσα για τους Έλληνες (άτομα που "φλυαρούν") με μια δόση υποτίμησης στο Πολιτισμό τους. Πρακτικά, όλοι οι λαοί που δεν μιλούσαν ελληνικά ονομάστηκαν "βάρβαροι" από τους Έλληνες, ενώ μεταξύ τους οι Έλληνες αποκαλούσαν των εαυτών των "ξένους".

Αυτή η ερμηνεία της λέξης "βάρβαροι" γίνεται πλέον αποδεκτή από τους περισσότερους ιστορικούς. Για να το αποδείξουμε, θα αναφέρουμε το έργο της συγγραφέως Emma Stafford, η οποία στο βιβλίο της «Αρχαία Ελλάδα, Ζωή, Μύθοι και Τέχνη», σχετικά με τη σημασία και την ετυμολογία αυτής της λέξης, αναφέρει ότι η ελληνική γλώσσα ήταν βασική για τους Έλληνες για να μπορούσαν να ορίζονται ως διαφορετικοί από τους βαρβάρους, των οποίων η βαρ–βαρ–βαρ γλώσσα, γελοιοποιόταν. (Emma Stafford: *Ancient Greece: Life,Myth and Art*, Duncan Baird Pub, 2004)

Η γνωστή Αμερικανίδα ιστορικός Dr. Cynthia Sidnor Slovikov εξηγεί επίσης την έννοια του όρου "βάρβαρος":

«Ο όρος «βάρβαρος» αναφέρεται σε κάτι αντίθετο με τον όρο «'Ελληνας» κατά την αρχαιότητα και είχε τρεις κύριες έννοιες για τους συγγραφείς: ακατανόητο, ξένο και μη Έλληνα ... Αυτοί που δεν είναι Έλληνες είναι - βάρβαροι." ("*The term 'barbarian' came to be the accepted opposite of 'Hellene' in antiquity and had three chief meanings in authors: unintelligible, foreign non-Greek, referring simply to nationality, and foreign with some inmplication of inferiority."*). (D-r Synthia Sydnor Slowikowski: "*Sport and Culture in the Ancient Macedonian Society"*, The Pennsylvania State University, 1988 page 30).

Τέλος, οι ίδιοι οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς είχαν αναφέρει σχετικά με το τί εννοούσαν με τον όρο *«βάρβαροι».* Ο διάσημος Αθηναίος θεατρικός συγγραφέας Αριστοφάνης έδωσε αποφασιστική μαρτυρία για αυτό (έζησε περίπου 448 - 385 π.Χ.). Στο έργο του «Τα Πουλιά» (γραμμένο το 414 π.Χ.), σε σχέση για τους «βάρβαρους», ο Αριστοφάνης έγραψε:

«Έμεινα μαζί τους για μεγάλο χρονικό διάστημα και τους δίδαξα να μιλούν, παρόλο που ήταν βάρβαροι». (*"I spent a lot of time with them and taught them how to speak, even though they were barbarians"*).

Εδώ γίνεται σαφές ότι ο όρος *«βάρβαροι»* για τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς σήμαινε «ανθρώπους που δεν μιλούν ελληνικά», δηλαδή μη Γρέκοι, (Έλληνες).

Στην πραγματικότητα, υπάρχουν πολλές γνωστές μαρτυρίες από αρχαίους Έλληνες συγγραφείς, στις οποίες χρησιμοποιούν τον όρο *"βάρβαροι"* για μέλη διαφόρων χωρών της Ασίας, της Αφρικής και της Ευρώπης. Ως εκ τούτου, εάν, για παράδειγμα, τα μέλη ενός απομακρυσμένου ασιατικού έθνους είχαν αποκαλεσθεί *«βάρβαροι»* απλώς και μόνο επειδή δεν μιλούσαν ελληνικά, η ουσία της χρήσης αυτού του όρου σε σχέση με τους Μακεδόνες είναι ακριβώς η ίδια. Δεν μπορεί ο όρος *"βάρβαροι"* όταν αναφέρεται για τους Μακεδόνες να έχει ένα νόημα, και για όλους τους άλλους μη Ελληνικούς, Ασιατικούς, Αφρικανικούς και Ευρωπαϊκούς λαούς να έχει διαφορετικό νόημα. Το τονίζουμε αυτό επειδή σήμερα ορισμένοι Έλληνες και φιλο-Έλληνες συγγραφείς προσπαθούν να υποτιμήσουν τη δήλωση του Δημοσθένη, στην οποία αυτός χαρακτηρίζει τους Μακεδόνες ως *"βάρβαρους"*, χωρίς να καταφέρουν να πείσουν, προσπαθώντας να εξηγήσουν ότι αυτός δεν θεωρούσε τους Μακεδόνες διαφορετικούς ανθρώπους από τους Έλληνες, αλλά με τον χαρακτηρισμό τους ως *"βάρβαρους"*, ήθελε απλώς να «μειώσει τον πολιτισμό τους» για «πολιτικούς λόγους».

Ο Δημοσθένης δεν ήταν ο μόνος Έλληνας που χαρακτήρισε τους Μακεδόνες ως «βάρβαρους», άνθρωπους μη ελληνικής καταγωγής. Ο αρχαίος Έλληνας συγγραφέας Τρασίμαχος τον 5ο αιώνα π.Χ., στην ομιλία του για τους Λάρισους, χαρακτήρισε τον Μακεδόνα βασιλιά Αρχέλαο "βάρβαρο" σε σχέση με τους Έλληνες Λάρισους (Θουκυδίδης 2,8,1 και Κλήμεντ της Αλεξάνδρειας στις 6.2.17). Ο Τράσιμαχος είπε:

"Εμείς, ως Έλληνες, θα είμαστε σκλάβοι του Αρχέλαου του Βάρβαρου;" (*"Shall we be slaves to Archelaus - Greeks to a Barbarian?").*

Οι Μακεδόνες ονομάζονται επίσης *"βάρβαροι"* από τους Έλληνες στο λεξικό "Σούδα" (γραμμένο από αρκετούς αρχαίους και μεσαιωνικούς συγγραφείς. Αυτό το λεξικό, εκτός από δεκάδες χιλιάδες λέξεις, περιέχει πολλά αποσπάσματα από κείμενα αρχαίων, κυρίως Ελλήνων, συγγραφέων).

Στην ερμηνεία της λέξης *"causia"* (ένα είδος μακεδονικού καπέλου), στο "Suda", άγνωστος αρχαίος Έλληνας συγγραφέας αναφέρει ότι ήταν *"ένα είδος βάρβαρης κάλυψης κεφαλής"*. Λόγω του γεγονότος ότι είναι γνωστό ότι αυτό το καπέλο δημιουργήθηκε και εξαπλώθηκε η χρήση του ακριβώς από

τους Μακεδόνες, είναι σαφές ότι αυτός ο αρχαίος Έλληνας συγγραφέας θεωρούσε επίσης ότι οι Μακεδόνες ήταν *"βάρβαροι"*.

Ο αρχαίος Έλληνας συγγραφέας Ισοκράτης, ο οποίος έζησε από το 436 έως το 338 π.Χ. και ήταν σύγχρονος του Φίλιππου Β 'της Μακεδονίας, επίσης κατέστησε σαφές ότι οι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες και δεν μιλούσαν Ελληνικά. Στο έργο του *«Φίλιππος»* (346 π.Χ.), στην κλήση που έστειλε στον Μακεδόνα βασιλιά Φίλιππο Β ', ο Ισοκράτης, σχετικά με αυτόν τον Μακεδόνα βασιλιά, είχε γράψει:

"... Η βασιλεία του ήταν αρκετά διαφορετική από τις άλλες, γιατί μόνο αυτός (Φίλιππος Β ',) ισχυρίστηκε μεταξύ των Ελλήνων ότι κυβερνούσε έναν λαό διαφορετικής φυλής ..." (*"…his rule was one of quite a different character from the rest; for he alone among the Hellenes claimed to rule over a people not of kindred race...* ("Philippus", 105 -108).

Έτσι ο Ισοκράτης χαρακτήρισε σαφώς τους Μακεδόνες ως λαό που ήταν *«ασύγγενη φυλή»* με αυτήν των Ελλήνων.

Ας αναφέρουμε επίσης τη μαρτυρία του Θουκυδίδη (5ος αιώνας π.Χ.), ο οποίος στο έργο του *"Πελοποννησιακός πόλεμος"* (δεύτερο βιβλίο) σχετικά με τα μέλη της μακεδονικής φυλής Ορέστης (που ζούσε κοντά στη σημερινή πόλη Καστοριά) είχε αναφέρει ότι ήταν *"βάρβαροι"*.

Ο γραμματικός Ησύχιος Σιναΐτης περιέγραψε επίσης τους Μακεδόνες ως *"βάρβαρους"*. Στην περιγραφή της έννοιας της λέξης *"Σάρισσα"* (μακρύ δόρυ της μακεδονικής φάλαγγας), είχε γράψει ότι χρησιμοποιήθηκε από τους *"βάρβαρους Μακεδόνες"*.

Θεωρείται ότι ο Ησύχιος έζησε στην Αλεξάνδρεια τον 5ο αιώνα π.Χ. και πιθανότατα ήταν ελληνικής εθνικής καταγωγής. Ενδιαφερόταν κυρίως για τη συλλογή λέξεων από αρχαίες γλώσσες και διαλέκτους, που του κέντριζαν το ενδιαφέρον. Με τον καιρό, δημιούργησε ένα τεράστιο λεξικό περίπου 51.000 λέξεων. Η μεγάλη Καθολική Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει ότι η βάση αυτού του λεξικού ήταν στην πραγματικότητα ένα παλαιότερο λεξικό, το οποίο περιείχε λέξεις από αρχαίες γλώσσες και είχε δημιουργηθεί τον πρώτο αιώνα μ.Χ. ("*The Catholic Encyclopedia", Volume VII* Copyright © 1910 by Robert Appleton Company Online Edition Copyright © 2003 by K. Knight,: Hesychius).

Αυτό το λεξικό περιέχει ως επί το πλείστον λέξεις από διάφορες διαλέκτους της τότε ελληνικής γλώσσας (Έλληνες), αλλά υπάρχει ένα ολόκληρο κεφάλαιο με τίτλο "Λέξεις των λαών" και σε αυτό το κεφάλαιο βρίσκουμε μια σειρά από λέξεις άλλων γλωσσών: Περσικά, Θρακικά, Αιγυπτιακά, Ινδικά κ.α. Αυτό το κεφάλαιο περιλαμβάνει επίσης λέξεις από τη γλώσσα των αρχαίων Μακεδόνων με ειδικό τίτλο.

Σύμφωνα με αυτά, στην παγκοσμίου φήμης εγκυκλοπαίδεια "Κολούμπια" (*The Columbia Encyclopedia, Sixth Edition. Copyright © 2001 Columbia University Press*, τίτλος: Hesychius of Alexandria) η αλήθεια είναι ότι στο Λεξικό του ο Ησύχιος προσφέρει δεδομένα, αν και πολύ μικρά, για την προσπάθεια ανακατασκευής ορισμένων χαμένων γλωσσών, μεταξύ των οποίων τονίζεται ιδιαίτερα η γλώσσα των αρχαίων Μακεδόνων. Εκεί μπορούμε να διαβάσουμε:

"Ο Ησύχιος της Αλεξάνδρειας έζησε τον 5ο αιώνα και ήταν γραμματικός από την Αλεξάνδρεια. Είναι γνωστός ως ο συντάκτης ενός ανεκτίμητου λεξικού νεο-ειδωλολατρικών λέξεων και εκφράσεων που εμφανίστηκαν στα ελληνικά κείμενα. Το υλικό συλλέχθηκε από ειδικά πεδία (για παράδειγμα, ιατρική κ.λπ.) από γραπτά παλαιότερων ποιητών, καθώς και από διάφορες διαλέκτους και γλώσσες. Αυτό το λεξικό είναι μια πρακτική πηγή όλου του υλικού που είναι τώρα διαθέσιμο για ορισμένες από τις εξαφανισμένες γλώσσες, όπως συμβαίνει με την αρχαία μακεδονική γλώσσα. " (*"Hesychius of Alexandria, fl. 5th cent. Alexandrian grammarian. Hesychius is known as the compiler of an invaluable lexicon, a glossary of unusual words and expressions occurring in Greek writings. The material is drawn from special languages (e.g., medical), from older poets, and from various dialects and languages. It is the source of virtually all the material now available on certain vanished languages, such as ancient Macedonian."*).

Αξίζει να σημειωθεί ότι το περιεχόμενο του Λεξικού του Ησύχιου δεν έχει ακόμη παρουσιαστεί ολόκληρο στον κόσμο.

Εκτός από τις μαρτυρίες για τη μοναδικότητα της μακεδονικής γλώσσας σε σχέση με την αρχαία ελληνική διάλεκτο, υπάρχουν και άλλες αφηγηματικές μαρτυρίες για τις διαφορές μεταξύ των Μακεδόνων και των Ελλήνων. Αυτές οι μαρτυρίες δόθηκαν κυρίως από αρχαίους Έλληνες, αλλά και από άλλους αρχαίους συγγραφείς. Θα αναφέρουμε εν συντομία μερικές από αυτές.

Ο αρχαίος Έλληνας ιστορικός **Αριανός** αναφέρει την ομιλία (από το χαμένο έργο του Μακεδόνα στρατηγού και ιστορικού Πτολεμαίου) που ο Μέγας Αλέξανδρος της Μακεδονίας έκανε ενώπιων των αξιωματούχων του κατά τη διάρκεια της οποίας τους είπε: *"Ω Μακεδόνες και Έλληνες σύμμαχοι ..."* Με αυτό, ουσιαστικά ο ίδιος ο πιο διάσημος αυτοκράτορας της Μακεδονίας έκανε σαφή διάκριση μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων όταν τους ανέφερε ως δύο ξεχωριστά έθνη.. (Arrian, *Anabasis*, Chap. XXV). Σε μια συνομιλία μεταξύ του Αλέξανδρου και του Παρμενίου, ο Αριανός έγραψε ότι ο πιο διάσημος αυτοκράτορας της Μακεδονίας θεωρούσε τους Έλληνες ως

μέρος του στρατού του και ως «αλλοδαπούς» όπως και ως «ασταθές στοιχείο» που δεν μπορούσε να εμπιστευτεί.

Ο Αριανός έκανε επίσης αυστηρό διαχωρισμό των Μακεδόνων από τους Έλληνες όταν ανέφερε τη λίστα των διοικητών των πολεμικών πλοίων (τριήρεις) με τα οποία ο στρατός του Αλεξάνδρου ταξίδεψε στον ποταμό Hidasp (Υδάσπης). Εκεί ανέφερε:

„Διορίστηκαν διοικητές των τριήρων: από τους Μακεδόνες - ο Ήφαιστος, γιος του Αμύντα, ο Λεόν, γιος του Ευνού, ο Λισύμαχος, γιος του Αγαθοκλή ... (Ακολουθούν άλλα 22 ονόματα διοικητών, οι πατέρες τους και τμήματα της Μακεδονίας από τα οποία προέρχονταν). Ο κατάλογος των Μακεδόνων τελειώνει με: "*... Ο Πανταυχ, ο γιος του Νικολάου του Αλόρ και ο Μίλιος, ο γιος του Ζοΐλ της Βερόιας. Όλοι αυτοί ήταν Μακεδόνες*.. Μεταξύ των Ελλήνων ήταν: Μειδίας, γιος του Οξυνθένη από τη Λάρισα, ο Ευμενής, γιος του Ιερωνύμου της Καρδιάς ... (ακολουθεί μια λίστα με έξι ακόμη άτομα). (Indica, VIII, 2). "*As commanders of triremes were appointed, from the Macedonians, Hephaestion son of Amyntor, and Leonnatus son of Eunous, Lysimachus son of Agathocles...”*(followed by 22 more names of commanders, their fathers and parts of Macedonia where they originated from): *“...Pantauchus son of Nicolaus, of Aloris; Mylleas son of Zoilus, of Beroea; all these being Macedonians. Of Greeks, Medius son of Oxynthemis, of Larisa; Eumenes son of Hieronymus, from Cardia...”*(followed by a list of 6 more people). (Arrian, “Indica”, XVIII).

Ο Αριανός και αλλού στα έργα του αντιμετωπίζει τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς. Στην περιγραφή της μάχης στην Ισσό (κατά τη διάρκεια των οποίων δεκάδες χιλιάδες Έλληνες πολέμησαν στις τάξεις του περσικού στρατού) ο Αριανός λέει ότι σε αυτή τη μάχη η σκληρότερη σύγκρουση ήταν ακριβώς μεταξύ των Μακεδόνων και των Ελλήνων (που αποτελούσαν μέρος του περσικού στρατού), και ο κύριος λόγος για αυτό ήταν το μεγάλο μίσος μεταξύ αυτών των δύο λαών. Ο Αριανός συγκεκριμένα αναφέρει:

"Έχει ξεκινήσει μια σκληρή μάχη. Οι Έλληνες του Δαρείου αγωνίστηκαν για να ωθήσουν τους Μακεδόνες πίσω στο ποτάμι και να διατηρήσουν τις θέσεις της αριστερής πτέρυγής τους ... Η σύγκρουση επιδεινώθηκε περαιτέρω από την παλιά φυλετική αντιπαλότητα μεταξύ Ελλήνων και Μακεδόνων. ("*There was a violent struggle. Darius' Greeks fought to thrust the Macedonian back into the water and save the day for their left wing. Already in retreat, while the Macedonians, in their turn, with Alexanders' triumph plain before their eyes, were determined to equal his*

success… The fight was further embittered by the ***old racial rivalry of Greek and Macedonian***".) (Arrian: "The Campaigns of Alexander", Translated by Aubrey De Selincourt, Pengiun books, USA, 1987,σελ. 119).

Και σε άλλα σημεία της περιγραφής της μάχης της Ισσού, ο Αριανός αντιμετωπίζει τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστά έθνη.

Ας αναφέρουμε επίσης τον αρχαίο ιστορικό **Αππιανό** (περ. 95-165). Στο έργο του The Illyrian Wars, αναφέρει τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς. Γράφοντας για τις επιθέσεις εναντίων των ιλιρικών φυλών στη Μακεδονία, ο Αππιανός αναφέρει: "Οι Ρωμαίοι... κήρυξαν τον πόλεμο εναντίων των Ιλλυρίων λόγω της λεηλασίας των ναών τους, και έτσι οι Ρωμαίοι ενοχλούσαν τους Έλληνες και τους Μακεδόνες." (*"The Romans… made war against the Illyrians, on account of this temple robbery, as the Romans now held sway over the Greeks and the Macedonians."* (Appian, "Illyrian Wars", 5).

Κατά την καταχώριση των πιο διάσημων ασιατικών και ευρωπαϊκών λαών, ο Αππιανός αναφέρει επίσης τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ξεχωριστά: "Στην Ασία, οι πιο διάσημοι (στα αρχικά λατινικά στάδια clarissimae, που κυριολεκτικά σημαίνει "λαμπρότεροι"), είναι οι λαοί: *Ινδοί, Σέρροι, Πέρσες, Μήδοι, Πάρθες, Αρράβοι, Βυθίνοι, Φρύγες, Καππαδόκες, Κυλλικίοι*, *Σύριοι, Λυκίοι*. Στιν Ευρώπη οι πιο διάσημοι (clarissimae) λαοί είναι οι: *Σκύθιοι, Σαρμάτες, Γερμανοί, Δάκοι, Μύσοι, Θράκες, Μακεδόνες, Δαλμάτες, Πανόνες, Ιλλυριοί, Έλληνες, Ιταλοί, Γαλάτες και Ισπανοί. "*(Liber Memoralis, De Orbe Terrarum,VI, 3).

Και εδώ, επίσης, έχουμε μια πολύ σαφή διάκριση μεταξύ του ελληνικού και του μακεδονικού λαού.

Ο αρχαίος φιλόσοφος, χαρτογράφος, γεωγράφος και μαθηματικός **Δικαίαρχος** (IV και III αιώνες π.Χ.), γεννημένος στη Μεσσήνη, επίσης κατέδειξε σαφώς ότι οι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες. Στο έργο του «Η ζωή της Ελλάδας» αφιερωμένο στην ιστορία και τη γεωγραφία των ελληνικών εδαφών, στον πρώτο τόμο ο Δικαίαρχος έδωσε μια λεπτομερή περιγραφή της γεωγραφίας και της ιστορίας των Ελλήνων. Όσον αφορά τα σύνορα των ελληνικών εδαφών, ο Δικαίαρχος έγραψε:

"Εντόπισα τα σύνορα της Ελλάδας στη γη των Μαγνησίων ... Πάνω από τη Τέμπη, προς τον Όλυμπο, βρίσκεται η γη των Μακεδόνων." ("*I therefore draw the limits of Hellas at the country of Magnesians, i. e. to the Vale of Tempe. Above Tempe towards Olympus is the region of Macedonians.").*

Γράφει επίσης ότι τα ελληνικά εδάφη ξεκίνησαν στον Κόλπο του Αμβρακικού (που βρίσκεται νότια της Ηπείρου) και κατέληξαν στον ποταμό

Πένα (*"Μνημόνιο για τα αρχαία σύνορα της Ελλάδας"*. British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Ο αρχαίος ιστορικός **Διονύσιος της Αλικαρνασσού** (γεννήθηκε περίπου το 60 π.Χ. και πέθανε περίπου 7 χρόνια μετά τον Χριστό) στο πιο διάσημο έργο του, «*Ρωμαϊκές Αρχαιότητες*» ("Roman Antiquites") στο *Πρώτο βιβλίο* (Μέρος 3) αναφέρει τη Μακεδονία ως το «ισχυρότερο έθνος» στον κόσμο εκείνη την εποχή:

"... Η Μακεδονία, η οποία μέχρι τότε θεωρούταν το πιο ισχυρό έθνος στον κόσμο, δεν είχε πλέον ως αντίπαλο οποιοδήποτε έθνος, είτε βάρβαρο είτε ελληνικό." ("*Macedonia, which until then was reputed to be the most powerful nation on land, she no longer had as rival any nation either barbarian or Greek").* ("Roman Antiquites", Book I, 3).

Στο *Δεύτερο βιβλίο* (μέρος 17) γράφει ξεκάθαρα ότι οι Μακεδόνες αφαίρεσαν την ελευθερία των Ελλήνων (Αθηναίοι και Θηβαίοι), αφού τους είχαν νικήσει προηγουμένως στη μάχη της Χαιρώνειας:

„*Οι δε, Θηβαίοι και οι Αθηναίοι διά μέσου τη καταστροφή που τη βίωσαν στης Χαιρώνειας στερήθηκαν από τους Μακεδόνες, όχι μόνο από της ηγεσίας της Ελλάδας, αλλά και ταυτόχρονα της ελευθερίας που είχαν κληρονομήσει από τους προγόνους τους.* " ("*And the Thebans and Athenians through the single disaster at Chaeronea were deprived by the Macedonians not only of the leadership of Greece but at the same time of the liberty they had inherited from their ancestors."* ("Roman Antiquites", Book II, 17).

Ο αρχαίος γεώγραφος **Διονύσιος του Καλιφώντου** (1ος αιώνας π.Χ.) σχετικά με τα σύνορα των αρχαίων ελληνικών εδαφών, έγραψε: "Η Άμβρακία είναι η πρώτη πόλη στην Ελλάδα ... Η Ελλάδα εκτείνεται από την Άμβρακία ως τον Πηνειό.. " ("*Ambracia is the first city in Greece… Greece is continuous from Ambracia to the Peneus."*). („*Μνημόνιο για τα αρχαία σύνορα της Ελλάδας ",* British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Βλέπουμε ότι δεν αντιμετώπισε καθόλου τη Μακεδονία (ούτε την Ήπειρο) ως «ελληνική χώρα».

Ο **Δίον Χρυσόστομος** είναι γνωστός και ως Δίον της Προύσας. Έζησε τον πρώτο και δεύτερο αιώνα μ.Χ. (από περίπου 40 έως 120). Στο έργο του "Διόσκουροι" για τους κατοίκους του νησιού της Ρόδου, ο Δίον Χρυσόστομος γράφει ότι του δόθηκαν διαφορετικές πληροφορίες για το ίδιο θέμα. Εδώ διαβάζουμε:

„ *Για παράδειγμα, για το ίδιο άγαλμα, κάποτε είπαν ότι ήταν ελληνικό, άλλες φορές έλεγαν ότι ήταν ρωμαϊκό, και στη συνέχεια είπαν ότι ήταν μακεδονικό ή περσικό.* “ (“*For instance, one and the same statue, they say, is at one time a Greek, at another time a Roman, and later on, if it so happens, a Macedonian or a Persian.”*). (Dio Chrysostom Discourses, Vol. III, 159).

Από αυτή τη μαρτυρία βλέπουμε επίσης ότι οι ίδιοι οι κάτοικοι της Ρόδου κατά την αρχαιότητα διέκριναν μεταξύ ελληνικών και μακεδονικών πολιτιστικών αξιών.

Στο «Τέταρτο διάλογο αφιερωμένο στο Βασίλειο», ο Δίον Χρυσόστομος περιγράφει έναν φανταστικό διάλογο μεταξύ του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Διογένη. Σε αυτόν τον διάλογο, ο Αλέξανδρος ρώτησε τον Διογένη:

„ *Και ποιούς άλλους εχθρούς θα έχω αφήσει, είπε, αν κατακτήσω όλα τα έθνη που ανέφερα;* “ (*"And what enemy have I still left," said he, "if I capture those peoples I have mentioned?"*

Το παρακάτω είναι η απάντηση του Διογένη:

„*Είναι το δυσκολότερο να κατακτήσεις όχι εκείνους που μιλούν Περσικά ή Μηδιακά όπως μιλάει και ο Δαρείος, αλλά Μακεδονικά και Ελληνικά.* “(*"The most difficult of all to conquer," he answered, "one who does not speak Persian or Median as Darius does, I presume, but Macedonian and Greek.")*

Εδώ, επίσης, βλέπουμε έναν σαφή διαχωρισμό μεταξύ των γλωσσών Μακεδονικά και Ελληνικά, ομιλούμενες από δύο γειτονικούς αλλά διαφορετικούς λαούς.

Ας αναφέρουμε επίσης τον αρχαίο βιογράφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, γνωστό ως **Διόδωρο της Σικελίας**, ο οποίος έζησε τον 1ο αιώνα π.Χ. Έδωσε επίσης αρκετές μαρτυρίες υπέρ της αλήθειας ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν καθόλου Έλληνες.

Μια απ΄αυτές βρίσκεται στο 17ο βιβλίο του και ασχολείται με τη συνεργασία των Ελλήνων με την Περσία την εποχή μετά τη μάχη των Γαυγάμηλων (Άρβηλα). Σχετικά με αυτό, ο Διόδωρος της Σικελίας αναφέρει:

«*Αυτό το έτος* (περίπου το 330 π.Χ.) *οι ειδήσεις για τη μάχη κοντά στην Arbela (Γαυγάμηλα) έφτασαν στην Ελλάδα και πολλές ελληνικές πόλεις συγκλονίστηκαν από την ανάπτυξη της μακεδονικής δύναμης, γι 'αυτό αποφάσισαν να αγωνιστούν για την ελευθερία τους. Αυτοί περίμεναν ο Δάριους να τους βοηθήσει, γι αυτό του έστειλαν ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Ήλπιζαν να ενώσουν τους δύο στρατούς, ώστε ο Αλέξανδρος να χρειαστεί να χωρίσει το στρατό του για να τους αντιταχθεί. Από την άλλη πλευρά, αν οι Έλληνες παρέμειναν απλοί παρατηρητές της ήττας των Περσών, τότε θα μείνουν μόνοι χωρίς την ευκαιρία να σκεφτούν για την ελευθερία τους... Οι*

Λακεδαιμόνιοι (Σπαρτιάτες) στη συνέχεια εξεγέρθηκαν και κάλεσαν τους Έλληνες να ενωθούν στον αγώνα για ελευθερία. " (*"In this year* (about 330 BC) *word was brought to Greece about the battle near Arbela* (Gaugamela)*, and many of the cities became alarmed at the growth of Macedonian power and decided that they should strike for their freedom while the Persian cause was still alive. They expected that Darius would help them and send them much money so that they could gather great armies of mercenaries, while Alexander would not be able to divide his forces. If, on the other hand, they watched idly while the Persians were utterly defeated, the Greeks would be isolated and never again be able to think of recovering their freedom... The Lacedaemonians* (Spartans) *thought that the time had come to undertake a war and issued an appeal to the Greeks to unite in defence of their freedom").* (Diodorus Siculus, Book 17, 62.1, 62.2, 62.3 and 62.6).

Αυτή είναι μια άλλη άμεση αρχαία μαρτυρία από την οποία μπορεί να φανεί ότι οι Έλληνες εκείνης της εποχής ένιωθαν κατακτημένοι από τους Μακεδόνες, γεγονός που τους έκανε να αισθάνονται μεγάλο μίσος απέναντί τους. Οι Έλληνες ήταν ακόμη έτοιμοι να ενωθούν με τους αιώνιους εχθρούς τους, τους Πέρσες, μόνο για να απαλλαγούν από την κατοχή της Μακεδονίας. Και ακόμη και σε μια εποχή μετά τη μάχη των Γαυγαμήλων, μετά την οποία ο περσικός στρατός ήταν στα σίγουρα διαλυμμένος.

Ο Διόδωρος γράφει επίσης για τον τραυματισμό του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας, μετά τον οποίο δεν ήταν βέβαιο αν θα επιζήσει. Όταν οι Έλληνες, οι οποίοι είχαν μείνει να ζήσουν στις περιοχές της Κεντρικής Ασίας, στη Βακτριανή και στη Σογκδιανή, άκουσαν για το γεγονός, πιστεύοντας ότι ο Αλέξανδρος ήταν νεκρός, εξεγέρθηκαν εναντίων των Μακεδόνων, θέλοντας να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Ο Διόδωρος (17.99.5 - 17.99.6) γράφει για αυτό:

„ *Για μέρες ο βασιλιάς ήταν αβοήθητος και υπό επιτήρηση. Οι Έλληνες, οι οποίοι έμειναν στη Βακτριανή και στη Σογκτιανή και ήταν δυσαρεστημένοι και δυστυχείς που ζούσαν μεταξύ ανθρώπων άλλης φυλής, συνειδητοποίησαν ότι ο βασιλιάς είχε πεθάνει από τις πληγές του και επαναστάτησαν εναντίων των Μακεδόνων. Συγκέντρωσαν περίπου τρεις χιλιάδες άντρες. Στο δρόμο για την πατρίδα, υπέφεραν πολύ και μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου, όλοι σφαγιάστηκαν από τους Μακεδόνες.*" (*"For many days the king lay helpless under his treatment,*[1] *and the Greeks who had been settled in Bactria and Sogdiana, who had long borne unhappily their sojourn among peoples of another race and now received word that the king had died of his wounds, revolted against the Macedonians. They formed a band of three thousand men and underwent great hardship on their*

homeward route. Later they were massacred by the Macedonians after Alexander's death.").

Ο Ρωμαίος ιστορικός **Ευτροπής** (4ο αιώνα) γράφει για την επιστολή που έστειλε ο βασιλιάς της Μακεδονίας Φίλιππος ο 5ο στον βασιλιά της Καρχηδόνας, Αννίβα, με την οποία του πρόσφερε συμμαχία εναντίων των Ρωμαίων, και σε αντάλλαγμα του ζήτησε βοήθεια στον αγώνα της Μακεδονίας ενάντια στην αδάμαστη εχθρότητα των Ελλήνων ενάντια στους Μακεδόνες.

«*Περίπου αυτό το καιρό, ο Φίλιππος (ο 5ο), ο βασιλιάς της Μακεδονίας, του έστειλε πρεσβευτές* (στον Αννίβα), προσφέροντας βοήθεια εναντίων των Ρωμαίων, αλλά υπό την προϋπόθεση ότι αφού τους νικήσει, σε αντάλλαγμα, θα λάβει βοήθεια από τον Αννίβα εναντίων των Ελλήνων...» (*"About this time also Philip, king of Macedonia, sent ambassadors to him* (Hannibal)*, offering him assistance against the Romans, on condition that, when he had subdued them, he, in turn, should receive assistance from Hannibal against the Greeks."* (Eutropius, "Breviarium historiae Romanae", 12).

Και εδώ, βλέπουμε σαφείς αναφορές ότι οι Μακεδόνες, ακόμη και στην εποχή του Φιλίππου, θεωρούσαν τους Έλληνες διαφορετικούς, εχθρικούς ανθρώπους.

Και ο εκκλησιαστικός ιστορικός **Ευσέβιος της Καισάρειας** (Eusebius of Caesarea) (τρίτο και τετάρτο αιώνα), αναφέρει τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ξεχωριστά. Στο βιβλίο του „*Αποδείξεις του Ευαγγελίου*" (τρίτο βιβλίο, κεφαλαίο 7) αναφέροντας τους λαούς που υπέπεσαν υπό τη ρωμαϊκή κυριαρχία, ο Ευσέβιος της Καισάρειας ανέφερε:

„*Έκτοτε, οι Εβραίοι υποτάχθηκαν στους Ρωμαίους, όπως και οι Σύριοι, οι Καππαδόκες, οι Μακεδόνες, οι Βιθυνίοι και οι Έλληνες, καθώς και όλοι οι άλλοι λαοί υπό ρωμαϊκή κυριαρχία...*" (*"Since that day the Jewish people have become subject to the Romans, the Syrians likewise, the Cappadocians and Macedonians, the Bithynians and Greeks, and in a word all the other nations who are under Roman rule."*) (Eusebius of Caesarea: "Demonstratio Evangelica",Tr.W.J.Ferrar,1920,Book 3, Chap VII).

Ο διάσημος Αθηναίος ρήτορας **Αίσχίνος** (τετάρτος αιώνα π.Χ.) επίσης δεν θεωρούσε τους Μακεδόνες ως Έλληνες. Στην ομιλία του „Για την πρεσβεία*"* ("*On the Embassy*") αναφέρει τους λαούς που απαρτίζουν τον ελληνικό πολιτιστικό οργανισμό γνωστό ως Αμφιθέατρο Συμβούλιο. Ο Άισχινος απαριθμεί τις φυλές που απαρτίζουν αυτό το Συμβούλιο. Αυτοί ήταν: *„οι Θεσσαλοί, οι Βοίωτες (όχι μόνο οι Θηβαίοι, οι Δωριείς, οι Ίωνες, οι Περχάιμποι, οι Μαγνήσιοι, οι Δολοπάνοι, οι Λοκριανοί, οι Ωταίοι, οι Φθιώτες, οι Μαλιανοί και οι Φωκίδες..*" (Aeshines, "*On the Embassy*", 2.116).

Όχι μόνο οι Μακεδόνες δεν αναφέρονται εδώ ως μέλη αυτού του Ελληνικού Συμβουλίου, αλλά και η ίδια περίπτωση είναι και με τις φυλές που ζούσαν στην Ήπειρο.

Οι Μακεδόνες ως ξεχώριστος λαός από τους Έλληνες αναφέρονται επίσης από τον αρχαίο Έλληνα ρήτορα **Ισοκράτη**, που ήταν σύγχρονος του Φίλιππου Β 'της Μακεδονίας. Απευθυνόμενος στον Φίλιππο τον Β΄, ο Ισοκράτης, μεταξύ άλλων, επεσήμανε τα οφέλη που θα λάβουν οι Μακεδόνες και οι Έλληνες εάν επιτύχει η εξουσία του. Μεταξύ άλλων, είπε:

„Λέω ότι πρέπει να είστε ευεργέτης των Ελλήνων, βασιλιάς της Μακεδονίας και κυβερνήτης όσο το δυνατόν περισσότερων βαρβάρων. Εάν το πετύχετε, όλοι θα είναι ευγνώμονες – Έλληνες λόγω του οφέλους που θα λάβουν, οι Μακεδόνες γιατί θα τους κυβερνήσεις ως βασιλιάς, όχι ως τύραννος, και η υπόλοιπη ανθρωπότητα αν τους απελευθερώσεις από τη δύναμη των βαρβάρων ... " (*"I say that you ought to be the benefactor of the Hellenes, the king of Macedonia, and the ruler over as many barbarians as possible. If you succeed in this, all will be grateful to you, the Hellenes by reason of advantages enjoyed, the Macedonians, if you govern them like a king and not like a despot, and the rest of mankind, if they are freed by you from barbarian sway and gain the protection of Hellas."*). ("Philippus", 154).

Και ο πιο διάσημος αρχαίος Εβραίος ιστορικός **Ἰώσηπος Φλάβιος** (το πρώτο αιώνα μ.Χ.) αντιμετώπισε επίσης τους Μακεδόνες ως διαφορετικό λαό από τους Έλληνες.

Στο βίβλιο του „*Ο Ἰώσηπος Φλάβιος εναντίον του Απίωνα"* ο Φλάβιος αναφέρει επίσης τους Μακεδόνες ως κατοίκους της Αιγυπτιακής πόλης της Αλεξάνδρειας. Στο δεύτερο μέρος (6), αναφέρει ότι: «Οι Έλληνες και οι Μακεδόνες κάτειχαν την πόλη...".

Για τους Μακεδόνες ως κυρίαρχους κατοίκους της Αλεξάνδρειας εκείνη την εποχή, ο Ἰώσηπος Φλάβιος έγραψε και σε άλλα σημεία των έργων του. Ο Φλάβιος αναφέρει επίσης μια ομιλία του βασιλιά Αγρίππα της Ιουδαίας (πρώτος αιώνας μ.Χ.), στην οποία ο Αγρίππας έπεισε τους Εβραίους να μην επαναστατήσουν εναντίον των Ρωμαίων, διότι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είναι πολύ δυνατή και θα μάχονται μάταια. Για να τους αποτρέψει από την εξέγερση εναντίον των Ρωμαίων, ανέφερε ότι άλλα έθνη βρίσκονταν υπό ρωμαϊκή κυριαρχία, αλλά κανένα από αυτά δεν τολμούσε να πολεμήσει ενάντια σε αυτήν την ισχυρή αυτοκρατορία. Μεταξύ των αναφερομένων λαών, ανέφερε ξεχωριστά τους Μακεδόνες και τους Έλληνες:

„ *Ποιος σας πείθει να αντιταχθείτε στους Ρωμαίους; Μπορείτε να πείτε ότι είναι δύσκολο για σας να ζείτε στη δουλεία. Εντάξει, αλλά δεν είναι πιο*

δύσκολο για τους Έλληνες; ... Το ίδιο είναι λοιπόν με τους Μακεδόνες, που έχουν τον ίδιο λόγο με εσάς, να πολεμήσουν για την ελευθερία τους;“. (“*What confidence is it that raises you up to oppose the Romans? Perhaps it will be said, it is hard to endure slavery. Yes; but how much harder is this for the Greeks... It is the same with the Macedonians, who have more just reason to claim their liberty than you have.”).* (Josephus Flavius, “*War of the Jews*”, II, 16,4).

Και εδώ, επίσης, οι Μακεδόνες διακρίνονται σαφώς ως ξεχωριστός λαός από τους Έλληνες.

Ας αναφέρουμε επίσης τον αρχαίο ιστορικό **Ἰουστίνο** (για τον οποίο δεν είναι γνωστό ακριβώς πότε έζησε, αλλά θεωρείται ότι ήταν τον 2ο, 3ο ή 4ο αιώνα). Το πιο διάσημο έργο του ήταν το "*Historiarum Philippicarum Libri XLIV*". Γράφοντας για την εξουσία του Φίλιππου Β 'της Μακεδονίας και τις απειλές που υπήρχαν για τους Έλληνες και την Ασία, ο Ἰουστίνος είχε αναφέρει:

„*... Το όνομα των Μακεδόνων, το οποίο ήταν προηγουμένως άγνωστο, έγινε ξαφνικά κυρίαρχο. Και ο Φίλιππος, ο οποίος είχε κρατηθεί όμηρος στη Θήβα για τρία χρόνια και ήταν υπό την επιρροή του Επαμεινώνδα και του Πελοπίδα, αύξησε τη δύναμη της Μακεδονίας, η οποία τώρα αντιπροσώπευε έναν ζυγό σκλάβων στους λαιμούς των Ελλήνων και της Ασίας..*“ (*“...The name of the Macedonians, previously mean and obscure, rose into notice; and Philip, who had been kept three years as a hostage at Thebes, and had been imbued with the virtues of Epaminondas and Pelopidas, imposed the power of Macedonia, like a yoke of bondage, upon the necks of Greece and Asia.”* (Justin, 6,9).

Δεν υπάρχει ανάγκη για περαιτέρω σχόλια σχετικά με αυτό το απόσπασμα.

Ο Ἰουστίνος αφιέρωσε το έβδομο βιβλίο του έργου του στη Μακεδονία. Ακολουθούν μερικά ενδιαφέροντα αποσπάσματα από αυτό το βιβλίο:

„ *Η Μακεδονία ονομαζόταν αρχικά Ημαθία από το όνομα του Βασιλιά Ημαθιώνα ... Οι κάτοικοί της ονομάστηκαν Πελασγοί, και η χώρα Παιώνια ... Στην περιοχή της Παιωνίας, η οποία σήμερα είναι μέρος της Μακεδονίας, λέγεται ότι κυριάρχησε ο Πελάγων, ο πατέρας του Ἀστεροπαῖου., του οποίου το όνομα βρίσκουμε στον Τρωικό πόλεμο μεταξύ των σημαντικότερων υπερασπιστών της πόλης*.“ (*“Macedonia was formerly caned Emathia, from the name of king Emathion... As the origin of this kingdom was but humble, so its limits were at first extremely narrow. The inhabitants were called Pelasgi, the country Paeonia. But in process of time, when, through the ability of their princes and the exertions of their subjects, they had*

conquered, first of all, the neighbouring tribes, and afterwards other nations and peoples, their dominions extended to the utmost boundaries of the east. In the region of Paeonia, which is now a portion of Macedonia, is said to have reigned Pelegonus, the father of Asteropaeus, whose name we find, in the Trojan war, among the most distinguished defenders of the city.").

Και εδώ, βλέπουμε ότι δεν αναφέρει κανέναν Έλληνα ως κάτοικο της Μακεδονίας.

Όταν γράφει για τις διαπραγματεύσεις του Μακεδόνα βασιλιά Φίλιππου (Φίλιππος ο 5ος) με τους Ρωμαίους, ο Ιουστίνος, μεταξύ άλλων, είχε γράψει:

„*Ο Φίλιππος, από την άλλη πλευρά, επέτρεψε να υποταχθεί στους Ρωμαίους, αλλά δεν ήθελε να ακούσει τους Έλληνες, οι οποίοι υποτάχθηκαν από τους προκατόχους του Φίλιππου και τον Αλέξανδρο και υποδουλώθηκαν από την αυτοκρατορία της Μακεδονίας, υπαγορεύουν την ειρήνη σε αυτόν, σαν να ήταν νικητές*." (*"Philip, on the other hand, allowed that he might be induced to submit to the Romans, but that it was intolerable that the Greeks, who had been subdued by his ancestors Philip and Alexander, and brought under the yoke of the Macedonian empire, should dictate articles of peace to him, as if they were conquerors..."*). (Ιουστίνος, 30, 3).

Ο Ιουστίνος έχει αναφέρει ξεχωριστά τους Μακεδόνες από τους Έλληνες και όταν αναφέρει:

„ *Η αυξανόμενη δύναμη των Ρωμαίων έπρεπε να καταπιεί τις αρχαίες αυτοκρατορίες των Ελλήνων και των Μακεδόνων..*" (*"The rising power of the Romans would swallow up the ancient empire of the Greeks and Macedonians."*(Justin, 30, 4).

Και **ο άγιος Κλίμεντ της Αλεξάνδρειας,** ο οποίος ζούσε το δεύτερο και το τρίτο αιωνα μ.Χ. ανέφερε τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστά έθνη. Στο βιβλίο του προειδοποίηση για τους Έλληνες (Κεφάλαιο 5: «*Η γνώμη των φιλοσόφων για τον Θεό*»), ο Κλήμεντ της Αλεξάνδρειας επικρίνει τις ειδωλολατρικές πεποιθήσεις ορισμένων από τα έθνη εκείνης της εποχής. Αναφέρει τους λαούς που λάτρευαν τη φωτιά και αναφέρεται στους Μακεδόνες ξεχωριστά από τους Έλληνες. Εκεί μπορούμε να διαβάσουμε:

«...Πολλοί από τους λαούς της Ασίας λάτρευαν τη φωτιά, και εκτός από αυτούς και οι Μακεδόνες, όπως σημειώνει ο Διογένης στο πρώτο του βιβλίο, η Περσική ... Δεν λάτρευαν το δέντρο και τις πέτρες ως μορφές των θεών τους, όπως το κάναν οι Έλληνες, ή ιερή ίβιδα όπως οι Αιγύπτιοι, αλλά τη φωτιά και το νερό, όπως οι φιλόσοφοι.»

Και για το Γαλάτη ιστορικό **Κορνήλιο Νέπο** (1ος αιώνας μ.Χ.) δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι Μακεδόνες και οι Έλληνες ήταν δύο ξεχωριστοί λαοί. Το μόνο διατηρημένο έργο του είναι το „*Excellentium Imperatorum Vitae*"

«Εξαιρετικές ασκήσεις της ζωής», που δημοσιεύθηκε κατά τη διάρκεια της βασιλείας του αυτοκράτορα Θεοδόσιου Ά (347 – 395 μ.Χ.). Όταν ανέφερε για τη διαμονή του Ελλήνα Έυμενη στους Μακεδόνες, ο Κορνήλιος Νέπο αναφέρει ότι αυτός ήταν ξένος στη Μακεδονία. Εκεί αναφέρει:

„*Ο Ευμένης γεννήθηκε στην Καρδία της χερσόνησου της Καλλίπολης... Συνέβη ότι έζησε σε μια εποχή που οι Μακεδόνες ήταν σε άνοδο και ήταν άβολο για αυτόν να ζει ανάμεσά τους επειδή προήλθε από ξένη χώρα ... Αν και προήλθε από μια οικογένεια που ήταν σεβαστή στην πατρίδα τους, οι Μακεδόνες δεν ήταν ικανοποιημένοι και δεν πίστευαν ότι μπορεί να γίνει σεβαστός από αυτούς ανά πάσα στιγμή.*“ (*“Eumenes was a native of Cardia... As he happened to live, however, in the days in which the Macedonians flourished, it was a great disadvantage to him residing among them, that he was of a foreign country. Nor was anything wanting to him but a noble descent; for, though he was of a family of distinction in his native city, the Macedonians were nevertheless dissatisfied that he should ever be preferred to them. They were obliged to submit, however, for he excelled them all in caution, vigilance, endurance, and acuteness and activity of intellect.”* Cornelius Nepos, “Lives of Eminent Commanders”, XVIII, 1).

Στο κεφάλαιο 21 (με τίτλο "Στους Βασιλιάδες") ο Νέπο καθιστά ακόμη πιο σαφές το γεγονός ότι οι Μακεδόνες δεν ήταν καθόλου Έλληνες.. νωρίτερα είχε απαραθμίσει τα ονόματα των πιο διάσημων Ελλήνων στρατιωτικών διοικητών (στρατηγών).: Τιμολεών της Κορίνθου, Φωκίων της Αθήνας, Ευμένης της Καρδίας, Αγησίλαος της Σπάρτης, Πελοπίδας της Θήβας, Επαμεινώνδας της Θήβας, Δάταμος της Καρίας, Τιμόθεος της Αθήνας, Καμπρία Αθηνών, Ιφρίτης της Αθήνας, Δίον των Συρακουσών, Κώνων της Αθήνας, Θρασύβουλος της Αθήνας, Αλκιβιάδης της Αθήνας, Λισήδορος της Σπάρτης, Κίμων της Αθήνας, Παυσανίας της Σπάρτης, Αριστείδης από την Αθήνα, Θεμιστοκλής από την Αθήνα και Μιλτιάδης από την Αθήνα. Στη συνέχεια αναφέρει για όλα αυτά:

„ *Αυτοί είναι σχεδόν όλοι οι στρατηγοί από την Ελλάδα, που αξίζει να αναφέρουμε, με εξαίρεση τους βασιλιάδες, αλλά δεν θα τους επεξεργαστούμε εδώ, επειδή έχουμε περιγράψει τις δραστηριότητές τους ξεχωριστά..*“ (*“These were almost all the generals of Greece that seemed worthy of record, except kings, for we would not treat of them, because the actions of them all are narrated separately...”* (Cornelius Nepos, “Lives of Eminent Commanders”, XXI, 1).

Βλέπουμε ότι δεν αναφέρεται ούτε ένας Μακεδόνας στη λίστα των ονομάτων Ελλήνων στρατηγών! Όχι μόνο αυτό. Επιπλέον, ο Κορνήλιος Νέπο αναφέρει χωριστά τα πιο εξέχουσα προσώπα από τις τάξεις των

Μακεδόνων, αυτές (όπως γράφει ο ίδιος) «από το έθνος των Μακεδόνων». Στο ίδιο κεφάλαιο 21 (2) ο Νέπο αναφέρει:

„*Από το Μακεδονικό έθνος, δύο βασιλιάδες ξεπέρασαν πολύ τους υπόλοιπους: ο Φίλιππος, γιος του Αμύντα και ο Μέγας Αλέξανδρος, που πέθανε από ασθένεια στη Βαβυλώνα, ενώ ο Φίλιππος σκοτώθηκε από τον Παυσανία κοντά στο Θέατρο Αιγαίου καθώς πήγε να παρακολουθήσει τους αγώνες..*“ (*“Of the nation of the Macedonians, two kings far excelled the rest in renown for their achievements; Philip, the son of Amyntas, and Alexander the Great. One of these was cut off by a disease at Babylon; Philip was killed by Pausanias, near the theatre at Aegae, when he was going to see the games.”).*

Ας αναφέρουμε και τον **Κόηνα**, ο οποίος ήταν ένας από τους πιο αξιόπιστους στρατηγούς του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Η ημερομηνία γέννησής του είναι άγνωστη, αλλά πιστεύεται ότι πέθανε το 326 π.Χ. Συνόδευσε τον Αλέξανδρο κατά τη διάρκεια της αποστολής του στην Ασία, επιστρέφοντας στη Μακεδονία το φθινόπωρο του 334 π.Χ. με άλλους στρατιώτες και αξιωματικούς που είχαν αποσυρθεί, μετά τον οποίο εντάχθηκε στον μακεδονικό στρατό (στον Ασιατικό Γκόρντια). Ήταν η άνοιξη του 333 π.Χ. Στις γραπτές πηγές, ο Κοήν θυμήθηκε την ομιλία του προς τον Αλέξανδρο, η οποία διαφυλάχθηκε σε μεγάλο βαθμό από τον αρχαίο Έλληνα ιστορικό Αριανό στη «Βιογραφία του Αλεξάνδρου» που έχουμε ήδη αναφέρει. Σύμφωνα με τη γνώμη μας, είναι ενδιαφέρον ότι στην ομιλία του, ο Κοήν έκανε επίσης σαφή διάκριση μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων. Απευθυνόμενος στον αυτοκράτορα, ο Κοήν είπε:

„ *Εσείς γνωρίζετε τον αριθμό των Ελλήνων και των Μακεδόνων που ξεκίνησαν αυτήν την κατάκτηση και μπορείτε να δείτε μόνοι σας πόσοι απομένουν σήμερα ...* “ (*“For thou thyself seest how many Macedonians and Greeks started with thee, and how few of us have been left…* (Arrian, “Anabasis” Book V, 27).

Αφού του εξήγησε την ανάγκη να επιστρέψει ο στρατός για να ξεκουραστεί, ο Κοήν είπε στον Αλέξανδρο: „...Άλλες μακεδονικές και ελληνικές μονάδες θα σας ακολουθήσουν...“ (“…*other Macedonians and Greeks will follow thee…”*.).

Και αυτά τα λόγια δεν είναι απαραίτητο να σχολιαστούν.

Και για έναν από τους πιο διάσημους αρχαίους Έλληνες γεωγράφους (ο οποίος ήταν επίσης περιηγητής και ιστορικός), τον **Παυσανία** (δεύτερος αιώνας), δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν καθόλου Έλληνες. Στο έργο του «*Ελλάδος περιήγησις*» γραμμένο σε δέκα τόμους, καλύπτει τις περιγραφές όλων των περιοχών όπου ζούσαν οι

αρχαίοι Έλληνες εκείνη την εποχή: Αττική (Αθήνα), Κόρινθος, Λακωνία, Μεσσηνία, Έλλης, Αχαΐα, Αρκαδία, Βοιωτία, Φωκίδα και Λόκρης. Ακολουθώντας τέτοιες ιστορικές στατιστικές, τίθεται το ερώτημα: εάν η Μακεδονία στην αρχαιότητα ήταν «ελληνική γη», τότε γιατί ο Παυσανίας (ως ένας από τους πιο διάσημους αρχαίους συγγραφείς, που έμειναν επίσης στη Μακεδονία), δεν την ανέφερε ως τέτοια στο έργο του που αποτελείται από περιγραφές των τότε ελληνικών χωρών;

Επιπλέον, περιγράφοντας τον Πειραιά στην Αθήνα, ο Παυσανίας είχε αναφέρει ότι υπήρχαν πορτρέτα αξιόλογων Αθηναίων και θεών. Ανάμεσά τους ήταν ένα πορτρέτο κάποιου Λεωσθένη, ο οποίος ήταν γνωστός μεταξύ των Ελλήνων για την επιτυχημένη καταπολέμηση των εχθρών των Ελλήνων, των Μακεδόνων. Εκεί μπορούμε να διαβάσουμε:

"Εδώ είναι ένα πορτρέτο του Λεωσθένη και των γιών του, ζωγραφισμένο από τον Αρχεσίλαο. Αυτός ο Λεωσθένης ήταν ο ηγέτης των Αθηναίων και των ενωμένων Ελλήνων, οι οποίοι νίκησαν τους Μακεδόνες στη Βοιωτία, και στη συνέχεια στις Θερμοπύλες, εξωθώντας τους στη Λαμία. (*“Here is a portrait of Leosthenes and of his sons, painted by Arcesilaus. This Leosthenes at the head of the Athenians and the united Greeks defeated the Macedonians in Boeotia and again outside Thermopylae forced them into Lamia over against Oeta, and shut them up there.”*, Pausanias, “Description of Greece”, 1,1,3).

Ο Παυσανίας περιγράφει τη εισβολή των Κέλτων στα Βαλκάνια τον 3ο αιώνα π.Χ. Και σε ένα μέρος αυτής της περιγραφής, ξεκάθαρα διακρίνει τους Μακεδόνες από τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς που αγωνίστηκαν σκληρά επί αιώνες, σχεδόν πάντα εις βάρος των Ελλήνων. Εκεί αναφέρεται:

„ *Αυτό ήταν πριν εμφανιστεί το όνομα "Galia".. Στο παρελθόν, αυτοί ονομάζονταν Κέλτες, τόσο μεταξύ τους όσο και από άλλους. Ο στρατός τους στράφηκε στην Ιώνιο Θάλασσα, κατέλαβε τους Ιλλύριους και όλους όσους ζούσαν δίπλα στη Μακεδονία, συμπεριλαμβανομένων των ίδιων των Μακεδόνων, και διέσχισαν τη Θεσσαλία.. Και καθώς πλησίαζαν τις Θερμοπύλες, οι Έλληνες καθόλου δεν κινήθηκαν για να εμποδίσουν την κάθοδο αυτών των βαρβάρων, επειδή (οι Έλληνες) είχαν προηγουμένως νικηθεί αρκετές φορές από τον Αλέξανδρο και τον Φίλιππο, τον Αντίπατρο και τον Κάσσανδρο, οι οποίοι τότε τους είχαν διαλύσει εντελώς. Τα αποδυναμωμένα κράτη τους δεν ένιωθαν ντροπή επειδή δεν έκαναν τίποτα για να υπερασπιστούν τη χώρα τους. Ωστόσο, οι Αθηναίοι, αν και οι περισσότερο εξαντλημένοι σε σύγκριση με άλλους Έλληνες λόγω του πολύχρονου Μακεδονικού πολέμου, και που γενικά απέτυχαν στις μάχες που διεξήγαγαν, έστειλαν ωστόσο μια δύναμη στις Θερμοπύλες..*“. (*“It was late*

before the name 'Gauls' came into vogue; for anciently they were called Celts both amongst themselves and by others. An army of them mustered and turned towards the Ionian Sea, dispossessed the Illyrian people, all who dwelt as far as Macedonia with the Macedonians themselves, and overran Thessaly. And when they drew near to Thermopylae, the Greeks in general made no move to prevent the inroad of the barbarians, since previously they had been severely defeated by Alexander and Philip. Further, Antipater and Cassander afterwards crushed the Greeks, so that through weakness each state thought no shame of itself taking no part in the defence of the country. But the Athenians, although they were more exhausted than any of the Greeks by the long Macedonian war, and had been generally unsuccessful in their battles, nevertheless set forth to Thermopylae with such Greeks as joined them, having made the Callippus I mentioned their general. Occupying the pass where it was narrowest, they tried to keep the foreigners from entering Greece." , Pausanias, "Description of Greece*",* 1,4,1, & 1,4,2).

Δεν γνωρίζουμε την απάντηση της νεοελληνικής προπαγάνδας σε αυτό το απόσπασμα.

Ο Παυσανίας ξεχωρίζει σαφώς τους Μακεδόνες από τους Έλληνες στο έβδομο βιβλίο του. Εκεί μπορούμε να διαβάσουμε:

„ *Όταν ο Φίλιππος, γιος του Δημητρίου, έγινε ενήλικος και ο Αντίγονος ανέλαβε αδίστακτα την κυριαρχία των Μακεδόνων, ενστάλαξε φόβο στις καρδιές των Ελλήνων.* " ("*When Philip, the son of Demetrius, reached man's estate, and Antigonus without reluctance handed over the sovereignty of the Macedonians, he struck fear into the hearts of all the Greeks."* (Pausanias, "Description of Greece"*,* 7,7,5).

Περιγράφοντας την Χερώνεια (9,40,7), ο Παυσανίας λέει ότι συνάντησε δύο μνημεία που χτίστηκαν από τους Ρωμαίους προς τιμήν των νικών τους. Αλλά δεν υπήρχε μνημείο για τους Μακεδόνες, αν και κέρδισαν τους Έλληνες. Ο Παυσάνιας το εξηγεί με τις λέξεις:

„*... Ο Φίλιππος, γιος του Αμύντα, δεν ανέστησε μνημείο προς τιμήν της νίκης, ούτε εδώ ούτε για καμία από τις νίκες του έναντι Ελλήνων ή μη Ελλήνων, καθώς οι Μακεδόνες δεν είχαν το έθιμο να ανεγείρουν μνημεία για τη νίκη.* " („*...But Philip, son of Amyntas, set up no trophy, neither here nor for any other success, whether won over Greeks or non-Greeks, as the Macedonians were not accustomed to raise trophies.").*

Ο Παυσανίας ανέφερε επίσης τα ονόματα των ελληνικών φυλών που ανήκαν στο Αμφικτυόνειο Συμβούλιο, το οποίο όπως προαναφέραμε ήταν μια σεχταριστική οργάνωση. Ήταν οι: Ίωνες, Δολόπες, Θεσσάλοι, Αινιανοί, Μαγνήσιοι, Μαλιανοί, Φθιώτες, Δωριείς, Φωκείς, Λοκροί, ("*British documents*

of foreign affairs", Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Και εδώ, όχι μόνο οι Μακεδόνες δεν αντιμετωπίζονται ως "Έλληνες", αλλά ο Παυσανίας δεν θεωρούσε και την Ήπειρο ως "Ελληνικό λαό" (υπάρχουν και άλλες αρχαίες μαρτυρίες για τον μη ελληνικό χαρακτήρα της Ηπείρου, οι οποίες λόγω έλλειψης χώρου δεν αναφέρονται).

Ας επιστρέψουμε στον **Πλούταρχο**. Στη βιογραφία του Ρωμαίου στρατηγού Αιμίλιου Παύλου, που έγραψε ο Πλούταρχος το 75 μ.Χ σε σχέση με τα γεγονότα γύρω από τον πόλεμο του Φίλιππου κατά των Ρωμαίων, ανέφερε ξεκάθαρα ότι οι Έλληνες εκείνη την εποχή βρίσκονταν υπό τον ζυγό των Μακεδόνων, από τους οποίους απελευθερώθηκαν από τους Ρωμαίους:

„ *Αυτό ήταν μια εποχή που οι Ρωμαίοι διεξήγαγαν πόλεμο εναντίον του Περσέα, του βασιλιά των Μακεδόνων, και έγιναν μεγάλες παρατηρήσεις στους Ρωμαίους διοικητές ...* οι ο*ποίοι λίγο πριν από αυτό, αφού νίκησαν τον βασιλιά Φίλιππο τον Πέμπτο στη Θεσσαλία και απελευθέρωσαν τους Έλληνες από τον μακεδονικό ζυγό,... δεν πίστευαν ότι μετά την ήττα, ο Φίλιππος θα βελτίωσε σημαντικά τη δύναμη και την πειθαρχία στον μακεδονικό στρατό.“* (*“This was the time, in public matters, when the Romans were engaged in war with Perseus, king of the Macedonians, and great complaints were made of their commanders... They that not long since had vanquished king Philip in Thessaly, and* ***freed the Greeks from the Macedonian yoke****...not being aware that Philip after his defeat had greatly improved both the strength and discipline of the Macedonian army.“* (“Aemilius Paulus” by Plutarch, translated by John Dryden, emphasis added).

Ο πόλεμο μεταξύ Ρώμης και Μακεδονίας περιγράφηκε επίσης και απο τον **Πολύβιο** (III και II αιώνας π.Χ.). Στην περιγραφή της μάχης στο Κυνὸς κεφαλαί στην οποία οι Μακεδόνες υπέστησαν βαριά ήττα από τους Ρωμαίους, ο Πολύβιος αναφέρει ότι πολλοί Έλληνες δεν πίστευαν ότι οι Μακεδόνες είχαν ηττηθεί:

„*Πολλοί Έλληνες υπό τις τότε τρέχουσες συνθήκες, όταν οι Μακεδόνες υπέστησαν ήττα, θεώρησαν αυτό το συμβάν σχεδόν απίστευτο και πολλοί αναρωτήθηκαν πώς η φάλαγγα θα μπορούσε να ηττηθεί από έναν στρατό οπλισμένο με τον ρωμαϊκό τρόπο..*“ (*“…Many Greeks on the actual occasions when the Macedonians suffered defeat considered the event as almost incredible, and many will still continue to wonder why and how the phalanx comes to be conquered by troops armed in the Roman fashion.”*(Polybius, “Histories”, XVIII, I, 32).

Στις διαπραγματεύσεις που ακολούθησαν την ήττα των Μακεδόνων, η δήλωση διαβιβάστηκε από τον Ρωμαίο στρατηγό Φλαμίνιν, ο οποίος είπε στον εκπρόσωπο των Αιτωλών:

„ *Είναι προς το συμφέρον των Ελλήνων να κατασταλεί η Μακεδονική κυριαρχία όσο το δυνατόν περισσότερο, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα πρέπει να καταστραφεί.* “ (XVIII, I, 37).

Πιστεύουμε ότι αυτά τα αποσπάσματα δεν απαιτούν πρόσθετο σχόλιο.

Τον IV ή III αιώνα π.Χ. ένα χειρόγραφο εμφανίστηκε υπό τον τίτλο „*Περίπλους“*, που σε ελεύθερη μετάφραση σημαίνει ένα είδος θαλάσσιου ταξιδιού. Αν και δεν υπάρχουν στοιχεία για την ταυτότητα του συγγραφέα αυτού του έργου, κάποιοι πιστεύουν ότι λόγος γίνεται για κάποιον Σκύλλαξ που έζησε τον έκτο αιώνα π.Χ. και ήταν ναυτικός και εξερευνητής στην υπηρεσία της Περσίας. Οι μόνες πληροφορίες για τον Σκύλλαξ, δόθηκαν από τον Ηρόδοτο. Ελλείψει αυθεντικών δεδομένων σχετικά με τον συγγραφέα του έργου "Περίπλους" στην επιστήμη, ο καθοριστικός παράγοντας είναι αποδεκτός ως „**Ψεύδο-Σκύλλαξ“**. Αυτό το έργο, όπως και τα άλλα που αναφέρονται, περιγράφει τα όρια των ελληνικών εδαφών κατά την αρχαιότητα, όπου αναφέρεται:

„ *Από την Αμβρακία, η Ελλάδα συνεχίζει κατά μήκος της ακτής μέχρι τον ποταμό Πηνειό.“* (“*From Ambracia Greece is continuous (along the coast) as far as the river Peneus*.”, “Memorandum on the Ancient Boundaries of Greece”, British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 “Greece, 1847 – 1914”, University publications of America).

Βλέπουμε λοιπόν ότι για αυτόν τον συγγραφέα, τα ελληνικά εδάφη στην αρχαιότητα βρίσκονταν ξεκάθαρα μόνο νότια του Ολύμπου. Αυτό σημαίνει αυτόματα ότι όχι μόνο η Μακεδονία και οι Μακεδόνες, αλλά και η Ήπειρος δεν θεωρούνταν Έλληνες.

Ψευδο-Σκύμνος είναι ένα ψευδώνυμο για έναν άλλο άγνωστο συγγραφέα που έγραψε ένα έργο αφιερωμένο στη γεωγραφία. Αρχικά θεωρήθηκε ότι ήταν έργο του γεωγράφου Σκίμνου της Χίου (έζησε τον 2ο αιώνα π.Χ.), αλλά αργότερα αποδείχθηκε ότι ο Σκίμνος δεν ήταν ο συγγραφέας αυτού του έργου επειδή αναφέρονταν χαρακτήρες από την περίοδο μετά την εποχή του. Το έργο αναφέρει επίσης σαφώς ότι τα βόρεια σύνορα των αρχαίων ελληνικών εδαφών βρισκόταν από τον Κόλπο του Αμβρακικού ως τον ποταμό Πηνειό (“Memorandum on the Ancient Boundaries of Greece”, British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Για τους αρχαίους Μακεδόνες έγραψε επίσης και ο πρωτοχριστιανός ιστορικός **Σωζομενός**, ο οποίος έζησε από τα τέλη του IV έως τα μέσα του V αιώνα. Όσον αφορά τον εκχριστιανισμό των Βαλκανικών Λαών, που πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της βασιλείας του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Α΄ του Μεγάλου (306-337), ο Σωζομενός έγραψε:

„... *Χριστιανοί στη Δύση: Έλληνες, Μακεδόνες και Ιλλυριοί, συναντήθηκαν για λατρεία με ασφάλεια μέσω της προστασίας του Κωνσταντίνου, ο οποίος στη συνέχεια έγινε επικεφαλής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας*. ("...*The Christians of the West, the Greeks, the Macedonians, and the Illyrians, met for worship in safety through the protection of Constantine, who was then at the head of the Roman Empire*". (Sozomenus, "Eccl. History", Book II, Chap. II).

Βλέπουμε ότι εδώ επίσης ανέφερε πολύ καθοριστικά τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς, μαζί με τους Ιλλύριους. Ας αναφέρουμε επίσης τον πιο διάσημο αρχαίο γεωγράφο τον **Στράβωνα** (ο οποίος έζησε από τον 1ο αιώνα π.Χ. έως τον 1ο αιώνα μ.Χ.). Στο όγδοο βιβλίο (1) του έργου του "Γεωγραφία" ο Στράβων δίνει μια περιγραφή των τότε ελληνικών εθνοπολιτισμικών περιοχών. Και εδώ, δεν περιλαμβάνει καθόλου τη Μακεδονία και την παρουσιάζει σαφώς ως ξεχωριστό εθνοπολιτισμικό σύνολο. Εδώ διαβάζουμε:

„ *Θα παρουσιάσω τώρα στοιχεία για την υπόλοιπη γεωγραφία της Ελλάδας... Μετά των Ηπειρών και των Ιλλυριών ακολουθούν οι ελληνικοί λαοί: οι Ακαρνάνες, οι Αιτώλοι και οι Οζόλες Λοκροί. Μετά απ΄αυτούς ακολουθούν: οι Φωκίδες και οι Βοιώτιοι, και πέρα από τη θάλασσα είναι η Πελοπόννησος... Και μετα τη Μακεδονία, βρίσκονται οι Θεσσάλοι, οποίοι επεκτείνεται στους Μαλιανούς και τα εδάφη άλλων εθνών εκτός του Ισθμού, καθώς και εκείνα από μέσα." ("I now shall give an account of the remainder of the geography of Greece... After the Epeirotes and the Illyrians, then, come the following peoples of the Greeks: the Acarnanians, the Aetolians, and the Ozolian Locrians; and, next, the Phocians and Boeotians; and opposite these, across the arm of the sea, is the Peloponnesus... And after Macedonia, the Thessalians (extending as far as the Malians) and the countries of the rest of the peoples outside the Isthmus, as also of those inside. ")*

Επιπλέον, ο Στράβων γράφει ότι υπήρχαν πολλές φυλές στην Ελλάδα πριν, αλλά ότι οι Έλληνες ήταν οι μόνες που μιλούσαν τις «τέσσερις ελληνικές διαλέκτους», οπότε αναφέρει λεπτομερώς τα ονόματα και την ιστορία αυτών των φυλών (Ιώνες, Δωριείς, Αιολοί, Αθηναίοι και Αρκάδιοι). Φυσικά, δεν υπάρχει αναφορά των Μακεδόνων μεταξύ αυτών.

Και αυτός δεν θεωρούσε τους κατοίκους της Ηπείρου ως ,,Έλληνες,,. Αναφέροντας τον αρχαίο συγγραφέα Έφορο (Ephorus), ο οποίος περιέγραψε τα τότε σύνορα του ελληνικού κόσμου, ο Στράβων (8, 1-3) αναφέρει:

,,Ο Έφορος λέει ότι αν ξεκινήσουμε από τα δυτικά μέρη, η Ακαρνανία είναι η πρώτη περιοχή στην αρχή της Ελλάδας, γιατί, προσθέτει, η Ακαρνανία συνορεύει πρώτα με τις φυλές των Ηπειρών. Αλλά όπως και ο Έφορος, χρησιμοποιώντας την ακτή, αρχίζει με την Ακαρνανία (επέλεξε τη θάλασσα ως είδος οδηγού, διότι αν ενεργούσε διαφορετικά, θα μπορούσε να παρουσιάσει τμήματα που συνορεύουν με τα εδάφη των Μακεδόνων και των Θεσσαλών ως αρχή) είναι εντάξει αν ακολουθώ επίσης τα φυσικά χαρακτηριστικά αυτών των περιοχών και χρησιμοποιώ τη θάλασσα ως οδηγό μου." *("Ephorus says that, if one begins with the western parts, Acarnania is the beginning of Greece; for, he adds, Acarnania is the first to border on the tribes of the Epeirotes. But just as Ephorus, using the seacoast as his measuring-line, begins with Acarnania (for he decides in favor of the sea as a kind of guide in his description of places, because otherwise he might have represented parts that border on the land of the Macedonians and the Thessalians as the beginning), so it is proper that I too, following the natural character of the regions, should make the sea my counsellor.")*

Παρόμοια μ΄ αυτά έγραψε και ο αρχαιος συγγραφέας **Θεόπομπος** (IV αιώνας π.Χ.). Συγκεκριμένα, ο Θεόπομπος ανέφερε τους λαούς που συγκρότησαν το Ελληνικό Αμφικτιωνικό συμβούλιο (για το οποίο παρείχαμε επίσης δεδομένα). Στη λίστα αυτών των λαών (Ιώνες, Δωρείς, Αχαιοί, Φωκίδες και άλλοι) ούτε οι Μακεδόνες ούτε οι λαοί που ζούσαν στην Ήπειρο αναφέρονται, που σημαίνει ότι, σύμφωνα με τον Θεόπομπο (αλλά και σύμφωνα με άλλους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς που έχουμε αναφέρει), η Ήπειρος δεν ήταν ούτε ελληνική επικράτεια στην αρχαιότητα, ούτε μάλιστα και η Μακεδονία. („*Μνημόνιο για τα αρχαία σύνορα της Ελλάδας ";* British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Για τα σύνορα στα οποία οι Έλληνες μετανάστευσαν και έζησαν έγραψε επίσης ο ιστορικός **Θουκυδίδης** (V και IV αιώνας π.Χ.). Στο διάσημο έργο του "*Πελοποννησιακός πόλεμος*", αναφέρει:

„ Για παράδειγμα, είναι προφανές ότι η γη που τώρα ονομάζεται Ελλάδα δεν είχε ιθαγενή πληθυσμό στο παρελθόν, αλλά αντίθετα, η μετανάστευση ήταν ένα συχνό γεγονός... Η πλουσιότερη γη άλλαζε συχνά τους κυρίους της. Αυτές είναι οι περιοχές που τώρα ονομάζονται: Θεσσαλία, Βοιωτία, τα περισσότερα τμήματα της Πελοποννήσου, την Αρκαδία και τα πιο εύφορα μέρη της υπόλοιπης Ελλάδας." (*"For instance, it is evident that the*

country now called Hellas had in ancient times no settled population; on the contrary, migrations were of frequent occurrence… The richest soils were always most subject to this change of masters; such as the district now called Thessaly, Boeotia, most of the Peloponnese, Arcadia excepted, and the most fertile parts of the rest of Hellas." ("History of the Peloponnesian War", Book 1).

Βλέπουμε ότι, σύμφωνα με τον Θουκυδίδη, οι Μακεδόνες δεν θεωρούνταν τμήμα του «ελληνικού κόσμου».

Ας αναφέρουμε επίσης τον ιστορικό **Ηρωδιανό**, ο οποίος εζησε στο 2ο και 3ο αιώνα. Στο πιο διάσημο ιστορικό έργο του (αφιερωμένο στην ιστορία της Ρώμης), αυτός ο συγγραφέας αντιμετώπισε επίσης τους Μακεδόνες σαφέστατα ως ξεχωριστούς ανθρώπους από τους Έλληνες. Έτσι, για παράδειγμα, στο Πρώτο Βιβλίο (κεφάλαιο 3), ο Ηρωδιανός αναφέρει τη Μακεδονική δυναστεία των Πτολεμαίων, που κυβέρνησε την Αίγυπτο. Εξάλλου για τον Βασιλιά Πτολεμαίο αναφέρει:

„ *Ο Πτολεμαίος, σε αντίθεση με τους νόμους των Μακεδόνων και των Ελλήνων, έφτασε στο σημείο να παντρευτεί την ίδια του την αδερφή.*" *("Ptolemy, too, contrary to the laws of the Macedonians and Greeks, went so far as to marry his own sister."* (Herodian: "History of the Roman Empire", 1961, Book 1, Chapter 3).

Στο *Τρίτο Βιβλίο* (Κεφάλαιο 2) ο Ηρωδιανός είναι ακόμη πιο ακριβής στο να τονίσει τη μοναδικότητα των Μακεδόνων έναντι των Ελλήνων. Εδώ επικρίνει τους Έλληνες για συνεχείς διαφωνίες μεταξύ τους, ζηλεύοντας ο ένας τον άλλον και προσπαθώντας να καταστρέψουν τον καθένα από αυτούς που πέτυχε στη ζωή του. Γι 'αυτό λέει ότι οι Έλληνες ως λαός έχουν αποτύχει, καταστράφηκαν από την απληστία και την κακία τους, έχουν γίνει εύκολο θήραμα για τους Μακεδόνες και αργότερα για τους Ρωμαίους. Εδώ διαβάζουμε:

„ *Αυτή η αρχαία καταστροφή των Ελλήνων, για να οργανωθούν περαιτέρω σε ομάδες μεταξύ τους και στην απληστία τους να καταστρέψουν αυτούς που είναι πιο επιτυχημένοι από αυτούς, οδήγησαν στην καταστροφή της Ελλάδας. Οι μακροχρόνιες διαμάχες και οι εσωτερικές ασυμφωνίες τους έχουν κάνει εύκολα θύματα των Μακεδόνων και σκλάβους των Ρωμαίων. Αυτή η κατάρα της ζήλιας και της κακίας έχει φτάσει ακόμη και στις πλουσιότερες ελληνικές πόλεις της εποχής μας..*" (*"This is an ancient failing of the Greeks; the constant organizing of factions against each other and their eagerness to bring about the downfall of those who seem superior to them have ruined Greece. Their ancient quarrels and internal feuds had made them easy prey to the Macedonians and slaves to the Romans, and*

this curse of jealousy and envy has been handed down to the flourishing Greek cities of our own day.")

*

Υπάρχουν πολλές πιο αρχαίες, αλλά και μεταγενέστερες μαρτυρίες για την εθνο-πολιτιστική ιδιαιτερότητα των Μακεδόνων σε σχέση με τους Έλληνες. Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με αυτό το θέμα, σας προσκαλούμε να επισκεφτείτε το κανάλι You Tube „Aleksandar Donski History Channel" και να παρακολουθήστε και τα σαράντα επεισόδια της σειράς ντοκιμαντέρ „The Ancient Macedonians were not Greeks" („Οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες ") στα οποία έχουν δημοσιευτεί αποσπάσματα από σχεδόν πενήντα αρχαίους συγγραφείς, οι οποίοι στα έργα τους ξεχωρίζουν σαφέστατα τους Μακεδόνες από τους Έλληνες, αναφέροντάς τους ως δύο ξεχωριστούς λαούς.

Η Θρησκεία των αρχαίων Μακεδόνων

Οι αρχαίοι Μακεδόνες είχαν επίσης τη δική τους θρησκεία. Πίστευαν σε θεότητες ινδοευρωπαϊκής καταγωγής, όπως ο Δίας, ο Ποσειδώνας, ο Απόλλωνας και άλλους, που εορτάζονταν με έναν συγκεκριμένο τρόπο, ο οποίος ήταν διαφορετικός από τον τρόπο που εορτάζονταν σε γειτονικά έθνη.

Δεν ήταν όμως αυτές οι θεότητες ελληνικές; Και αν ήταν Έλληνες, δεν σημαίνει ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν επίσης Έλληνες; Για να απαντήσουμε σε αυτές τις ερωτήσεις, πρέπει να τονίσουμε ότι η λεγόμενη «αρχαία ελληνική μυθολογία και θρησκεία» δεν ήταν σε μεγάλο βαθμό ελληνική. Δηλαδή, μέχρι τον XVIII αιώνα θεωρήθηκε ότι αυτή η θρησκεία και η μυθολογία είναι αυτόχθονες για τους Έλληνες, αλλά στη συνέχεια αποκαλύφθηκε ότι οι Έλληνες είχαν πάρει σε μεγάλο βαθμό τη θρησκεία τους από τους Φοίνικες (και άλλους ινδοευρωπαϊκούς λαούς της εποχής). Ότι αυτό είναι γνωστό σήμερα στο παγκόσμιο κοινό, θα επισυνάψουμε ένα απόσπασμα από την περίφημη αμερικανική γενική εγκυκλοπαίδεια CD Groelier (CD Grolier electronic publishing, inc. Mindscape, Inc. 1995, Novato, CA 94945), όπου αναφέρεται ότι τα περισσότερα στοιχεία της ελληνικής θρησκείας και μυθολογίας, είναι απολύτως σαφές ότι έχουν δανειστεί από άλλους διαφορετικούς πολιτισμούς. Σε αυτό το πλαίσιο, στο κεφάλαιο "Μυθολογία", στον υπότιτλο "Ελληνική Μυθολογία" διαβάζουμε:

"*Η ελληνική μυθολογία περιέχει μυθολογικά στοιχεία από διαφορετικούς πολιτισμούς και ιστορίες.*" ("*Greek mythology contains mythological elements from different cultures and histories*").

Τι είναι όμως αυτό που δανείζεται από άλλες θρησκείες; Η απάντηση είναι: οι περισσότερες ελληνικές θεότητες δεν ήταν καθόλου Έλληνες. Έτσι, για παράδειγμα, για την προέλευση του υπέρτατου θεού Δία, σε αυτήν την εγκυκλοπαίδεια γράφει:

„ *Το ινδοευρωπαϊκό πολιτιστικό στοιχείο αυτής της μυθολογίας αντιπροσωπεύεται από τον θεό Δία ... Ο Δίας είναι η κύρια θεότητα της ελληνικής μυθολογίας. Έχει καθαρά ινδοευρωπαϊκή καταγωγή και είναι θεότητα που συνδέεται με το σύμβολο του ουρανού και των ουράνιων φαινομένων.*" ("*The Indo-European cultural element is represented in deities such as Zeus... Zeus is the most prominent deity of Greek mythology. He is clearly of Indo-European origin and is a celestial deity related to and symbolized by the sky and sky phenomena*". (CD Grolier electronic publishing, inc. Mindscape, Inc. 1995, Novato, CA 94945, "*Greek Mythology*").

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο πιο διάσημος «Έλληνας θεός» ο Δίας δεν είναι καθόλου Έλληνας. Ή μάλλον, όσο Έλληνας είναι, τόσο είναι και Μακεδόνας, και ανήκει σε όλα τα έθνη που τον λάτρευαν εκείνη την εποχή.

Το ίδιο και με τον θεό Ποσειδώνα. Σχετικά με αυτόν, στο ίδιο μέρος, διαβάζουμε:

„ *Ο Ποσειδώνας είναι μια αυθεντική ινδοευρωπαϊκή θεότητα και είναι ο μεγαλύτερος αδερφός του Δία.*" ("*Poseidon was originally an Indo-European deity and an elder brother to Zeus*". (CD Grolier electronic publishing).

Για τον ,,Έλληνα,, Απόλλωνα λίγοι είναι αυτοί που γνωρίζουν ότι αποτελεί μια ασιατική θεότητα, εισαγώμενη από την Σιβηρία, όπου προυπήρχε σε σύνδεση με τιε ασιατικές φυλετικές σαμαντικές λατρείες. Αναφέρουμε τα αναφερόμενα στην εγκυκλοπαίδεια για αυτή την ,,ελληνική,, θεότητα:

„*Ο Απόλλωνας κατάγεται από τη Σιβηρία και πιστεύεται ότι η δύναμη της λατρείας του προέρχεται από τον σαμανισμό των φυλών σε αυτήν την περιοχή και όχι από τη λατρεία του Διονύσου στους Δελφούς.*" ("*Apollo originated in Siberia and the ecstatic powers attached to his cult were derived from the tribal shamanism of that area rather than from the Dionysian cult at Delphi*.", CD Grolier electronic publishing).

Ας αναφέρουμε επίσης τον θεό Διόνυσο. Ήταν Φρυγική θεότητα, αλλά γιορτάστηκε για πρώτη φορά από τους Μακεδόνες και αργότερα από τους Έλληνες.

Στην προαναφερόμενη εγκυκλοπαίδεια CD Grolier, σχετικά με τον εορτασμό του Διονύσου από τους Μακεδόνες, αναφέρεται ότι ο Διόνυσος στα Βαλκάνια γιορτάστηκε για πρώτη φορά από τους Μακεδόνες (αν και αναφέρεται η Φρυγική του καταγωγή). Εκεί μπορούμε να διαβάσουμε:

„*Ο Διονύσος δεν είναι ινδοευρωπαϊκή θεότητα. Είναι πιθανώς Φρυγικής καταγωγής, του οποίου η λατρεία ξεκίνησε πρώτα στη Μακεδονία και μετά στη Θεσσαλία και στη Βοιωτία*.... (“*Dionysus was not an Indo-European deity, but was probably of Brygian origin, whose cult first flourished in Macedonia, and then in Thessaly and Boeotia*.”).

Έχουμε ήδη αναφέρει ότι στην εθνογένεση των αρχαίων Μακεδόνων, το παλιό Βαλκανικό λαό, οι Φρύγες (Βρύγες) είχαν ένα σημαντικό ρόλο, έτσι φυσικά η παρουσία αυτού του θεού στους Μακεδόνες προέρχεται από εκεί.

Ακόμα και ο «Πατέρας της Ιστορίας» ο Ηρόδοτος γράφει ότι οι περισσότερες ελληνικές θεότητες δεν ήταν καθόλου Έλληνες. Όσον αφορά την προέλευση των ελληνικών θεών, ο Ηρόδοτος γράφει στην "Ιστορία" του:

„ *Πιστεύω ότι μερικοί από αυτούς τους θεούς (με εξαίρεση τον Ποσειδώνα) είχαν ληφθεί από τους Έλληνες από τους Πελασγούς. Για τον Ποσειδώνα, ωστόσο, έμαθαν από τους Λίβυους, που από πάντα τον γιόρταζαν*.” (“*The gods, with whose names they profess themselves unacquainted, the Greeks received, I believe, from the Pelasgi, except Neptune. Of him they got their knowledge from the Libyans.”*).

Αυτό ακυρώνει εντελώς την δομή της προπαγάνδας σύμφωνα με την οποία οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν "Έλληνες" επειδή προσεύχονταν στους "Έλληνες θεούς". Αυτές οι θεότητες (Ινδοευρωπαϊκής και Ασιατικής καταγωγής) ανήκαν εξίσου στους αρχαίους Έλληνες και τους αρχαίους Μακεδόνες, αλλά και σε άλλους λαούς των Βαλκανίων. Για να το διευκρινίσουμε καλύτερα, ας κάνουμε μια σύγκριση με τον Χριστιανισμό. Εκατοντάδες εκατομμύρια χριστιανοί σήμερα προσεύχονται και πιστεύουν στον Ιησού, παρόλο που γεννήθηκε επίσημα ως μέλος του αραμαϊκού λαού.. Κανείς σήμερα δεν ισχυρίζεται ότι όλοι όσοι πιστεύουν στον Ιησού είναι "εθνικά Αραμαίοι". Αλλά αυτή είναι ακριβώς η κατάσταση με τη σύγχρονη ελληνική ιστοριογραφία σε σχέση με τους αρχαίους Μακεδόνες. Αυτή η ιστοριογραφία ισχυρίζεται παράλογα ότι από τη στιγμή που οι Μακεδόνες πίστευαν στον Δία, τον Απόλλωνα, τον Ποσειδώνα ... σημαίνει ότι ήταν «Έλληνες», αν και οι Θράκες, οι Ιλλυριοί, οι Πελασγοί και άλλοι λαοί των Βαλκανίων πίστευαν επίσης αυτούς τους θεούς, και παρόλο που οι περισσότεροι από αυτούς τους θεούς γενικά δεν ήταν ελληνικής καταγωγής.

Αλλά ακόμη και στον εορτασμό των κοινών θεών, υπήρχε μια σημαντική διαφορά στον **τρόπο** που τους λάτρευαν. Για να το

παρουσιάσουμε αυτό, ας δώσουμε ένα σύγχρονο παράδειγμα. Ας πάρουμε την Καθολική πίστη. Σήμερα, σχεδόν κάθε καθολική γιορτή συσχετίζεται με τα έθιμα ορισμένων λαών, με έναν ορισμένο «τρόπο» εορτασμού (διαφέρει, εκτός από τις γενικές καθολικές τελετές). Ακριβώς η ιδιαιτερότητα αυτών των εθίμων είναι το αυτό που διακρίνει τα έθνη. Για παράδειγμα, υπάρχει μια αξιοσημείωτη διαφορά στα έθιμα και τις τελετές κατά τη διάρκεια των Χριστουγέννων μεταξύ Πολωνών και Τσέχων (και σίγουρα έτσι με τα λαϊκά έθιμα και τα τελετουργικά, που σχετίζονται με άλλες γιορτές, μεταξύ όλων των άλλων Καθολικών λαών). Έτσι, σε αυτήν την περίπτωση, έχουμε Πολωνούς και Τσέχους (που πιστεύουν στον ίδιο Θεό), αλλά με διαφορετικούς τρόπους λατρείας του ίδιου Θεού (όσον αφορά τα λαϊκά έθιμα και τις τελετές).

Έτσι ήταν με τους Μακεδόνες και τους Έλληνες. Και οι δύο λάτρευαν τον Δία, αλλά με πολύ διαφορετικούς τρόπους.

Ένας από τους πιο έγκυρους μελετητές της αρχαίας Μακεδονίας στον κόσμο, ο Δρ Eugene Borza, θα αναφέρει σχετικά:

„ *Έχουμε ήδη δει ότι οι Μακεδόνες σεβάστηκαν πολλές θεότητες που σεβόντουσαν οι Έλληνες, αλλά είναι επίσης πολύ σαφές ότι ο τρόπος αυτής της λατρείας ήταν πολύ διαφορετική. Έτσι, για παράδειγμα, από την περίοδο των Αργειάδων (Μακεδονική δυναστεία) δεν έχει ακόμη αποκαλυφτεί κάτι που να μοιάζει με τους ελληνικούς ναούς, οι οποίοι στην Ελλάδα είναι τα κύρια δημόσια θρησκευτικά μνημεία.*" (Eugene Borza: „In The Shadows of Olympus - The Emergence of Macedon", ISBN 0-691-05549-1).

Από αυτήν την παράγραφο βλέπουμε ξεκάθαρα μια άλλη ενδιαφέρουσα στιγμή, η οποία αντικρούει τις μεγάλες ελληνικές υποθέσεις για την ελληνική καταγωγή των αρχαίων Μακεδόνων. Το γεγονός ότι στην αρχαία Μακεδονία (πριν από τη μερική αποδοχή του ελληνικού πολιτισμού) δεν υπήρχε ούτε ένας ναός, παρόμοιος με τον τότε ελληνικό, είναι μια άλλη ισχυρή απόδειξη αυτού του συμπεράσματος.

Επίσης, οι Μακεδόνες χρησιμοποιούσαν συχνά τα μακεδονικά τους ονόματα για αυτούς τους κοινούς ινδοευρωπαϊκούς θεούς. Αργότερα, η ίδια πρακτική υιοθετήθηκε από τους Ρωμαίους, οι οποίοι έδωσαν τα κοινά τους ονόματα στους κοινούς ινδοευρωπαϊκούς και βαλκανικούς θεούς, αν και τα χαρακτηριστικά τους παρέμειναν τα ίδια. Έτσι, για παράδειγμα, ο Δίας έγινε *Γιούπιτερ* στους Ρωμαίους, η Ήρα έγινε *Γιουνόνα*, η Άρτεμις έγινε *Ντιάνα* και ούτω καθεξής. Λοιπόν, επειδή οι Ρωμαίοι αποδέχτηκαν σχεδόν όλους τους λεγόμενους *Έλληνες θεούς*, μήπως αυτό σημαίνει ότι οι Ρωμαίοι ήταν Έλληνες;

Υπήρχαν όμως επίσης και μοναδικοί Μακεδόνες θεοί; Η απάντηση σε αυτήν την ερώτηση είναι ναι. Δυστυχώς, υπό την επήρεια της ελληνικής προπαγάνδας, μεγάλο μέρος της ιστοριογραφίας του κόσμου, ακόμη και μερικοί από τους γνήσιους Μακεδόνες θεούς, αντιμετωπίστηκαν ως «Έλληνες».

Αρχικές αρχαίες μακεδονικές θεές ήταν οι διάσημες Μούσες! Για πρώτη φορά, για τη λατρεία τους υπάρχει μαρτυρία στην Μακεδονική περιοχή της Πιερίας, και από εκεί έγινε δεκτή από τους Έλληνες. Στην προαναφερθείσα εγκυκλοπαίδεια CD Grolier με τίτλο "Muses", διαβάζουμε:

„Οι Μούσες *... μερικές φορές αναφέρονται ως Πιερίδες, σύμφωνα με το την πρωταρχική τους περιοχή λατρείας την Πιερία στη Μακεδονία, από όπου συχνά επισκέπτονταν την πηγή της Ἀγανίππης*." ("*The muses... Sometimes called the Pierides, after their early home, Pieria, in Macedonia, frequented the fountain of Aganippe on Mount Helicon*".).

Οι Μούσες προέρχονταν επίσης από τις πεποιθήσεις των Μακεδόνων που, σύμφωνα με τους Έλληνες εκείνης της εποχής, μιλούσαν, για αυτούς, ακατανόητη Μακεδονική γλώσσα και γι 'αυτό ονομάστηκαν βάρβαροι.

Οι θεοί τους, οι Καβίροι ανήκαν επίσης στο θρησκευτικό σώμα των αρχαίων Μακεδόνων. Ο Ηρόδοτος πιστεύει ότι η λατρεία των Καβίρων έγινε από τους Πελασγούς, οι οποίοι εκείνη την εποχή ζούσαν επίσης στη Μακεδονία και που (σύμφωνα με τον Ηρόδοτο) μιλούσαν σε μια ακατανόητη γλώσσα για τους Έλληνες.

Μια άλλη σημαντική λατρεία για τους Μακεδόνες είναι η λατρεία του θρυλικού μυθικού τραγουδιστή Ορφέα. Αλλά από πού προέρχεται αυτή η λατρεία των Μακεδόνων; Δεν είναι ο Ορφέας Θρακικός; Δεν είναι γνωστός ως "θρυλικός βασιλιάς των Θρακών"; Για τους απροσδιόριστους αναγνώστες, μπορεί να φαίνεται περίεργο το γεγονός ότι ο Ορφέας γεννήθηκε - στη Μακεδονία!

Ο Βούλγαρος ιστορικός Τ. Σπιρίντονοφ στο βιβλίο του, «The Thracian Ethnicity» (Σόφια, 1991), ισχυρίζεται ότι ο Ορφέας γεννήθηκε στη Μακεδονία. Εκεί μπορούμε να διαβάσουμε:

„*Ο ιστορικός βασιλιάς των Θρακών, ο Ορφέας, ο οποίος χρησιμοποιούσε τη λύρα του για να ηρεμίσει τους ανθρώπους και να εξημερώσει τα άγρια θηρία, γεννήθηκε στη Μακεδονία κάπου μεταξύ του Ολύμπου και του ποταμού Στρυμώνα*."

Στην πραγματικότητα, η ελάχιστη γνώση της μυθολογίας δείχνει ότι ο Ορφέας ήταν γιος της μούσας Καλιούπα, της οποίας τη Μακεδονική καταγωγή έχουμε ήδη αναφέρει. Ο Ορφέας δεν γεννήθηκε μόνο στη Μακεδονία, αλλά επίσης θάφτηκε στη χώρα αυτή. Ο τάφος του βρισκόταν

στους πρόποδες του Ολύμπου στη νότια Μακεδονία, και η ταφόπετρα του περιέχει στίχους από έναν Μακεδόνα ποιητή.

Ως αρχαίος θεός της Μακεδονίας, πρέπει επίσης να αναφερθεί ο θεός της ιατρικής, ο *Ντάρον*.

Μια άλλη αρχαία μακεδονική θεότητα που δεν υπήρχε μεταξύ των Ελλήνων ήταν η θεά *Μα*. Στη Μακεδονία, έχουν δει περισσότερα παραδείγματα ευρημάτων με παραστάσεις αυτής της θεάς, ενώ τέτοια ευρήματα στην Ελλάδα - όχι! Παρεμπιπτόντως, η θεά *Μα* θεωρείται ότι είναι παλαιάς Μακεδονικής καταγωγής και είχε τις δικές της μακεδονικές ιδιαιτερότητες μεταξύ των Μακεδόνων, οι οποίες δεν υπάρχουν σε άλλα έθνη (αν και σε κάθε έθνος υπήρχε θεότητα με παρόμοιο ρόλο με τη Μεγάλη Μητέρα).

Ο Ηρακλής εορταζόταν επίσης στη Μακεδονία ως ιδιαίτερος Μακεδόνας θεός, όπως συνέβη και με τη θεά Ζειρένα (που είχε ξεχωριστά μακεδονικά επίθετα), και στο περιεχόμενό της θυμίζει την ελληνική Αφροδίτη.

Ο Μακεδονικός θεός του πολέμου (τον οποίο οι Έλληνες αναφέρονται ως "Μακεδονικός Άρης"), καθώς και οι Μακεδονικές θεές, οι οποίες είχαν αναλογία στις ελληνικές νύμφες και χάρες, είχαν επίσης τα δικά τους Μακεδονικά ονόματα και εορτάζονταν από τους Μακεδόνες.

*

Εκτός από τη θρησκεία, υπάρχουν σημαντικές διαφορές στην τέχνη μεταξύ των Μακεδόνων και άλλων αρχαίων γειτόνων.

Εδώ θα αναφερθούμε εν συντομία στις διαφορές στην αρχιτεκτονική. Έτσι, για παράδειγμα, ο Δρ Eugene Borza αναφέρει ότι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της τέχνης της Μακεδονίας ήταν η δημιουργία ψευδαίσθησης. Εξηγεί ότι η αρχιτεκτονική της πρόσοψης των Μακεδόνων δεν ήταν τόσο δομική όσο αυτή των Ελλήνων, αλλά ήταν αυστηρά διακοσμημένη και ότι η κύρια αρχιτεκτονική αρχή ήταν η δημιουργία μιας ψευδαίσθησης.

Ο Μπόρζα γράφει ότι οι Μακεδόνες ανέπτυξαν τις απατηλές προσόψεις και ταυτόχρονα πέτυχαν υψηλά επιτεύγματα στην πολυχρωμική ζωγραφική και τα αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά, καλύπτοντας τους τοίχους και τις οροφές με διάφορα σχέδια. Τόνισε επίσης την αρχή της δημιουργίας ψευδαίσθησης στη μακεδονική ζωγραφική, και επεσήμανε τις διαφορές στην επεξεργασία ανάγλυφων στα μακεδονικά και τα ελληνικά κτίρια.

Υπήρχαν επίσης διαφορές μεταξύ αρχαίων Μακεδόνων και Ελλήνων στη λαογραφία. Έχουν σημειωθεί περιγραφές δύο λαϊκών χορών της Μακεδονίας. Ο ένας ονομάστηκε Τηλεσία, και ήταν ένα είδος στρατιωτικού

χορού. Ο άλλος χόρος ονομάστηκε Καρπέα και σε αυτό με μίμηση, υπό τον ρυθμό της σφυρίχτρας, παρουσιαζόταν η κλοπή των βοδιών.

Η κληρονομιά των αρχαίων Μακεδόνων στη σημερινή Μακεδονική κουλτούρα

Θα ακούσετε σήμερα για την εθνοτική καταγωγή των σημερινών Μακεδόνων σε πολλά μέρη ότι είναι «καθαρά Σλαβική», ότι οι Μακεδόνες μιλούν «Σλαβικά» και ότι δεν έχουν καμία σχέση με τους αρχαίους Μακεδόνες και άλλα παρόμοια. Σε αντίθεση με αυτήν τη θεωρία (η οποία δομήθηκε υπό εξαναγκασμό κυρίως κατά τον κομμουνισμό όταν η Μακεδονία ήταν μέρος της κομμουνιστικής Γιουγκοσλαβίας), πρόσφατη έρευνα δείχνει ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες έχουν το σημαντικότερο μερίδιο στο εθνοπολιτισμικό προφίλ των σημερινών Μακεδόνων.

Για να το εξηγήσουμε εν συντομία, πρέπει να σκεφτούμε λιγάκι λογικά. Πρώτα απ 'όλα, οι αρχαίοι λαοί δεν εξαφανίστηκαν από το πρόσωπο της γης και δεν εξατμίστηκαν στον αέρα (εκτός, ίσως, μερικές δραστικές περιπτώσεις μαζικής μετανάστευσης, κ.λπ.). Οι αρχαίοι λαοί ενσωμάτωσαν σε μεγάλο βαθμό το αίμα και τον πολιτισμό τους στις πιο σύγχρονες εθνικότητες που εμφανίστηκαν στην επικράτειά τους. Αυτό καταγράφεται σήμερα από σχεδόν όλες τις ιστοριογραφίες στον κόσμο και δεν υπάρχει λόγος για την Μακεδονία και τους Μακεδόνες να αποτελούν εξαίρεση. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν οι αρχαίοι πρόγονοι του σημερινού μακεδονικού έθνους.

Σαν δεύτερον, θα αναφέρουμε μερικά γεγονότα που παραμελήθηκαν στις ιστορικές εκδόσεις το χρονικό διάστημα που η Μακεδονία του Βαρδάρη αποτελούσε σοσιαλιστική δημοκρατία εντός της Γιουγκοσλαβίας (1944-1991). Δηλαδή, οι εκπρόσωποι και οι υποστηρικτές της θεωρίας της Πανσλαβικής (σύμφωνα με την οποία οι σημερινοί Μακεδόνες είναι "*αγνοί Σλάβοι*" που προέρχονται από "*πίσω από τα Καρπάθια*") θα πρέπει να δώσουν μια πειστική απάντηση σε μία ερώτηση που έχει ως εξής: Γιατί οι σημερινοί Μακεδόνες, σύμφωνα με ορισμένα σημαντικά ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά, διαφέρουν σημαντικά από την πλειοψηφία των μελών των άλλων σλαβικών λαών; Ο βυζαντινός μεσαιωνικός ιστορικός Προκόπιος (που ήταν σύγχρονος των αρχαίων Σλάβων) τους περιέγραψε σαφώς ως λαούς των οποίων τα μέλη ήταν (απόσπασμα): “*ψηλοί και πολύ δυνατοί*”. Ισχυρίστηκε επίσης ότι οι αρχαίοι Σλάβοι ήταν όλοι “*ξάνθοι*”, τονίζοντας ότι

δεν υπήρχε κανένας ανάμεσά τους που είχε διαφορετικό χρώμα μαλλιών από το ξανθό! (“*Επιλεγμένες αναγνώσεις σχετικά με την ιστορία του μακεδονικού λαού”*, Σκόπια, 1951, σελ. 7). Είναι σαφές ότι η πλειοψηφία των σημερινών Μακεδόνων δύσκολα ταιριάζει με αυτήν την περιγραφή των βασικών ανθρωπολογικών χαρακτηριστικών των αρχαίων Σλάβων. Επομένως, τίθεται το ερώτημα: πώς είναι δυνατόν οι «*εξ αίματος πρόγονοι*» των σημερινών Μακεδόνων να ήταν όλοι ξανθοί και, ως επί το πλείστον, «*ψηλοί και δυνατοί*», και τα παιδιά τους οι «*απόγονοί μας*», να έχουν σχεδόν έντονα αντίθετα χαρακτηριστικά από αυτούς; Μια τέτοια περίπτωση δεν υπάρχει στην ιστορία. Ας πάρουμε τους Σουηδούς ως παράδειγμα. Είναι γνωστό ότι τα καθιερωμένα ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά των προγόνων τους (Βίκινγκς) είναι τα ίδια με τα ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά των σημερινών Σουηδών. Μπορεί κάποιος Σουηδός ιστορικός σήμερα να περιγράψει τους Βίκινγκς ως "κοντοί μαύροι άνθρωποι με σκούρα μαλλιά;" Αυτό μπορεί να φαίνεται λίγο γελοίο, αλλά αυτή είναι ακριβώς η κατάσταση που είχαμε στην επίσημη ιστορία της Μακεδονίας στης Γιουγκοσλαβίας. Τονίζοντας ότι οι σημερινοί Μακεδόνες είναι "καθαροί Σλάβοι", όλο και περισσότεροι Μακεδόνες και Γιουγκοσλάβοι ιστορικοί και δημοσιογράφοι υποστήριξαν έμμεσα τον παράλογο ισχυρισμό ότι οι "πρόγονοι εξ αίματος" των σημερινών Μακεδόνων ήταν ανθρωπολογικά σημαντικά διαφορετικοί από τους σημερινούς Μακεδόνες. Επιπλέον, η θέση ότι οι σημερινοί Μακεδόνες είναι "καθαροί Σλάβοι" επιδεικνύει ρατσισμό ("*αγνοί λαοί*", "*καθαρή καταγωγή*", κ.λπ.).

Η θεωρία της «*προγονικής πατρίδας των Σλάβων πίσω από τα Καρπάθια*» είναι επίσης υπό αμφισβήτηση. Οποιοσδήποτε αναγνώστης μπορεί να δει από μόνος του σε οποιαδήποτε ιστορική δημοσίευση που σχετίζεται με την αρχαία περίοδο αυτής της περιοχής, όπου θα δει ότι δεν αναφέρονται Σλάβοι στην ευρύτερη περιοχή γύρω από τα Καρπάθια, ακόμη και στους πρώτους αιώνες μετά τον Χριστό. Λοιπόν, δεν είναι αυτή *η πρώτη πατρίδα* τους (η χώρα της δημιουργίας τους); Εάν ναι, τότε γιατί δεν υπάρχουν Σλάβοι στην περιοχή γύρω από τα Καρπάθια τον πρώτο, δεύτερο και τρίτο αιώνα μ.Χ., και αργότερα ακόμη;

Σε σχέση με αυτό, θα αναφέρουμε ένα άλλο σημείο που ακόμη και σήμερα δεν συζητείται πολύ στην ιστοριογραφία. Οι υποστηρικτές της πανσλαβικής θεωρίας για την προέλευση του Μακεδονικού έθνους παντού δείχνουν μεσαιωνικά έγγραφα που γράφουν για την «*μετανάστευση των Σλάβων στη Μακεδονία*» τον 7ο αιώνα. Αυτή η μαζική μετανάστευση των Σλάβων από τη Μακεδονία πραγματοποιήθηκε από τον Βυζαντινό αυτοκράτορα Ιουστινιανό Β '(βασίλεψε: 685-695 και 705-711). Ο Πατριάρχης

της Κωνσταντινούπολης, Νικηφόρος (806-815), στις χρονολογικές του παρατηρήσεις (κεφάλαιο 34) το περιέγραψε σαφώς. Εκεί μπορούμε να διαβάσουμε:

„*... Ο Ιουστινιανός Β επιτέθηκε στους Σλάβους. Έφτασε στην πόλη της Θεσσαλονίκης, και πολλές από τις σλαβικές φυλές εκεί αποσύρθηκαν, μερικές με τη βία, μερικές με τα καλά, και τις μετέφεραν στη γη που ονομάζεται Όψικίον.”* (“*Justinian II attacked the Sclauinians. He reached the city of Thessalonica and drew out many of the Sclauinian tribesmen there, some with force, some with appeal, and relocated them to the land called Opsicius.*”). (Το Οψίκιον είναι ένα βυζαντινό θέμα στη Μικρά Ασία.).

Δεν μπορεί να αγνοηθεί εδώ ότι αυτή η μαρτυρία δεν αναφέρθηκε στα βιβλία της ιστορίας για ευρύτερη αναφορά. Σε αντίθεση με αυτόν, λίγα μόνο αρχεία για τη «*μετανάστευση των Σλάβων στη Μακεδονία*» από τον βυζαντινό ιστορικό Προκόπιο και πολλά αποσπάσματα από το ιστορικό έργο «*Το Θαύμα του Αγίου Δημητρίου*» έχουν αναδημοσιευθεί αμέτρητες φορές. Ωστόσο, η μαρτυρία για τη απέλαση των Σλάβων έχει το ίδιο βάρος με τη μαρτυρία για τη «*μετανάστευση των Σλάβων*». Αυτό δίδεται από έναν σοβαρό συγγραφέα, ο οποίος έζησε πολύ κοντά στην εποχή αυτών των γεγονότων και ως εκ τούτου αυτή η μαρτυρία πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη και να αντιμετωπιστεί ως ένας από τους κρίσιμους παράγοντες στην αποκάλυψη των εθνοπολιτισμικών ριζών του σημερινού μακεδονικού έθνους.

Αλλά ποιος ήταν ο κατά προσέγγιση αριθμός εκτοπισμένων Σλάβων από τη Μακεδονία στη Μικρά Ασία; Μια κατά προσέγγιση απάντηση σε αυτό το ερώτημα δίνεται από τον βυζαντινό ιστορικό Θεοφάνη (τέλη 8^{ου} και αρχές 9^{ου} αιώνα). Γράφοντας για τον αραβικό-βυζαντινό πόλεμο του 692, ο Θεοφάνης αναφέρει ότι για τους εκτοπισμένους Σλάβους στη Μικρά Ασία, ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Ιουστινιανός Β, για τους σκοπούς αυτού του πολέμου, κατάφερε να στρατολογήσει έως και τριάντα χιλιάδες στρατιώτες. Εκεί διαβάζουμε:

„ *Εκείνη τη χρονιά ο Ιουστινιανός Β επέλεξε και στρατολόγησε 30.000 άτομα μεταξύ των Σλάβων που είχε μετεγκαταστήσει (στη Μικρή Ασία) και, εξοπλίζοντας τους, τους έκανε έναν μεγάλο στρατό.*” (“*In that year, Justinian II chose 30,000 recruits from the Sclauinians that he had relocated (to Asia Minor), and by arming them he made them a substantial army*”). (Το έγγραφο προέρχεται από: "*Επιλεγμένες Διαλέξεις για την Ιστορία του Μακεδονικού Λαού*", Σκόπια, 1951, σελ. 25).

Εάν λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι δεν υπήρχε συμπαγής σλαβικός πληθυσμός στη Μικρά Ασία πριν από τη μετεγκατάσταση του Ιουστινιανού Β, τότε είναι ασφαλές να πούμε ότι αυτοί οι τριάντα χιλιάδες Σλάβοι στρατιώτες

προσλήφθηκαν από τις τάξεις εκείνων των Σλάβων που ο Ιουστινιανός Β' τους μετέφερε από τη Μακεδονία στη Μικρά Ασία.

Από αυτά τα δεδομένα φαίνεται ότι ο αριθμός των εκτοπισμένων Σλάβων από τη Μακεδονία στη Μικρά Ασία ήταν ίσως αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, καθώς τριάντα ολόκληρες χιλιάδες από αυτούς ήταν σε θέση να πολεμήσουν με όπλα στο χέρι. Αυτό σημαίνει ότι ο αριθμός των «*Πίσω από των Καρπάθων Σλάβων*» που παρέμειναν να ζήσουν στη Μακεδονία ήταν αρκετά μειωμένος.

Θυμηθείτε ότι στην πολιορκία της Θεσσαλονίκης στα τέλη του VI αιώνα πιστεύεται ότι είχαν εμπλακεί εκατό χιλιάδες Σλάβοι (σύμφωνα με το έργο: "*Τα θαύματα του Αγίου Δημητρίου*"). Πολλοί από αυτούς πέθαναν, και από αυτούς που έμειναν (ακόμα κι αν προσθέσουμε στη φυσική τους αύξηση για τα επόμενα εκατό χρόνια περίπου), πολλοί μεταφέρθηκαν στη Μικρά Ασία. Με αυτόν τον τρόπο, η σλαβική συνιστώσα στο σημερινό μακεδονικό έθνος μειώθηκε σημαντικά.

Ως εκ τούτου, ο Γάλλος ακαδημαϊκός Ζορζ Σερμπέλο Σαλανιάκ (Georges Cerbelaud Salagnac) το 1992 στο βιβλίο του με τίτλο "*Εθνική καταγωγή των Ευρωπαίων*" (“Les origins ethniques des Europeens” Editions Perrin, 1992, Paris, France) ισχυρίζεται ότι οι σημερινοί Μακεδόνες είναι κυρίως απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων. Γράφει ότι οι Σλάβοι εμφανίστηκαν πραγματικά στα Βαλκάνια τον 6ο αιώνα, αλλά ότι, ως μη οργανωμένη φυλή, δεν μπορούσαν να γίνουν μόνιμοι κάτοικοι της Μακεδονίας, και έτσι συγχωνεύτηκαν γρήγορα στους αρχαίους Μακεδόνες, οι οποίοι τότε ήταν ανεπτυγμένος και πολιτισμένος λαός.

Όταν γράφουμε για αυτό το θέμα, θα πρέπει επίσης να εξετάσουμε τη λαογραφία. Στη συνέχεια σε αυτό το βιβλίο, θα απαριθμήσουμε πολλά τμήματα της μακεδονικής λαογραφίας που έχουν παραμείνει ως κληρονομιά της αρχαιότητας, δηλαδή από τους αρχαίους Μακεδόνες. Αντίθετα, στη μακεδονική λαογραφία, δηλαδή στην ιστορική μνήμη του μακεδονικού λαού, δεν υπάρχει ούτε ένα έργο που να αναφέρει την υποτιθέμενη «πισωκαρπαθική ζωή» (ενα πισωκαρπαθικό τοπωνύμιο, υδρόνυμο ή οποιοδήποτε άλλο τμήμα). Αυτό το γεγονός αξίζει επίσης σεβασμού επειδή η λαογραφία ενός έθνους προέρχεται από το εθνοτικό παρελθόν αυτών των ανθρώπων (για το οποίο θα γράψουμε λεπτομερέστερα παρακάτω).

Από ό, τι έχουμε παρουσιάσει μέχρι τώρα, μπορεί να φανεί ότι πρόκειται για σοβαρά ζητήματα, τα οποία έχουν αντιμετωπιστεί ανεπαρκώς στην μέχρι σήμερα ιστοριογραφία.

Υπάρχουν πολλά πολιτιστικά στοιχεία (έθιμα, τελετές, λαϊκές πεποιθήσεις, λαογραφικά μοτίβα και άλλα) που έχουν παραμείνει από τους

αρχαίους Μακεδόνες μεταξύ των Μακεδόνων κατά τον XIX και XX αιώνα. Θα αναφέρουμε εν συντομία μερικά από αυτά. Έτσι, για παράδειγμα, ο Ηρόδοτος γράφει ότι στους οικισμούς στην αρχαία Μακεδονία, οι άνδρες κάθονταν χωριστά από τις γυναίκες. Αυτό το έθιμο καταγράφεται επίσης από τους ερευνητές της μακεδονικής λαογραφίας από τον 19ο αιώνα, συγκεκριμένα από τους Βέρκοβιτς, Σαπκάρεφ και τους αδελφούς Μιλαντίνωφ, και έχουν επιβιώσει ακόμη και σήμερα σε ορισμένα μέρη της Μακεδονίας. Το έθιμο σπάσιμο ψωμιού κατά τη διάρκεια των γαμήλιων τελετών παρέμεινε επίσης από τους αρχαίους Μακεδόνες, αναφέρεται από τον βιογράφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας, Quintus Curtius Rufus. Το ίδιο έθιμο παρέμεινε στους Μακεδόνες του 19ου αιώνα, ακόμη και σήμερα. Η μεταχείριση της ανδρικής ζώνης από το λαϊκό κοστούμι ως σύμβολο της αρρενωπότητας παρέμεινε από τους αρχαίους Μακεδόνες.. Αυτή η πεποίθηση έχει περιγράφει από τον Αριστοτέλη στους αρχαίους Μακεδόνες (N.G.L.Hammond: *The Macedonian State, Origins, Institutions, and History,* Published in the United States by Oxford University Press Inc.,New York.1989, ISBN 0-19-814927-1). Η ίδια πεποίθηση καταγράφηκε τον 19ο αιώνα από τον λαογράφο Βέρκοβιτς στην περιγραφή του για τα γαμήλια έθιμα στη νοτιοδυτική Μακεδονία. Και δίνοντας ένα δαχτυλίδι στον κληρονόμο (πριν από το θάνατο) είναι ένα έθιμο που έχει καταχωριστεί στους αρχαίους Μακεδόνες και που έχει παραμείνει μέχρι σήμερα. Το κούρεμα κατά τη διάρκεια μεγάλου πένθους είναι επίσης ένα αρχαίο μακεδονικό έθιμο που έχει παραμείνει μεταξύ των Μακεδόνων μέχρι σήμερα. Αυτό το έθιμο περιγράφηκε αρχικά από τον αρχαίο φιλόσοφο Σωκράτη σχετικά με τον Μακεδόνα αυτοκράτορα Αρχέλαο και αργότερα από τον Μέγα Αλέξανδρο της Μακεδονίας ως πένθος για το θάνατο του φίλου του. Ακόμα και σήμερα στη Μακεδονία, μερικές γυναίκες κόβουν τα μακριά μαλλιά τους στο σημείο πένθου για μια μεγάλη τραγωδία στην οικογένειά τους. Ακόμη και το αρχαίο μακεδονικό έθιμο της επιλογής βασιλιά (το οποίο γινόταν μέσω μαζικής συγκέντρωσης του στρατού και εκλογών με επευφημία) παρέμεινε μεταξύ των Μακεδόνων του 19ου αιώνα, ως έθιμο της εκλογής αρχηγού του χωριού. Αυτό το έθιμο περιγράφεται λεπτομερώς από τον Βόσνιο λαογράφο Στέφαν Βέρκοβιτς στις περιγραφές του για τα έθιμα στη νοτιοδυτική Μακεδονία τον 19ο αιώνα. Ο Βέρκοβιτς γράφει ότι στον αρχηγό του χωριού διδόταν ένα σκήπτρο ως ένδειξη σεβασμού (όπως γινόταν και με τους βασιλιάδες της αρχαίας Μακεδονίας). Ένα αρχαίο μακεδονικό έθιμο είναι να δημιουργηθεί ένας κύκλος γύρω από τον οικισμό για προστασία από το κακό. Αυτό το έθιμο αναφέρεται επίσης ως έθιμο των Μακεδόνων τον 19ο αιώνα και πάλι από τον Στέφαν Βέρκοβιτς. Αρχαία μακεδονικά στοιχεία

παρατηρήθηκαν επίσης στους Μακεδόνες κατά τη διάρκεια του εορτασμού των ανοιξιάτικων εορτών Λαζάριτσα (του Λαζάρου), Γκιούργιοβντεν (του Αγίου Γεωργίου), Ρούσα Σρέντα (Ξανθιά Τετάρτη) και Πρότσκα (Συγχώρεση). Το στόλισμα νέων κοριτσιών κατά τη διάρκεια αυτών των εορτών είναι ένα καθαρά αρχαίο μακεδονικό έθιμο. Αρχαία μακεδονικά στοιχεία καταγράφονται επίσης στα σημερινά μακεδονικά έθιμα, τα οποία γίνονται για να φέρουν βροχή. Από τους αρχαίους Μακεδόνες έμεινε και η πίστη στη μαγική δύναμη του φιδιού, επίσης μερικά έθιμα για την κηδεία (όπως η κάλυψη του προσώπου του νεκρού πριν την ταφή) και άλλα.

Είναι επίσης σημαντικό να σημειωθεί ότι στη μακεδονική λαογραφία υπάρχουν πολλά μακεδονικά λαογραφικά έργα (τραγούδια, παροιμίες, θρύλοι, παραδόσεις κ.λπ.) αφιερωμένα σε κάποιους από τους αρχαίους Μακεδόνες ηγέτες ή δημόσια πρόσωπα. Υπάρχουν επίσης ορισμένα στοιχεία λαογραφίας (ειδικά στις ιστορίες), τα οποία αναμφίβολα έχουν τις ρίζες τους στην εποχή της αρχαίας Μακεδονίας. Αυτά είναι: το μοτίβο με το λιοντάρι (που έζησε πραγματικά την εποχή της αρχαίας Μακεδονίας και γι 'αυτό εμφανίζεται περισσότερο στις λαϊκές ιστορίες της Μακεδονίας, αλλά και στην εραλδική); ο λυγξ στις ιστορίες, ο φιλόσοφος στις ιστορίες, το μοτίβο με τα τρία αδέλφια (από την ιστορία του Ηρόδοτου για την καταγωγή του μακεδονικού κράτους), η λατρεία του νερού και άλλα.

Παραδοσιακά τραγούδια στα οποία τραγουδιούνται διάσημες προσωπικότητες από την αρχαία μακεδονική ιστορία έχουν καταγραφεί σχεδόν απ΄ όλους τους ερευνητές της λαογραφίας μεταξύ των Μακεδόνων από τα μέσα του XIX αιώνα. Ξένοι περιηγητές, που επισκέφθηκαν τη Μακεδονία τον 18ο, 19ο και 20ο αιώνα, μαρτυρούν επίσης αυτό το φαινόμενο.

Η πρώτη ίσως καταγραφή τραγουδιού αφιερωμένου στην αρχαία μακεδονική ιστορία είναι αυτή του Θεοφυλακτού της Οχρίδας. Στο έργο του „*Θεοφύλακτος της Οχρίδας για τη μουσική στη Μακεδονία από το 11ο έως τον 12ο αιώνα“* (*Μακεδονική μουσική, σημ. 2*, 1979, σελ. 39-46) Ο διάσημος Μακεδόνας ερευνητής της μεσαιωνικής Μακεδονίας - Μπράνκο Πάνοφ αναφέρει ένα γράμμα του Θεοφυλακτού της Οχρίδας στο οποίο γράφει ότι όταν ήταν στη: „*βάρβαρη χώρα - Μακεδονία”*, οι άνθρωποι της Οχρίδας τον χαιρέτησαν τραγουδώντας "*κάποιο μαχητικό και νικηφόρο τραγούδι*". για το οποίο ο Θεοφυλάκτος λέει ότι σε αυτό οι άνθρωποι τραγουδούσαν «*τους δικούς τους έντιμους καιρούς*».

Ο βυζαντινός ιστορικός και συγγραφέας Νίκοφόρος Γρηγόριος, για την επίσκεψή του στην πόλη Στρούμιτσα της Μακεδονίας το 1326, περιγράφει μερικά από τα παραδοσιακά τραγούδια που άκουσε εκεί. Ισχυρίζεται ότι (αν και δεν κατάλαβε τη γλώσσα του τοπικού πληθυσμού), τα λαϊκά τραγούδια

της Στρούμιτσα θυμίζουν πολύ - Φρυγικά! („*Επιλεγμένες αναγνώσεις σχετικά με την ιστορία του μακεδονικού λαού ",* Σκοπία, 1951, σελ. 122). Είναι γνωστό ότι οι Φρυγείς (Βρυγείς) έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εθνογένεση των αρχαίων Μακεδόνων.

Πολύ αργότερα, ο Γάλλος βαρόνος Francois de Toth, ο οποίος εργάστηκε στην Κωνσταντινούπολη από το 1768 έως το 1775, έγραψε στα απομνημονεύματά του:

„ *Είκοσι δύο Μακεδόνες σε μια ταβέρνα, ο καθένας με ένα τουφέκι στον ώμο του ... τραγούδησαν τραγούδια για τις νίκες του Αλεξάνδρου* ". („Memories du baron de Tott sur lesTurcs et les Tartares", Amsterdam, 1784).

Ο Ρώσος οδιοπορικός συγγραφέας Βίκτορ Γκριγκόροβιτς κατέθεσε επίσης ότι η μνήμη των αρχαίων Μακεδόνων υπήρχε μεταξύ των Μακεδόνων το πρώτο μισό του 19ου αιώνα. Όσον αφορά τις εντυπώσεις από την επίσκεψή του στην Μακεδονία το 1844-1845, ανέφερε:

„*Σε όλα τα μέρη που έχω επισκεφτεί, δεν έχω ακούσει άλλα ονόματα εκτός από τα ονόματα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Μάρκο Κράλε. Και οι δύο ζουν στις αναμνήσεις των ανθρώπων... Η μνήμη του Μεγάλου Αλεξάνδρου είναι ακόμα πιο ισχυρή μεταξύ των ανθρώπων*".

Ο Βίκτορ Γκριγκόροβιτς έγραψε επίσης μια λαϊκή ιστορία για τον Μακεδόνα αυτοκράτορα Φίλιππο Β'. Ήταν στην πραγματικότητα η πρώτη λαϊκή ιστορία της Μακεδονίας που γράφτηκε ποτέ!

Ο ιστορικός της Μακεδονίας Χαραλάμπι Πολενάκοβιτς στο έργο του: "*Μια άλλη παραλλαγή της μακεδονικής λαογραφίας του Τσαρ Φιλίππου, με τον Ήλιο, έβαλε ένα στοίχημα*" (Επιλεγμένα έργα 2, Σκόπια 1988), αναφέρει τέσσερις ιστορίες για τον βασιλιά της Μακεδονίας Φίλιππου Β΄.

Ο Βόσνιος ερευνητής λαογραφίας και εθίμων της Μακεδονίας, Στέφαν Βέρκοβιτς, παρέμεινε στη Μακεδονία για πολλά χρόνια στα μέσα του 19ου αιώνα. Παραδέχεται ότι εξεπλάγη πολύ όταν ανακάλυψε παραδοσιακά τραγούδια για ανθρώπους από την αρχαία Μακεδονία στη Μακεδονία. Είχε αναφέρει επίσης ότι αυτά τα τραγούδια αποτελούν τη μεγαλύτερη ανακάλυψή του. Ο Βέρκοβιτς είχε γράψει:

„ *Αυτή η πολύ σημαντική και απροσδόκητη ανακάλυψη πραγματοποιήθηκε το πρώτο τρίμηνο του 1865. Ήταν ένα μικρό τραγούδι για τον Μέγα Αλέξανδρο, τον αυτοκράτορα της Μακεδονίας. Μέχρι το τέλος του έτους, είχα ανακαλύψει δύο ακόμη τραγούδια γι΄αυτόν. Το επόμενο έτος, το 1866, έκανα μια ακόμη σημαντική ανακάλυψη - ένα πολύ παλαιότερο τραγούδι για τον Ορφέα*!" (Στέφαν Βέρκοβιτς, „ Λαογραφία της Μακεδονίας, ",Σκοπία, 1985, σελ. 347).

Έτσι, ο Βέρκοβιτς, όχι μόνο ανακάλυψε παραδοσιακά τραγούδια της Μακεδονίας για τον Μέγα Αλέξανδρο, αλλά και για τον Ορφέα, ο οποίος είναι γνωστό ότι γεννήθηκε και θάφτηκε στη Μακεδονία..

Ο Στέφαν Βέρκοβιτς έδωσε και άλλες μαρτυρίες για παραδοσιακά αντικείμενα της Μακεδονίας με αρχαία μακεδονικά στοιχεία, τα οποία συνάντησε κατά τη διάρκεια της μακράς παραμονής του στην Μακεδονία. Είχε γίνει μάρτυρας για την ύπαρξη πολλών τέτοιων θρύλων μεταξύ της μακεδονικής φυλής Marvaci (κάτοικοι τμήματος του σημερινού ανατολικού τμήματος της Μακεδονίας).

Η μαρτυρία του μέχρι τώρα άγνωστου παραδοσιακού τραγουδιού της Μακεδονίας, αφιερωμένου στον Τσάρο Αλέξανδρο τον Μέγαλο, βρίσκεται επίσης στη λαογραφική συλλογή του Μακεδόνα από τη Μακεδονία του Αιγαίου Ντιμίταρ Ποπ-Ντιμίτροβ. Αυτός ο ακτιβιστής συλλέγει μακεδονική λαογραφία εδώ και χρόνια σε πολλές πόλεις και χωριά στο Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας. Μεταξύ τέτοιων έργων ήταν το τραγούδι για τον Τσάρο Αλέξανδρο το Μέγα της Μακεδονίας, το οποίο τραγούδησε ο 84χρονος Τάνας Μάρκοφ (πρβλ. Nova Makedonija 1 και 2.11.1997, σ. 7).

Στα μέσα του 19ου αιώνα, ο Γάλλος Ciprian Rober έγραψε ένα τραγούδι για τον Μέγα Αλέξανδρο, στο οποίο προσευχήθηκε στους θεούς: "*...πάνω από τους ανθρώπους του γιορτάστηκαν με ηρωικές καρδιές, γι 'αυτό αξίζουμε να φέρουμε το όμορφο όνομα των Σλάβων. Πήραμε αυτό το όνομα από το στόμα του ίδιου του Αλεξάνδρου, θαυμάζοντας τον ηρωισμό μας, ο ήρωας από της Μακεδονίας είπε πριν από το θάνατό του ότι καταριέται όλους όσους, στο μέλλον, θα μιλήσουν άσχημα για το διάσημο λαό".* Αυτή η διαθήκη δημοσιεύθηκε αρχικά στα γαλλικά το 1852.

Υπάρχουν επίσης μακεδονικά παραδοσιακά τραγούδια στα οποία αναφέρεται ο αρχαίος Μακεδόνας βασιλιάς Καράν. Ένα τέτοιο τραγούδι αναφέρεται από τον Μακεδόνα Ησαΐα Μαζόβσκι στις «*Αναμνήσεις*» του (Σόφια, 1922). Αναφέρει πως στις 23 Φεβρουαρίου 1867 έμεινε στο χωριό Σοσάλια της νοτιοανατολικής Μακεδονίας με τους θείους του. Το βράδυ, ένας Εβραίος ήρθε σε αυτούς για να αγοράσουν μαλλί, και αφού τελείωσαν τη δουλειά τους, κάθισαν και τραγούδησαν παραδοσιακά τραγούδια της Μακεδονίας. Στη συνέχεια, οι θείες τραγούδησαν μερικά παλιά τραγούδια για τον Μακεδόνα «*Αυτοκράτορα Καράνη Θεσσαλονίκης*», τα οποία λένε ότι υπάρχουν από τα αρχαία χρόνια (αναφέρθηκε από παλαιότερες πηγές από τον Γκάνε Τοντορόβσκι: «Veda Slovena», Makedonska kniga, Σκόπια, 1979, σελ.30).

Η Μακεδονική εφημερίδα "Narodna Volja" (Μπλαγκόεβγκραντ, Βουλγαρία, Ιούλιος 1994) δημοσίευσε επίσης μια μακεδονική παραδοσιακή

ιστορία για τον αρχαίο Μακεδόνα αυτοκράτορα Περσέα, με τίτλο "*Η κατάρα του πατέρα*".

Φυσικά, υπάρχουν και άλλες ιστορίες και τραγούδια με αρχαίο μακεδονικό περιεχόμενο, που παραμένουν μέχρι σήμερα μεταξύ των Μακεδόνων.

Ας αναφέρουμε επίσης μερικούς θρύλους, γραμμένους τον 19ο και τον 20ο αιώνα, οι οποίοι έχουν αρχαίες μακεδονικές ρίζες.

Στη Συλλογή του Λαογραφικού Kuzman Shapkarev (Σόφια, 1891) υπάρχει ένας θρύλος που αναφέρει: "Ο Μέγας Αλέξανδρος έφευρε τον πόλεμο."

Μύθοι για τον Μέγα Αλέξανδρο της Μακεδονίας έχουν επίσης καταγραφεί στο Ινστιτούτο Λαογραφίας στα Σκόπια (1755). Έναν από αυτούς ανέφερε ο Stanimir Vishinski το 1971, γεννημένος στο Μεσημέρι Έδεσσας (ένα χωριό στη νότια Μακεδονία) το 1885.

Σε έναν μύθο, που είπε η Loza Kamchevska από το Prilep, ο Μέγας Αλέξανδρος νίκησε τον Δαρείο βάζοντας στοίχημε ποιός θα έτρωγε περισσότερες μακεδονικές καυτερές πιπεριές. Ο Δαρείος δεν μπορούσε να φάει όσες έφαγε ο Αλέξανδρος, οπότε έπρεπε να παραδώσει το βασίλειό του. (Lidija Slaveska: "Εθνογένεση του μακεδονικού λαού", Σκόπια, 1992, σελ. 37)

Ένας θρύλος στον οποίο αναφέρεται ο Μέγας Αλέξανδρος της Μακεδονίας γράφτηκε επίσης από τον Μακεδόνα λαογράφο του 19ου αιώνα Μάρκο Τσεπένκοφ.

Στη Συλλογή των Λαογραφικών Έργων που γράφτηκαν τον 19ο αιώνα από τους αδελφούς Μιλαντίνοφ στο κεφάλαιο "Παραδόσεις", ως πρώτος στη σειρά, γράφεται ο θρύλος του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας.

Ο Γάλλος Σλαβολόγος Andre Mason στη συλλογή του "*Σλαβικές ιστορίες από τη Νοτιοδυτική Μακεδονία*" (Παρίσι, 1923) δημοσίευσε έναν θρύλο, τον οποίο είπε ο Πρεσβύτερος Ιωάννης από το χωριό Νεβόλιανι (Σκοπιά Φλώρινας) στο οποίο ο Αλέξανδρος κατάφερε να βρει νερό που έκανε τους ανθρώπους αθάνατους.

Μια παράδωση για τον Μέγα Αλέξανδρο έγραψε επίσης και ο Νίκολα Αντόνοφ (γεν. 1883) από χ. Κονόπιστε (Τάνας Βραζίνοφσκι: *„Λαϊκές παραδόσεις της Μακεδονίας, Λαϊκή τέχνη της Μακεδονίας: Λαϊκές παραδόσεις",* βιβλίο Ι, Σκόπια, 1986, σελ. 26-29). Αυτή η μακρά ιστορία περιγράφει τη σχέση μεταξύ του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του αυτοκράτορα της Περσίας Δαρείου, από την παιδική ηλικία του Αλεξάνδρου έως το γάμο του με την κόρη του Δαρείου.. η γκάιντα, ο μακεδονικός χορός, οι μακεδονικές καυτερές πιπεριές, η πόλη της Θεσσαλονίκης και πολλά άλλα

στοιχεία αναφέρονται επίσης εδώ, τα οποία μαζί κάνουν μια φανταστική σύνδεση μεταξύ της ιστορικής αλήθειας και της φαντασίας του λαϊκού δημιουργού.

Υπάρχει επίσης ένας θρύλος για τον Μέγα Αλέξανδρο της Μακεδονίας που διηγείται ο Άποστολ Αποστόλοβ (γεννημένος το 1912) στην Κρίβα Πάλανκα (Τάνας Βραζίνοφσκι, σελ..33). Στη παράδωση αυτή, ο Αλέξανδρος, ως προστάτης των Μακεδόνων, μάχεται εναντίον του Οθωμανού Σουλτάνου Μουράτ. Η αδελφή του Αλεξάνδρου, η Σουλτάνα, εμφανίζεται επίσης εδώ, που αποδέχεται να είναι σύζυγος του Μουράτ, αλλά με την προϋπόθεση ότι ο μακεδονικός λαός δεν θα στρατολογηθεί στο στρατό, επειδή είναι ορφανός, λόγω του ότι πέθανε ο πατέρας του ο Αλέξανδρος.

Και εδώ, επίσης, οι Μακεδόνες από το πρόσφατο παρελθόν θεωρούσαν τον Μέγα Αλέξανδρο ως εθνικό πρόγονο και προστάτη τους.

Στο πλαίσιο αυτό, ας αναφέρουμε το μύθο με την «Ιστορία της Μακεδονίας», την οποία πήγε να αναζητήσει ένας συγκεκριμένος Νόβκο από την πόλη Ντέμπαρ (Θάνας Βραζίνοφσκι σελ. 25). Ο Νόβκο πήγε σε ένα μοναστήρι, όπου ρώτησε τους επισκόπους και τους ιερείς: "*Άκού, επίσκοποι και ιερείς, θα μου πείτε πού βρίσκεται η Ιστορία της Μακεδονίας;* Τότε ένας ιερέας του απάντησε: *Λοιπόν, θα σου πούμε. Η Ιστορία της Μακεδονίας βρίσκεται σε ένα μυστικό μέρος. Σε μια μυστική ημέρα, η ιστορία ανοίγει και διαβάζεται. Η ιστορία διαβάζεται τρεις φορές το χρόνο."* Τότε ο Νόβκο πήγε να ψάξει για αυτή τη μυστική *μονή.* Όταν τη βρήκε, εκεί πράγματι του είπαν την ιστορία της Μακεδονίας, η οποία ήταν γραμμένη: «*σε ένα λαγόδερμα με φτερό του αέτου*». Του είπαν ότι μπορούσε να τη διαβάσει μόνο για τρεις ημέρες και τρεις νύχτες. Στη συνέχεια, η Νόβκο αγόρασε τρία κιλά κεριά και κάθισε να διαβάσει την Ιστορία της Μακεδονίας. Άναψε τα κεριά το ένα μετά το άλλο, έτσι ώστε το φως να μην σβήνει. Για τρεις ημέρες και τρεις νύχτες, ο Νόβκο διάβασε την Ιστορία της Μακεδονίας και όταν επέστρεψε, είπε στους ανθρώπους:

"*Ρε, αδελφοί, αυτές τις μέρες έχω διαβάσει την Ιστορία της Μακεδονίας. Έχω διαβάσει και έχω κλάψει για την Μακεδονία*".

Ο θρύλος για την προέλευση της πόλης του Βόντεν (Έδεσσα) (δημοσιεύθηκε στα Πρακτικά των Αδελφών Μιλαντίνοφ στο κεφάλαιο "Παραδόσεις", με αριθμό 8) είναι επίσης ενδιαφέρων. Είναι σχεδόν απίστευτο ότι αυτός ο θρύλος καλύπτει τα βασικά στοιχεία ενός πολύ παλαιού γεγονότος που έλαβε χώρα στην μακρινή ιστορία της αρχαίας Μακεδονίας. Ας τα δούμε όλα αυτά συνολικά.

Ο αρχαίος ιστορικός Ιουστίνος (VII, 1.7) σχετικά με την κατάληψη της πόλης Έγκε (Αιγές) από τον Μακεδόνα αυτοκράτορα Κάραν, αναφέρει ότι

αφού συγκέντρωσε ένα στρατό και ήρθε στη Μακεδονία, ακολουθώντας ένα κοπάδι αιγών, με τη βοήθεια της βροχής και της ομίχλης, κατάφερε να εισέλθει στην πόλη απαρατήρητα, ακολουθώντας ένα κρυφό μονοπάτι στο οποίο περπατούσαν οι κατσίκες, το οποίο αργότερα ονόμασε Έγκε.

Οι αδελφοί Μιλαντίνοφ, που συνέλεξαν λαϊκούς θρύλους της Μακεδονίας τον 19ο αιώνα, ανέφεραν το θρύλο για την προέλευση της πόλης του Βόντεν:

„Το *Βόντεν, μια πόλη όπου θάφτηκαν οι αυτοκράτορες της Μακεδονίας, προστατευμένοι από τη φύση, λένε ότι σε μια περίοδο πολέμου καταλήφθηκε από τους εχθρούς, μετά από μακρά πολιορκία, με τη βοήθεια αιγών, που τους έδειχνε ένα κρυφό μονοπάτι, το οποίο συνήθως ανέβαιναν και μετά από αυτό οι εχθροί μπήκαν στο φρούριο*".

Η εντυπωσιακή ομοιότητα μεταξύ της περιγραφής του αρχαίου ιστορικού Ιουστίνου και αυτού του θρύλου, που γράφτηκε στα μέσα του XIX αιώνα, δεν χρήζει σχολίων. Σας υπενθυμίζουμε ότι το έργο του Ιουστίνου τη στιγμή που γράφτηκε ο θρύλος (19ος αιώνας) δεν είχε μεταφραστεί στη Μακεδονία, και εκτός αυτού, ο αλφαβητισμός μεταξύ των Μακεδόνων της εποχής ήταν σε αρκετά χαμηλό επίπεδο. Αυτό σημαίνει ότι η ταυτότητα μεταξύ του γραπτού κείμενου του Ιουστίνου και της λαϊκής παράδοσης είναι το αποτέλεσμα της προφορικής μετάδοσης του γεγονότος της κατάκτησης της πόλης με τη βοήθεια αιγών, μεταξύ των γενεών των Μακεδόνων από τα αρχαία χρόνια.

Υπάρχει μια πολύ ενδιαφέρουσα παράδοση στην οποία οι Σλάβοι της Μακεδονίας αντιμετωπίζονται ως ίδιοι άνθρωποι με τους αρχαίους Μακεδόνες. Αυτή η παράδοση γράφτηκε επίσης τον 19ο αιώνα από τον λαογράφο Κούζμαν Σάπκαρεβ.

Εκτός από αυτούς, υπάρχουν και άλλοι θρύλοι και παραδόσεις με αρχαία μακεδονικά στοιχεία.

Ας πούμε λίγα λόγια για την κληρονομιά των αρχαίων μακεδονικών λαϊκών χορών στους σημερινούς μακεδονικούς. Ο Αμερικανός ερευνητής Stojan Pribicevic στο βιβλίο του: *"Macedonia – Its People and History"* (ISBN 0-271-00315-4, Pensylvania State University Press, USA, 1982, p. 221-224), όσο αφορά την ιστορία των μακεδονικών παραδοσιακών χορών, αναφέρει ότι οι μακεδονικοί χοροί είναι από τους παλαιότερους χορούς στον κόσμο. Αναφέρει ότι ο μακεδονικός „*χορός του Ποιμενικού*", ο οποίος χορεύεται με προληπτικά άλματα, από πέτρα σε πέτρα, όπου „δίδεται προσοχή" να μην επέλθει συνάντηση με θηρίο ή κλέφτη, είναι ένας αρχαϊκός μακεδονικός χορός, που χρονολογείται από την αρχαιότητα και παρουσιάζει τη δύσκολη ζωή των Μακεδόνων στην υπεράσπιση των συνόρων από επιθέσεις, καθώς

και τους ατελείωτους αγώνες για την υπεράσπιση των κοπαδιών, της γης και της φυλής τους. Αυτός ο Αμερικανός συγγραφέας αναφέρει ότι το πνευστό όργανο ζούρλα (ζουρνάς, το οποίο έχει μια τσίμπητη φωνή) και το τύμπανο από τα κρουστά, υπήρχαν στα Βαλκάνια από την αρχαιότητα. Ο Pribicevic αναφέρει επίσης τη γνώμη ορισμένων μουσικολόγων, σύμφωνα με τους οποίους, υπάρχουν πολλοί αρχαϊσμοί στη μακεδονική μουσική, καθώς επίσης και σε φορεσιές, χορούς και έθιμα. Υπενθυμίζει ότι στην περιοχή της Μακεδονίας Μαρίοβο, στη νότια Μακεδονία, η μητριαρχία ήταν ακόμη παρούσα, και οι φορεσιές και τα έθιμα περιείχαν αρχαϊκά στοιχεία.

Όλα αυτά που ειπώθηκαν μέχρι τώρα αποτελούν απόδειξη ότι οι Μακεδόνες του 19ου και του 20ού αιώνα κληρονόμησαν λαογραφικά έργα (χορούς, ιστορίες, τραγούδια, έθιμα κ.λπ.) από τους προγόνους τους – τους αρχαίους Μακεδόνες.

Αυτό περιλαμβάνει σίγουρα τις πολυάριθμες απεικονίσεις του Μακεδονικού ήλιου οκτώ ακτίνων και δεκαέξι ακτίνων (που ήταν τα κύρια εραλδικά σύμβολα των αρχαίων Μακεδόνων) που συναντάμε στις μεσαιωνικές και μοντέρνες εικόνες και τοιχογραφίες της Μακεδονίας.

Αρχαία μακεδονική εθνική ταυτότητα μεταξύ των Μακεδόνων του πρόσφατου παρελθόντος

Σε όλα αυτά, ας προσθέσουμε το γεγονός ότι, παρά την αντιμακεδονική προπαγάνδα που στο παρελθόν προσπαθούσε να πείσει τους Μακεδόνες με κάθε τρόπο ότι είναι κάτι άλλο, όχι Μακεδόνες, η αρχαία μακεδονική εθνοτική καταγωγή έγινε ευρέως αποδεκτή από πολλούς Μακεδόνες, κυρίως τον 19ο και τον 20ο αιώνα. Αυτό εκπονήθηκε λεπτομερώς από τον ακαδημαϊκό Μπλάζε Ρίστοβσκι (στα έργα του: Πορτρέτα και Διαδικασίες Ι, Σκόπια, 1989 και Μακεδονία και Μακεδονικό Έθνος, Σκόπια, 1995). Στη συνέχεια, θα χρησιμοποιήσουμε αποσπάσματα από την έρευνά του για τέτοιες εκδηλώσεις, που συμπληρώνονται από την πρόσθετη έρευνά μου προς αυτήν την κατεύθυνση. Ιδιαίτερης σημασίας είναι το γεγονός ότι ξένοι ιστορικοί, που έμεναν στη Μακεδονία εκείνη την εποχή, μαρτυρούν για την σχέση της αρχαίας Μακεδονίας - Μακεδονικής εθνικότητας με τους Μακεδόνες του 19ου και 20ου αιώνα. Εδώ μόνο σύντομα θα αναφέρουμε μερικές από αυτές τις μαρτυρίες.

Η μαρτυρία ότι η μνήμη του Μεγάλου Αλεξάνδρου παρέμεινε μεταξύ των Μακεδόνων κατά το πρώτο μισό του 19ου αιώνα δόθηκε από τον

Γερμανό περιηγητή Johan Meyer. Κατά την επίσκεψή του στην Μακεδονία το 1814, έγραψε ότι οι κάτοικοι της περιοχής διατηρούσαν ακόμη τη μνήμη του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Ας αναφέρουμε επίσης τη δήλωση ενός μέχρι τώρα άγνωστου δασκάλου από την Οχρίδα από το 1845. Όταν του ζητήθηκε να δηλώσει την εθνικότητά του, είπε κυριολεκτικά ότι ήταν «*καθαρός Μακεδόνας, όπως ο Φίλιππος και ο Μέγας Αλέξανδρος και ο φιλόσοφος Αριστοτέλης*».

Ο ιερέας Ντιμίτρια από την Κρίβα Πάλανκα έγραψε επίσης το 1848 ότι ένιωθε απόγονος των αρχαίων Μακεδόνων, ενώ η εφημερίδα "Κωνσταντινούπολης Εφημερίδα" στο τεύχος της 03.03.1860, σε άρθρο ενός ανυπόγραφου συγγραφέα, έγραψε ότι οι απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων εξακολουθούν να ζουν στην Μακεδονία

Ο διάσημος Βόσνιος λαογράφος Στέφαν Βέρκοβιτς, ο οποίος έμεινε στη Μακεδονία τον 19ο αιώνα (όπου κατέγραφε λαογραφικά στοιχεία), ανέφερε ότι οι Μακεδόνες από τη νοτιοδυτική Μακεδονία (που ανήκαν κυρίως στην οικογένεια Πυλιβάκοφ) θεωρούσαν τους εαυτούς τους απόγονους των αρχαίων Μακεδόνων. Γράφοντας για την εθνική τους συνείδηση (κάπου στη δεκαετία του 1960), ο Βέρκοβιτς είχε αναφέρει:

"*Υπάρχει μια παράδοση μεταξύ της οικογένειας Pulivakovci ότι είναι καθαροί Μακεδόνες και απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Οι άνθρωποι που ζουν κοντά στο Παζάρ (Γιαννιτσά), είναι περήφανοι για την παλιά πρωτεύουσα, δηλαδή την πόλη της Πέλλας (πρώην πρωτεύουσα της αρχαίας Μακεδονίας, μ.Χ.), από την οποία μένει μόνο ένας πύργος και ένας βράχος, ύψους πέντε μέτρων*. "

Ο διάσημος Μακεδόνας καθηγητής, συγγραφέας και επαναστάτης Ιβάν Σούμκοφ από το Κρούσεβο θεωρούσε τον εαυτό του άμεσο απόγονο των αρχαίων Μακεδόνων, και ανέφερε ότι κάποιος Paunchev από τη Θεσσαλονίκη, σε μια συνομιλία με έναν Βούλγαρο δάσκαλο, είχε δηλώσει ως: «*ένας καθαρός Μακεδόνας, όπως ο Φίλιππος και ο Μέγας Αλέξανδρος*.»

Η βουλγαρική εθνική φιγούρα Πέτκο Σλαβέικοφ ήρθε στην Μακεδονία τον 19ο αιώνα για να πείσει τους Μακεδόνες ότι ήταν "Βούλγαροι". Αλλά εξεπλάγη όταν πολλοί απάντησαν ότι ένιωθαν απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων. Ο Σλαβέικοφ ανέφερε αυτή τη γνώση στο κείμενό του "Το Μακεδονικό Ζήτημα", που δημοσιεύθηκε στις 18 Ιανουαρίου 1871. Η αρχαία μακεδονική εθνοτική καταγωγή, έγινε επίσης αποδεκτή από τους ηγέτες της εξέγερσης της Μακεδονικής πόλης Κρέσνα το 1878 κατά της τουρκικής αυτοκρατορίας. Για παράδειγμα, στο Σύνταγμα της εξέγερσης της Μακεδονικής Επιτροπής του 1878, η οποία οργάνωσε και εκτέλεσε αυτή την

εξέγερση, οι αντάρτες ονομάζονται: «Στρατός της Μακεδονίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου».

Ο διάσημος Μακεδόνας συγγραφέας και επαναστάτης Γκεόργκια Πούλεβσκι πίστευε επίσης ότι οι Μακεδόνες έχουν αρχαία-Μακεδονική εθνική καταγωγή, και το είχε τονίσει επανειλημμένα.

Στο Μανιφέστο της παράνομης Προσωρινής Κυβέρνησης της Μακεδονίας, που δημοσιεύθηκε τον Απρίλιο του 1881, αναφερόταν ότι οι Μακεδόνες του 19ου αιώνα είναι απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων.

Ένα άρθρο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα "Μακεδονία", το οποίο στη συνέχεια δημοσιεύθηκε στο Ρούσε (Βουλγαρία) το 1888, από συγγραφέα που υπέγραψε μόνο με τα αρχικά KG, αναφέρει:

„*Η πατρίδα μας η Μακεδονία έχει μια ιστορία του παρελθόντος της, όπου μπορεί να δει κανείς την εξουσία, το μεγαλείο της, καθώς και την πολιτική υποταγή της υπό την κυριαρχία της τότε ισχυρής τουρκικής αυτοκρατορίας .... Σήμερα, κάθε Μακεδόνας, όταν αναφέρει τον Μέγα Αλέξανδρο, λέει: είχα τον Βασιλιά Αλέξανδρο τον Μέγα. Με αυτά τα λόγια, θυμίζει στον εαυτό του τη λαμπρή περίοδο και το μεγαλείο του μακεδονικού κράτους. Ο Μέγας Αλέξανδρος στέκεται μπροστά στο πρόσωπο κάθε Μακεδόνα ως εθνική υπερηφάνεια*!"

Για τον περίφημο αναγεννητή της Μακεδονίας του 19ου και του 20ού αιώνα, Ησαΐα Μάζοβσκι, οι αρχαίοι Μακεδόνες και οι Σλάβοι ήταν ακριβώς οι ίδιοι άνθρωποι. Μεταξύ άλλων, είπε στην ομιλία του στο πλοίο "Ricard" κατά τη διάρκεια του ταξιδιού κατά μήκος του ποταμού Δνείπερου στη Ρωσία το 1888:

„ *Διακεκριμένοι κύριοι, ο λαός της Μακεδονίας είναι ένας σλαβικός λαός από 2600 χρόνια πριν, ο οποίος μεταφέρθηκε στην Μακεδονία από τον αυτοκράτορα Karan, ο οποίος, όπως ο Φίλιππος και ο Αλέξανδρος, ήταν καθαρός Σλάβος...*"

Η φήμη του Μακεδονικού αυτοκράτορα Αλεξάνδρου του Μεγάλου δεν παρέκαμψε και τα μέλη της μακεδονικής λογοτεχνικής κοινωνίας "Λοζά" («Κλήμα»). Σε μια από τις μυστικές συναντήσεις τους, που πραγματοποιήθηκε στις 19 Ιουνίου 1889, στο ξενοδοχείο "Concordia" στη Σόφια, την οποία, μεταξύ άλλων, παρακολούθησαν και οι: Κόστα Σάνοβ, Ντιμίταρ Μακεντόνσκι, Γκεόργκιεφ, Σούμκοβ, Νοζάροβ, αδελφοί Ιβάνοβι, Κουζλίεφ, Μαντούσεφ και άλλοι, συζητήθηκε για τον Μέγα Αλέξανδρο, τον οποίο θεωρούσαν πρόγονο τους.

Αργότερα, οι «αμπελούργοι» δέχτηκαν σοβαρές επιθέσεις από βουλγαρικές εφημερίδες, ειδικά από τον δημοσιογράφο Λέβοβ, ο οποίος στο άρθρο του που δημοσιεύθηκε τον Απρίλιο του 1892 τους κατηγόρησε ότι

ήταν αυτονομιστές, οι οποίοι αυτοαποκαλούνταν Μακεδόνες και ισχυρίστηκαν ότι: " ... Η Μακεδονία ήταν η πατρίδα τους και ότι είναι ένα ξεχωριστό σλαβικό κράτος, του οποίου το παρελθόν τυλίγεται στη δόξα, ειδικά την εποχή του Φίλιππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου ... "

Η αίσθηση της εθνικότητας των αρχαίων Μακεδόνων υπήρχε ανάμεσα στους Μακεδόνες από την ταραχώδη αρχή του 20ου αιώνα. Έτσι, για παράδειγμα, ο αρχηγός της εξέγερσης της Γκόρνα Τζουμάγια, συνταγματάρχης Άναστας Γιάνκοβ (ήταν συνταγματάρχης στο βουλγαρικό στρατό, αλλιώς Μακεδόνας από το χωριό Ζαγκορίτσανι (Βασιλειάδα)), ο οποίος εξεγέρθηκε ενάντια στην τουρκική κυβέρνηση το 1902, θεωρούσε τον εαυτό του απόγονο των αρχαίων Μακεδόνων. Πριν από την έναρξη αυτής της εξέγερσης, έκανε την ακόλουθη δήλωση στους αντάρτες:

„*Μακεδόνες! Θυμηθείτε τον παγκόσμιο νικητή, την παγκόσμια δόξα της Μακεδονίας - τον Μέγα Αλέξανδρο! Θυμηθείτε τον γενναίο Βασιλιά Σαμουήλ, τον μεγάλο Μακεδόνα, τον όμορφο Βασιλιά Μάρκο που ήταν παν-σλαβική δόξα και το μακεδονικό αίμα έρεε και σ΄αυτούς. Τώρα μας παρακολουθούν από τα ύψη του ουρανού και ευλογούν τις πράξεις μας. Ας δείξουμε τους εαυτούς μας ως άξιους απογόνους τους*!"

Είναι λίγο γνωστό ότι η αρχαία μακεδονική εθνοτική συνείδηση των Μακεδόνων ήρθε στο προσκήνιο ακόμη και κατά τη διάρκεια της μεγάλης εξέγερσης των Ιλίντεν, παρά την έντονη επιρροή της βουλγαρικής προπαγάνδας που στα σχολεία της, που είχε ανοίξει στη Μακεδονία, προσπαθούσε να πείσει τους Μακεδόνες ότι ήταν "Βούλγαροι".

Έτσι, για παράδειγμα, ο Πρόεδρος της βραχύβιας Μακεδονικής Δημοκρατίας του Κρούσεβο (η οποία ιδρύθηκε στην απελευθερωμένη περιοχή από τους αντάρτες), Νικόλα Κάρεφ, αποκάλεσε τον εαυτό του Μακεδόνα και άμεσο απόγονο των αρχαίων Μακεδόνων... ("*Είμαι Μακεδόνας ", προηγουμένως μη δημοσιευμένη συνέντευξη με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας του Κρούσεβο για την ελληνική εφημερίδα «Ακρόπολη» της 8ης Μαΐου 1903. Μεταφράστηκε από τη Δρ. Λευτέρια Βαμβακόφσκα, γ. "Macedonian Sun" 28 Ιουλίου 2000, σελ. 14 και 15).*

Τον Σεπτέμβριο του 1903, μια μακεδονική επιτροπή συγκροτήθηκε στη Νέα Υόρκη και τη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, για την υποστήριξη της εξέγερσης του Ίλιντεν, η οποία κάλεσε το αμερικανικό κοινό να βοηθήσει την εξέγερση. Σε αυτήν την έκκληση, οι μαχητές του Ιλίντεν ονομάζονται Μακεδόνες παντού και ως απόγονοι εκείνων των Μακεδόνων στους οποίους ο Άγιος Παύλος κήρυξε τον Χριστιανισμό. Εδώ διαβάζουμε:

„*Αυτό που είδε ο Παύλος στο πνεύμα, στο ανθρώπινο όραμα της Μακεδονίας που κάλεσε να βοηθήσει αυτή τη χώρα, έχουμε τώρα μπροστά*

μας. Ήρθε η ώρα να ξεκινήσουμε μια εξέγερση στη Μακεδονία ως αποτέλεσμα πόνου και φτώχειας ... Θα πρέπει να βοηθήσουμε, να προστατεύσουμε τους Μακεδόνες, να προσφέρουμε φόρο τιμής σε εκείνα τα ανθρώπινα όντα, τους συγγενείς Χριστιανούς, στις γυναίκες και τα παιδιά τους που πεθαίνουν κατά χιλιάδες. Χιλιάδες θα πεθάνουν εάν η Χριστιανική Ευρώπη και η Χριστιανική Αμερική δεν τους σώσουν." (Τ.Λ. Πορετσκι: «Η αλήθεια στη Μακεδονία μέσω τεκμηρίωσης», Βελιγράδι, 1992, σ. 68).

Ο συγγραφέας Πέταρ Ζαγκόροβ, στο αποκορύφωμα της εξέγερσης Ίλιντεν τον Σεπτέμβριο του 1903, δημοσίευσε το ποίημα «*Εκεί*» στην εφημερίδα «*Αυτόνομη Μακεδονία*», στο οποίο, μεταξύ άλλων, χαρακτήρισε τους λαούς των Ιλίντεν «*άξιους απόγονους του Μεγάλου Αλεξάνδρου*». Τραγούδια στα οποία τραγουδιέται η δόξα των αρχαίων Μακεδόνων δημοσιεύθηκαν επίσης μετά την εξέγερση του Ιλίντεν.

Η αρχαία μακεδονική παράδοση καλλιεργήθηκε από την εθνική προσωπικότητα της Μακεδονίας Ντιμίτρια Τσούποβσκι. Αυτός και οι ομοϊδεάτες του στη Ρωσία (1913 ή 1914) δημιούργησαν μια μακεδονική σημαία στην οποία εκπροσωπήθηκαν ο Ήλιος και το θυμωμένο άλογο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που λεγόταν Βουκεφάλας.

Σε μια παλιά Λατινική-Αλβανική ιστορία, η οποία παρουσιάστηκε στον Μακεδόνα Ησαΐα Ματσόσσκι κατά τη διάρκεια της παραμονής του στα Τίρανα (Αλβανία) και ο οποίος, όσα διάβασε εκεί, μετέφερε στο βιβλίο του "Αναμνήσεις" (Σόφια, 1922), ανέφερε ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν οι άμεσοι πρόγονοι των σημερινών Μακεδόνων.

Ως άμεσος απόγονος των αρχαίων Μακεδόνων θεωρούσε τον εαυτό του και ο εθνικός ακτιβιστής της Μακεδονίας ο Δρ Τρίφουν Γκρέκοβ. Κατά τα έτη 1922 και 1924 δημοσίευσε διάφορα άρθρα αφιερωμένα στους αρχαίους Μακεδόνες και ειδικά στον Μέγα Αλέξανδρο στην εφημερίδα "Μακεδονία" στη Σόφια και στην εφημερίδα "Μακεδονική Γνώση" στη Βιέννη.

Ένα έγγραφο που υπογραμμίζει την αρχαία μακεδονική προέλευση των σύγχρονων Μακεδόνων βρέθηκε επίσης στο αρχείο VMRO του Βάντσο Μιχάιλοβ από το 1932 (αν και αυτή η μακεδονική οργάνωση επηρεάστηκε από τη βουλγαρική προπαγάνδα). Μια ένωση της οργάνωσης MPO (ένα είδος κληρονόμων VMRO του Βάντσο Μιχάιλοβ) στην πόλη της Λωρραίνης (ΗΠΑ), που ιδρύθηκε τον Μάρτιο του 1924, έφερε το όνομα "Μέγας Αλέξανδρος" και είχε τη δική του σημαία με το όνομα και την εικόνα αυτού του ένδοξου βασιλιά μας.

Σχετικά με το γεγονός ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν καθόλου Έλληνες, αλλά μια ξεχωριστή εθνότητα με δικό της πολιτισμό, οι οποίοι

„*ξεπέρασαν το Ελληνικό*“, εγραψαν επίσης οι Μακεδόνες συγγραφείς Βάσιλ Ιβάνοβσκι Μπιστίσκι (το 1934) και Άνγκελ Ντίνεφ (το 1938).

Μεταξύ των δύο παγκόσμιων πολέμων στο Πρίλεπ, η λατρεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου αναπτύχθηκε αρκετά, όπως αποδεικνύεται από τον Μακεδόνα ακτιβιστή εκείνης της εποχής Ντίμτσε Ατζιμίτρεσκι...

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, οι νέοι από την Οχρίδα καλύφθηκαν επίσης από τη λατρεία του Αλεξάνδρου. Ο ποιητής Γκότσε Μίτεβσκι κατέθεσε ότι η πνευματική νεολαία αυτής της περιοχής κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου θεωρούσε ως πρόγονο της τον Μέγα Αλέξανδρο. Το 1942, ο ίδιος ο Μίτεσκι έγραψε ένα τραγούδι για τον Αλεξάνδρο.

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η λατρεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου και η δόξα της αρχαίας Μακεδονίας έγινε ακόμη πιο ισχυρή στις τάξεις των παράνομων αντι-Γιουγκοσλαβικών μακεδονικών οργανώσεων στη Μακεδονία και στο εξωτερικό, καθώς και μεταξύ των ευρύτερων στρωμάτων της μακεδονικής διασποράς. Αργά αλλά σίγουρα, βάσει στερεών στοιχείων, αυτή η διαδικασία προχωρά επιτέλους σταθερά μεταξύ των σημερινών γενεών των Μακεδόνων στη Μακεδονία, όχι μόνο μεταξύ των απλών ανθρώπων, αλλά και μεταξύ των θεσμών.

*

Τέλος, ας αναφέρουμε το γεγονός ότι στο παρελθόν ορισμένοι Μακεδόνες δήλωσαν ότι ήταν Βούλγαροι, Σέρβοι ή Έλληνες (σύμφωνα με την προπαγάνδα που εκτέθηκαν). Ωστόσο, η δήλωση των Μακεδόνων του 19ου αιώνα ως απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων έχει ασύγκριτα μεγαλύτερο βάρος από τη δήλωση των Μακεδόνων ως: Έλληνες, Σέρβοι ή Βούλγαροι. Θα απαντήσω επίσης γιατί το ισχυρίζομαι αυτό.

Ο σοβαρότερος λόγος για τον οποίο οι Μακεδόνες δήλωσαν Έλληνες, Βούλγαροι ή Σέρβοι (ειδικά τον 19ο αιώνα) ήταν τα μεγάλα χρηματικά ποσά που η Ελλάδα, η Σερβία και η Βουλγαρία ξόδεψαν για την προπαγάνδα τους στην Μακεδονία (άνοιγμα σχολείων κοντά στις εκκλησίες) προς απεθνικοποίηση των παιδιών της Μακεδονίας, εκτύπωση εφημεριδών και βιβλίων κ.λπ. Ποιός όμως έπεισε τους τότε Μακεδόνες να ανακηρυχθούν ως απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων; Φυσικά, κανείς! Και όχι μόνο κανείς από την άλλη πλευρά δεν τους έπεισε να δηλώσουν τον εαυτό τους ως απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων, αλλά η ξένη προπαγάνδα προσπάθησε με όλη της τη δύναμη να καταπνίξει μια τέτοια δήλωση, ενώ τους έπειθε ότι οι Μακεδόνες ανήκαν στους λαούς τους. Επιπλέον, οι πολυάριθμες ιστορικές ενδείξεις της από αιώνων εθνικής ταυτότητας των Μακεδόνων ήταν κρυμμένες στις βουλγαρικές, ελληνικές και σερβικές εκκλησίες και σχολεία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μια τέτοια δήλωση, η οποία όχι μόνο δεν

ενθαρρύνθηκε, αλλά ακόμη και παρεμποδίστηκε από ξένους σοβινιστές, έχει πολύ μεγαλύτερο βάρος. Αυτή η δήλωση δεν έγινε ως αποτέλεσμα οποιασδήποτε ξένης προπαγάνδας, αλλά οι Μακεδόνες την κληρονόμησαν από τους προγόνους τους, τους αρχαίους Μακεδόνες, και αυτή είναι η αρχέγονη δύναμή της.

Ανθρωπολογικά-γενετικά στοιχεία για συγγένεια μεταξύ των αρχαίων και σύγχρονων Μακεδόνων

Η ισχυρότερη και πιο πειστική απόδειξη των σχέσεων μεταξύ του σημερινού μακεδονικού έθνους και των αρχαίων Μακεδόνων προσφέρεται από την ανθρωπολογία και τη γενετική. Εδώ θα αναφέρουμε ένα γεγονός που έδωσε ένας Έλληνας επιστήμονας! Δηλαδή, ο Έλληνας επιστήμονας Πούλιος (αλλιώς μέλος του ΔΣ) μετά το λεγόμενο Ελληνικό εμφύλιο πόλεμο, μαζί με πολλούς Μακεδόνες και Έλληνες έφυγε για την τότε ΕΣΣΔ. Στη δεκαετία του 1950 στην Τασκέντη και στο Σίρτσικ, ο επιστήμονας πραγματοποίησε συγκριτική ανθρωπολογική έρευνα μεταξύ των εκεί Μακεδόνων (πρώην μαχητών του ΔΣ) και αρχαίων Μακεδόνων (των οποίων τα δεδομένα ήρθαν μέσω αρχείων στην ΕΣΣΔ). Τα αποτελέσματα αυτής της έρευνας ήταν εντυπωσιακά. Ο Πούλιος απέδειξε ότι η ανθρωπολογία των αρχαίων Μακεδόνων ήταν εντυπωσιακά ίδια με την ανθρωπολογία των Μακεδόνων που κατοικούσαν προσωρινά στην ΕΣΣΔ. Μπορεί να φαίνεται παράδοξο σήμερα, αλλά η ελληνική κυβέρνηση εκείνη την εποχή δέχθηκε ευχαρίστως τα ευρήματα. Εκείνη την εποχή, η λογική επικράτησε ότι εάν οι σημερινοί Μακεδόνες έχουν τα ίδια ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά με τους αρχαίους Μακεδόνες (που σύμφωνα με αυτούς ήταν "Έλληνες"), τότε οι σημερινοί Μακεδόνες είναι "απόγονοι των Ελλήνων". (για περισσότερα σχετικά με αυτό: Χρίστο Αντονόβσκι: "Νότια Μακεδονία από τους αρχαίους Μακεδόνες έως σήμερα", Σκόπια, 1995).

Όσον αφορά τη γενετική έρευνα, το 2000 μια ομάδα Ισπανών γενετιστών (σε συνεργασία με τους Μακεδόνες ομολόγους τους) πραγματοποίησε γενετική έρευνα για τους σύγχρονους Μακεδόνες, αποδεικνύοντας ότι οι Μακεδόνες είναι ένας από τους παλαιότερους λαούς στην Ευρώπη.

Δηλαδή, μια ομάδα ερευνητών από το Τμήμα Ανοσολογίας και Μοριακής Βιολογίας, Η. 12 de Octubre, στο Πανεπιστήμιο του Complutense, Μαδρίτη (Ισπανία) και στο Ινστιτούτο Εργαστηριακών Ερευνών Ιστών και μετάγγισης αίματος από τα Σκόπια (Δημοκρατία της Μακεδονίας) διεξήγαγαν γενετική

έρευνα για τους Μακεδόνες των οποίων τα αποτελέσματα συγκρίθηκαν με έρευνα που πραγματοποιήθηκε σε άλλους λαούς της Μεσογείου. Η ομάδα δέκα ερευνητών (Arneiz-Vilena A, Dimitrovski K, Pacho A, Moskoso J, Gomez-Cassado E, Silvera-Redondo C, Varela P, Blagoevska M, Zdravkovska V και Martinez Lasso J.) συμπεριλήφθηκε στη μελέτη για να να αποκαλύψει τη συμβολή των Μακεδόνων και Ελλήνων στη σημερινή γενετική επένδυση μεταξύ των λαών της Μεσογείου. Για το σκοπό αυτό, το HLA μελετήθηκε για πρώτη φορά στους Μακεδόνες (Αντιγόνο από ανθρώπινα λευκά αιμοσφαίρια) κατηγορίας 1 και κατηγορίας 2 DNA (Δεοξυριβονουκλεϊκό οξύ).

Η μελέτη *"Τα γονίδια HLA στους Μακεδόνες και την υποσαχάρια καταγωγή των Ελλήνων "* έχει δημοσιευτεί στο διάσημο ιατρικό περιοδικό της Δανίας *" tissue antigens " (αντιγόνα ιστού)* τον Φεβρουάριο του 2001 (βιβλίο 57, έκδοση 2, σελ. 118-127). Τα αποτελέσματα αυτής της έρευνας αναφέρθηκαν επίσης από διάφορα έντυπα μέσα της Μακεδονίας („*Утрински весник*" *(Πρωινή Εφημερίδα)* τευχ. 08. 03. 2002, „*Македонско сонце" (Μακεδονικός ήλιος)* και άλλα, ενώ για τις ανάγκες αυτού του βιβλίου χρησιμοποιούμε το άρθρο στο „*Македонски гласник" (Μακεδονικός αγγελιοφόρος)* των Ηνωμένων Μακεδόνων (Τορόντο, Καναδάς, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2001). Ως αποτέλεσμα αυτής της έρευνας, έχουν εξαχθεί τα ακόλουθα συμπεράσματα:

1) Οι Μακεδόνες ανήκουν στην παλαιότερη μεσογειακή βάση, όπως οι Ιβηροί (συμπεριλαμβανομένων των Βάσκων), οι Βόρειοι Αφρικανοί, οι Ιταλοί, οι Γάλλοι, οι Κρητικοί, οι Εβραίοι, οι Λιβανέζοι, οι Τούρκοι (Ανατολοί), οι Αρμένιοι και οι Ιρανοί.

2) Οι Μακεδόνες δεν σχετίζονται με τους γεωγραφικά κοντινούς τους Έλληνες, οι οποίοι δεν ανήκουν στην παλαιότερη μεσογειακή βάση.

3) Οι Έλληνες έχουν σημαντική συγγένεια με τους υποσαχάριους (Αιθίοπες) ανθρώπους, που τους χωρίζει από άλλες μεσογειακές ομάδες.

Κατά τη διάρκεια της μελέτης εξετάστηκαν τα γονίδια των 172 εθνικά Μακεδόνων (οι οποίοι δεν ήταν σε συγγενικές σχέσεις); 98 Μαροκινοί; 98 Μπάρμπερς, 94 Μαροκινοί Εβραίοι, 176 Ισπανοί, 80 Βάσκοι, 228 Πορτογαλοί, 179 Γάλλοι, 102 Αλγερινοί, 91 Σαρδηνοί, 284 Ιταλοί, 80 Εβραίοι Ασκενάζι, 80 Εβραίοι μη Ασκενάζι, 135 Κρητικοί, 85 Έλληνες από το Αιγαίο, 95 Έλληνες από την Αττική, 101 Έλληνες από την Κύπρο, 59 Λιβανέζοι από το Νίχα ελ Σουφ, 93 Λιβανέζοι από το Καφάρ Ζουμπιάν, 100 Ιρανοί, 228 Τούρκοι, 105 Αρμένοι, 101 Αιγύπτοι από τη Σήβα, 83 Ορομόνοι, 98 Αμχάροι, 38 Φουλάνοι, 39 Ριμεϊμπάνοι, 42 Μοσιάνοι, 77 Σάνοι (Μπούσμανοι), 192 Σενεγάλοι και 86 Μαύροι από τη Ν. Αφρική.

Στη μελέτη, με βάση τα αποτελέσματα, οι ερευνητές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι:

" *Αυτό υποστηρίζει τη θεωρία ότι οι Μακεδόνες είναι ένας από τους αρχαιότερους λαούς στα Βαλκάνια, φαίνεται πολύ πριν από την άφιξη των Μυκηναίων Ελλήνων περίπου 2.000 χρόνια πριν από τον Χριστό.* ".

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα αυτής της έρευνας, οι Έλληνες έχουν γενετική συγγένεια με υποσαχάριες εθνοτικές ομάδες που ζουν τώρα στην Αιθιοπία, Σουδάν και Δυτική Αφρική (Μπουρκίνα Φάσο) ενώ οι Μακεδόνες έχουν κοινά στοιχεία με τους Κρητικούς.

Πράγματι, μπροστά στα επιχειρήματα και οι θεοί σιωπούν. Είναι γεγονός ότι οι ιστορικοί πιστεύουν ότι οι δημιουργοί του μυκηναϊκού πολιτισμού είναι οι Πελασγοί (αρχαίοι άνθρωποι που ζούσαν επίσης στη Μακεδονία). Αυτή η δυνατότητα αναφέρεται επίσης στην παγκοσμίου φήμης αμερικανική εγκυκλοπαίδεια "Microsoft Encarta" (τίτλος: *Crete* and *Pelasgians*). Αλλά για αυτό με περισσότερες λεπτομέρειες σ΄ ένα άλλο άρθρο.

Τέλος, θα αναφέρουμε τα αποτελέσματα της ανάλυσης DNA σχετικά με την εθνική καταγωγή των σημερινών Μακεδόνων, η οποία πραγματοποιήθηκε στο Ελβετικό Ινστιτούτο Γενετικής. „Igenea". Σύμφωνα με αυτά τα στοιχεία, κατά μέσο όρο, κάθε εθνικά Μακεδόνας σήμερα μεταφέρει το αίμα και τα γονίδια των αρχαίων Μακεδόνων ως επί το πλείστον, που είναι μια άλλη αναμφισβήτητη απόδειξη ότι οι σημερινοί Μακεδόνες είναι κυρίως απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων. Τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης έχουν δημοσιευτεί εδώ και πολύ καιρό στον επίσημο ιστότοπο του ινστιτούτου, αλλά αργότερα αφαιρέθηκαν υπό την πίεση των Ελλήνων σοβινιστών που φοβόνταν τα δεδομένα. (αν και ακτιβιστές της Μακεδονίας έχουν διατηρήσει αντίγραφα της ιστοσελίδας „Igenea" από το καιρό που δημοσιεύθηκαν αυτά τα δεδομένα).

Αρχαίοι Μακεδόνες μετά την κατάρρευση του μακεδονικού κράτους

Τι συνέβη στους αρχαίους Μακεδόνες μετά τη Ρωμαϊκή κατοχή της Μακεδονίας; Φυσικά, δεν έχουν εξαφανιστεί πουθενά, αλλά έχουν μείνει για να ζήσουν στην πατρίδα τους, λίγο πολύ γνωρίζοντας την καταγωγή τους από την Μακεδονία. Άλλωστε, υπάρχουν περισσότερες ενδείξεις για αυτό από τους αρχαίους χρονογράφους και ιστορικούς της εποχής. Στη συνέχεια θα απαριθμήσουμε μερικές από αυτές.

Οι Μακεδόνες, ως λαός, αναφέρονται από τον Ρωμαίο ιστορικό Henri Flock, ο οποίος τον δεύτερο αιώνα μ.Χ., γράφοντας για τη μακεδονική εξέγερση κατά της ρωμαϊκής κυριαρχίας, έγραψε:

„ *Μετά τους Μακεδόνες, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, οι Θράκες εξεγέρθηκαν επίσης, οι οποίοι συνήθιζαν να πληρώνουν φόρους στους Μακεδόνες*." ("*After the Macedonians, according to the will of God, the Thracians rebelled, who were previously paying taxes to the Macedonians*", "History Textbook of Bulgaria", Sofia, 1964, page 28. Published in Bulgarian.).

Οι Μακεδόνες, ως λαός, αναφέρονται επίσης στις Αγίες Γραφές (Βίβλος). Η αποστολή του Αγίου Αποστόλου Παύλου στη Μακεδονία είναι γνωστή (από όπου άρχισε να διαδίδεται ο Χριστιανισμός στην Ευρώπη). Σχετικά μ΄αυτό αναφέρεται στο Ευαγγέλιο κατά Λουκά:

„ *Στα μέσα της νύχτας, ο Παύλος είχε ένα όραμα: ένας άντρας, ένας Μακεδόνας, στεκόταν μπροστά του, τον παρακαλούσε και είπε: Πήγαινε στη Μακεδονία και βοήθησέ μας!*" (*"And a vision appeared to Paul in the night: a man was standing before him, a Macedonian, begging him and saying: "come over to Macedonia and help us"*".)

Και ακόμη:

"*Και όταν επιβιβαστήκαμε σε ένα πλοίο που επρόκειτο να πλεύσει στις ακτές της Ασίας, ξεκινήσαμε. Ο Αρίσταρχος, Μακεδόνας από τη Θεσσαλονίκη, ήταν μαζί μας*." ("*And when we boarded a ship that was to sail for the places near the Asian shore, the ship sailed off. With us was Aristarch, a Macedonian from Salonica*".).

Αυτές οι μαρτυρίες (οι οποίες, όπως είναι γνωστό, δεν είναι οι μόνες βιβλικές μαρτυρίες που αναφέρουν τη Μακεδονία και τους Μακεδόνες), είναι καθοριστικές ενδείξεις ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες, ακόμη και μετά την κατάληψη της Μακεδονίας από τη Ρώμη, όχι μόνο δεν εξαφανίστηκαν πουθενά, αλλά έμειναν για να ζήσουν στην Μακεδονία, γνωρίζοντας σε μεγάλο βαθμό ότι ήταν Μακεδόνες.

Έχουμε ήδη αναφέρει ότι οι πρώτοι Χριστιανοί στην Ευρώπη ήταν Μακεδόνες. Ο εκχριστιανισμός αυτών των Μακεδόνων ήρθε ως αποτέλεσμα του δεύτερου ιεραποστολικού ταξιδιού του Αγίου Αποστόλου Παύλου (το πρώτο του είδους του στην Ευρώπη).

Ο Άγιος Απόστολος Λουκάς έμεινε επίσης στη Μακεδονία. Λόγω αυτού, είναι πολύ πιθανό ότι τμήματα των Ευαγγελίων γράφτηκαν στη Μακεδονία.. (Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με το τεράστιο μερίδιο των Μακεδόνων στις Παλαιές και τις Νέες Διαθήκες, σας προσκαλούμε να παρακολουθήσετε και τα δύο μέρη του ντοκιμαντέρ „JESUS CHRIST AND

THE MACEDONIANS“, ηχογραφημένο στα Αγγλικά και τα Μακεδονικά και δημοσιευμένο στο κανάλι: Aleksandar Donski History Channel).

Οι ίδιοι οι Μακεδόνες κατέθεσαν την ύπαρξη των αρχαίων Μακεδόνων ως κυρίαρχοι κάτοικοι της Μακεδονίας κατά την περίοδο μετά τη Ρωμαϊκή κατοχή της χώρας μας. Σε μια πλάκα που ανακαλύφθηκε κοντά στο Ber (το 253), σε σχέση με την απελευθέρωση ενός 12χρονου σκλάβου, ο ιδιοκτήτης του έγραψε:

„*Εγώ ο Δέσιος Κομίνιος Ιουλιανός έδωσα στη μητέρα των θεών, τη Αυτοχθονή, ένα παιδί με το όνομα Καλοκαιρών Ολυμπήνος, 12 ετών, γεννημένος Μακεδόνας!*" "*I, Desios Cominios Julianos, bestowed to the mother of the Gods the Autochthonous, child by the name of Kalokeron Olympin, of the age of 12 years, a Macedonian by birth."* (Prof. Fotis Petsas: "*At the divide between idolatry and Christianity*", V. "*Elinokos Voras*", quoted according to Hristo Andonovski, cited work, page 42).

Έχουμε ήδη αναφέρει ότι ο πρώτος χριστιανός ιστορικός Σωζομένος έγραψε για τους αρχαίους Μακεδόνες ως κατοίκους της Μακεδονίας και ανέφερε τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς, μαζί με τους Ιλλύριους.

Για τους αρχαίους Μακεδόνες ως κυρίαρχη εθνική ομάδα στην Μακεδονία στις αρχές της βυζαντινής περιόδου, ο Θεοδωρίτης του Κύρου έγραψε επίσης τον πέμπτο αιώνα μ.Χ. Έτσι, για παράδειγμα, για την πόλη της Θεσσαλονίκης, γράφει ότι είναι (παραθέτουμε): *" μια μεγάλη και πυκνοκατοικημένη πόλη που ανήκει στον μακεδονικό λαό*." ("*a large and heavily populated city which belongs to the Macedonian people*" (GIBI, - Greek Sources on Bulgarian History, volume 1, Sofia, 1954, pages 79-80).

Η Μακεδονία από τον Μεσαίωνα μέχρι το διαμελισμό το 1913

Οι φημισμένες διαδικασίες μετανάστευσης που είναι γνωστές ως η Μεγάλη Μετανάστευση των Εθνών πραγματοποιήθηκαν στην Ευρώπη τον 6ο αιώνα. Οι Σλάβοι και οι Αντείς, που έχουν κοινό εθνοτικό υπόβαθρο, εμφανίζονται στα Βαλκάνια. Πολλές σλαβικές φυλές εμφανίζονται στη Μακεδονία, μερικές από τις οποίες διεισδύουν μέχρι το νότο της σημερινής Ελλάδας. Λίγα είναι γνωστά για την προέλευση των Σλάβων. Δηλαδή, είναι γνωστό ότι οι Σλάβοι και οι Αντίτες συνήθιζαν να φέρουν το κοινό όνομα Βενέτι, το οποίο επιβεβαιώνεται από τον χρονογράφο Ιορδάνη (IV αιώνα μ.Χ.)

Είναι γνωστό ότι η πατρίδα των Βενετών (δηλ. Οι Σλάβοι και οι Αντίτες) έχει τουλάχιστον τρεις θεωρίες, οι οποίες προσφέρουν τα δικά τους επιχειρήματα, αλλά έχουν επίσης εμφανείς αδυναμίες. Εδώ θα αναφέρουμε εν συντομία αυτές τις τρεις θεωρίες, χωρίς να αναλύσουμε λεπτομερώς την ορθότητα ή τις αδυναμίες τους..

1. Η πρώτη θεωρία είναι η γνωστή θεωρία ότι η πατρίδα των Σλάβων ήταν στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη (κυρίως στην περιοχή πίσω από τα Καρπάθια) και ότι αργότερα επεκτάθηκε στις σημερινές αποκαλούμενες "Σλαβικές χώρες". Τα μόνα επιχειρήματα για αυτήν τη θεωρία είναι οι διάφορες αφηγηματικές μαρτυρίες μεσαιωνικών συγγραφέων, οι οποίοι επισημαίνουν την προαναφερθείσα περιοχή ως την περιοχή στην οποία ζούσαν οι Σλάβοι πριν από τη Μεγάλη Μετανάστευση των Εθνών (αν και κανένας από αυτούς δεν υποστηρίζει ότι η πατρίδα των Σλάβων είναι ακριβώς αυτή η περιοχή). Η αδυναμία αυτής της θεωρίας είναι το γεγονός ότι στον χώρο της υποτιθέμενης πατρίδας των Σλάβων (πίσω από τα Καρπάθια) δεν έχουν βρεθεί σχετικά αρχαιολογικά ευρήματα, που σίγουρα να επιβεβαιώνουν την παρουσία τους σε αυτό το έδαφος, ακόμη και λίγους αιώνες πριν από τη Μεγάλη Μετανάστευση των Εθνών.

2. Η δεύτερη θεωρία είναι ότι οι Σλάβοι προέρχονταν από τους παλιούς μεγάλους βαλκανικούς και μεσογειακούς Πελασγούς. Σύμφωνα με αυτήν τη θεωρία, οι πρόγονοι των Σλάβων, από τα Βαλκάνια και τη Μεσόγειο, εξαπλώθηκαν στην Ευρώπη, και τον 6ο αιώνα, μερικοί από αυτούς επέστρεψαν στα Βαλκάνια. Ένας από τους μεγαλύτερους υποστηρικτές της θεωρίας της Πελασγικής καταγωγής των Σλάβων είναι ο Ρώσος επιστήμονας Γ. Σ. Γκρίνεβιτς. Ως προσάρτημα αυτής της θεωρίας είναι τα πολλά προφανώς "σλαβικά" τοπωνύμια, αλλά και προσωπικά ονόματα και άλλες μη ελληνικές λέξεις, που υπήρχαν στα Βαλκάνια από την αρχαιότητα. Εκτός από αυτήν τη θεωρία, υπάρχουν αρκετές αφηγηματικές πηγές. Έτσι, για παράδειγμα, είναι γνωστό ότι ο Quintus Curtius Rufus αναφέρει τους Βενετούς (που, σύμφωνα με τον Ιορδάνη, είναι οι πρόγονοι των Σλάβων) ως αναπόσπαστο μέρος του στρατού του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ο Ηρόδοτος αναφέρει επίσης μια βαλκανική φυλή με το όνομα Ενέτοι, για την οποία πολλοί μελετητές πιστεύουν ότι αναφέρεται στους Βενετούς (προγόνους των Σλάβων). Έτσι, σύμφωνα με αυτήν τη θεωρία, οι Βενετοί, οι Σλάβοι και οι Αντίτες είχαν πελασγική καταγωγή.

3. Η τρίτη θεωρία σχετικά με την προέλευση των Σλάβων ισχυρίζεται ότι οι Σλάβοι ήταν πάντα ιθαγενείς σε όλες αυτές τις χώρες, όπου ζουν ακόμα σήμερα και ότι στην πραγματικότητα ο όρος «Σλάβοι» είναι απλά ένας νέος όρος για τους διάσημους αρχαίους λαούς που ζούσαν σε αυτήν την περιοχή.

Ακόμη και σε αυτήν τη θεωρία, οι πιο εξέχοντες εκπρόσωποι είναι Ρώσοι επιστήμονες (ακαδημαϊκός Derzhavin, καθηγητής Dietakin, Hvojko και άλλοι). Αυτή η θεωρία ήταν η επίσημη θέση σε όλες τις σλαβικές χώρες, λίγο μετά τον Β 'Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο εκπρόσωπός της, Ακαδημαϊκός Derzhavin, μετά από ολοκληρωμένη ανθρωπολογική ανάλυση και έρευνα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υπάρχει συνέχεια στα ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά των ανθρώπων (που, στην αρχαιότητα, έζησαν στα Βαλκάνια) με εκείνους που ζουν στην εποχή μας. Αυτή τη θεωρία υποστηρίζουν και πολυάριθμοι ξένοι και Μακεδόνες ερευνητές και ακτιβιστές, οι οποίοι από παλιότερα δηλώνουν οτι οι Σλάβοι είναι ίδιοι άνθρωποι με τους αρχαίους Μακεδόνες! Μερικοί από αυτούς είναι: Mauro Orbini (XVII αιώνας), οι Κροάτες Βίνκο Πριμπίτσεβιτς (XVI αιώνας), Λούσιτς, Zlataric, Gundulic, Palmotic, Alberti και άλλοι (16ος και 17ος αιώνας), οι Ρώσοι Μπάτοφ, Χίτροφ (Ρώσος πρόξενος στην Μπίτολα), Σαβέγιεφ-Ροστόσλαβιτς, Τσέρτκοφ και άλλοι, ο Σέρβος καθηγητής Ντραγκάσεβιτς, ο Βόσνιος λαογράφος Στέφαν Βέρκοβιτς, ο Γερμανός Kuno και ο Paul Schaffarnick, καθώς και οι Μακεδόνες ερευνητές από τον 9ο αιώνα: Yesaya Mazovski, Gjorgji Pulevski, Nikola D. Chuparov και άλλοι. Φυσικά, αυτή η θεωρία έχει επίσης ανοιχτές ερωτήσεις στις οποίες δεν υπάρχει ακόμη πειστική απάντηση.

Ωστόσο, τον 6ο αιώνα, ένας λαός που ονομάζεται Σλάβοι εμφανίστηκε στη Μακεδονία (δεν έχει σημασία από πού προέρχονται). Ποια ήταν η στάση των Σλάβων απέναντι στους απογόνους των αρχαίων Μακεδόνων; Υπάρχουν ενδείξεις ότι στην αρχή υπήρχε ανυπομονησία μεταξύ των δύο εθνοτικών ομάδων. Ωστόσο, με την πάροδο του χρόνου, επήλθε η συνύπαρξή τους και μετέπειτα ανάμιξη αίματος και πολιτισμού, και απ΄αυτό αναδύθηκε, κατά τη διάρκεια των αιώνων, το σημερινό μακεδονικό έθνος. Από τη μία πλευρά, έχουμε ήδη αναφέρει στοιχεία για τη μετανάστευση πολλών Σλάβων από τη Μακεδονία, και από την άλλη πλευρά, ο εκχριστιανισμός εκείνων των Σλάβων που παρέμειναν ήταν ο αποφασιστικός παράγοντας που συνέβαλε στην συνένωση αίματος και πολιτισμού με τους απογόνους των αρχαίων Μακεδόνων.

Μέχρι τώρα, έχουμε απαριθμήσει μια σειρά δεδομένων σύμφωνα με τα οποία μέλη του σημερινού μακεδονικού έθνους (εκτός από το αίμα και τα γονίδια) έχουν κληρονομήσει πολλά πολιτιστικά μέρη της ζωής των αρχαίων Μακεδόνων, οι οποίοι είναι ουσιαστικά αρχαίοι πρόγονοι των σημερινών Μακεδόνων. Εδώ θα προσθέσουμε τα ονόματα είτε σε ίδια ή σε ελαφρώς αλλοιωμένη μορφή. Είναι ενδιαφέρον ότι ένα καλό μέρος των αρχαίων μακεδονικών προσωπικών ονομάτων θυμίζει λέξεις, είτε σε ίδια ή σε ελαφρώς αλλοιωμένη μορφή. Είναι ενδιαφέρον ότι ένα καλό μέρος των

αρχαίων προσωπικών ονομασιών της Μακεδονίας θυμίζει λέξεις με "*σλαβικές ρίζες*" Στάμεν(ος), Σοπόλ(ης), Κράτερ(ους), Γλαυκί(ας), Ζαΐκα, Μόμο, Μόμα, Τάτα, Σέβερ(ος), Μάντα, Σίτα, Μπέρε(ς), Γκόνατ(ας), Ζίβρι(ς), Λίκα και άλλα.

Αλλά ας επιστρέψουμε στα ιστορικά γεγονότα. Από την πρώιμη περίοδο, μετά τη Μεγάλη Μετανάστευση των Λαών, ας αναφέρουμε τη Μακεδονική Σκλαβίνια. Αυτές ήταν ημι-ανεξάρτητες ηγεμονίες της Μακεδονίας, οι οποίες απέτυχαν να εξελιχθούν σε ανεξάρτητο μακεδονικό κράτος.

Τον 9ο αιώνα, η Μακεδονία ήταν και πάλι μια αρένα πολέμων. Γύρω στα μέσα του 9ου αιώνα, οι Τουρκο-Μογγόλοι Βούλγαροι εισέβαλαν στη Μακεδονία υπό την ηγεσία του Χαν Πρίστιν, ο οποίος, για τον σκοπό αυτό, προσέλαβε τους στρατιωτικούς του διοικητές: Isbul, Ichugru και Kolovur. Όμως, στο δρόμο προς τις επιδρομές τους, οι Βούλγαροι αντιμετώπισαν αντίσταση από την ανατολική Μακεδονική φυλή των Σμολιάνων.

Αργότερα, ωστόσο, η Μακεδονία καταλήφθηκε από τους Βούλγαρους.

Εδώ προτείνω να απομακρυνθούμε λιγάκι από το θέμα, για να αναφέρουμε εν συντομία ένα ακόμη πράγμα. Δηλαδή, σήμερα είναι γνωστό ότι η επίσημη Βουλγαρία έχει σοβινιστικές θέσεις για τους Μακεδόνες, σύμφωνα με τις οποίες, το Μακεδονικό έθνος δεν υπάρχει, και οι Μακεδόνες είναι «Βούλγαροι».

Αλλά σε όλα αυτά, οι βούλγαροι προπαγανδιστές ξεχνούν μια «λεπτομέρεια». Δηλαδή, «ξεχνούν» ότι οι πραγματικοί εθνικά Βούλγαροι ανήκαν στην κίτρινη ράτσα. Επομένως, αν οι Μακεδόνες είναι πραγματικά "Βούλγαροι", αυτοί σήμερα θα είχαν ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά των ατόμων της κίτρινης φυλής (λοξά μάτια, κίτρινο δέρμα κ.λπ.). Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πραγματικοί Βούλγαροι ανήκαν στην κίτρινη φυλή, επειδή οι απόγονοι αυτών των Βουλγάρων εξακολουθούν να ζουν στα σύνορα μεταξύ Ευρώπης και Ασίας. Συγκεκριμένα, αυτά είναι τα σημερινοί Τατάροι από το Ταταρστάν (γνωστά ως «Τατάροι του Καζάν»). Οι σημερινοί Τάταροι του Καζάν, μέχρι τον 14ο αιώνα, αποκαλούνταν με το αρχέγονο εθνοτικό τους όνομα - Βούλγαροι! Τον 14ο αιώνα, το ασιατικό τους κράτος (ονομάζεται επίσης Βουλγαρία) κατακτήθηκε από τους Τατάρο-Μογγόλους, και μετ΄΄α το γεγονός αυτό οι Βούλγαροι, με την πάροδο του χρόνου, έλαβαν το εθνικό όνομα Τατάροι. Σήμερα, ωστόσο, υπάρχει ένα μαζικό κίνημα στο Ταταρστάν που ονομάζεται Bulgar al Jadid (New Bulgarians), το οποίο πιέζει για την επιστροφή του βουλγαρικού εθνικού ονόματος στους Τατάρους του Καζάν.

Φυσικά, οι σημερινοί Μακεδόνες δεν έχουν εθνική σχέση με τους σεβαστούς Τατάρους, όπως συμβαίνει με τους Βούλγαρους, και αυτή είναι η

μεγαλύτερη απόδειξη ότι οι Μακεδόνες δεν ήταν ποτέ Βούλγαροι. Το ερώτημα που ανακύπτει ακόμη είναι: πώς είναι δυνατόν οι σημερινοί κάτοικοι της Βουλγαρίας (που είναι λευκοδέρμοι και που μιλούν ως επί το πλείστον «σλαβικά») να ισχυρίζονται ότι είναι απόγονοι των κιτρινοδερμών Βουλγάρων από την Ασία; Φυσικά, δεν είναι δυνατόν για τα μέλη μιας φυλής να ισχυρίζονται ότι είναι απόγονοι των μελών μιας άλλης φυλής, αλλά αυτό ακριβώς συμβαίνει στη Βουλγαρία σήμερα. Οι σημερινοί λευκοί κάτοικοι αυτής της χώρας ισχυρίζονται ότι είναι απόγονοι των κιτρινοδερμών Βουλγάρων Χανών: Kubrat, Asparuh, Telec, Omurtag, Pagan, Toktu, Cok και άλλων σαν αυτούς. Είναι ακόμη παράλογο, να είναι μέλη δύο διαφορετικών φυλών. Φανταστείτε εάν ένας εθνικά Σουηδός ισχυρίζεται σήμερα ότι ο εθνικός του πρόγονος ήταν μαύρος Bantu ή Κινέζος!; Ωστόσο, αυτά τα ζητήματα πρέπει να επιλυθούν από τη βουλγαρική επιστήμη και προχωράμε με αυτό που συνέβη στη Μακεδονία τον Μεσαίωνα. (Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τις διαφορές μεταξύ Μακεδόνων και Βούλγαρων, σας προσκαλούμε να παρακολουθήσετε την εκπομπή ντοκιμαντέρ "Εθνογενετικές διαφορές μεταξύ Μακεδόνων και Βουλγάρων" που δημοσιεύτηκε στο κανάλι You Tube: Aleksandar Donski history channel).

Τον ένατο αιώνα, στη μεγαλύτερη πόλη της Μακεδονίας τη Θεσσαλονίκη, γεννήθηκαν οι αδελφοί Κωνσταντίνος και Μεθόδιος, που αργότερα δημιούργησαν το δικό τους αλφάβητο για τους Σλάβους, που ονομάζεται Glagolitic. Ο φιλόσοφος Κωνσταντίνος (αργότερα ονομαζόταν Κύριλλος) και ο αδελφός του Μεθόδιος σήμερα είναι ανακηρυγμένοι ως άγιοι και παμπροστάτες της Ευρώπης.

Όσον αφορά την εθνικότητα των αγίων αδελφών, η ελληνική προπαγάνδα ισχυρίζεται ότι ήταν «Έλληνες», ενώ η βουλγαρική προπαγάνδα ισχυρίζεται ότι ήταν «Βούλγαροι». Αλλά το πιο κοντινό στην αλήθεια είναι ότι, ως Βυζαντινοί πολίτες, ήταν εθνικά απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων. Επιπλέον, θα απαριθμήσουμε τα ακόλουθα γεγονότα. Οι αρχαίοι Μακεδόνες ίδρυσαν τη γενέτειρα πολή των άγιων αδελφών - Солун (Salonica, Θεσσαλονίκη). Το αρχικό όνομα του Солун (Salonica) ήταν Θεσσαλονίκη, και αυτή την πόλη ιδρύθηκε από τον Μακεδόνα βασιλιά τον Κάσανδρο στο 315 π.Χ. και το ονόμασε κατά τη σύζυγό του Θεσσαλονίκη (η οποία ήταν γεννημένη κόρη του Φίλλιπου Β` τον Μακεδόνα και αδελφή του Αλέξανδρου του Μεγάλου). Ο Φίλιππος Β' ονόμασε την κόρη του Θεσσαλονίκη, προς τιμήν της νίκης του έναντι των Ελλήνων στη Θεσσαλία. Εξ ου και το όνομα αυτής της πόλης αποτελείται από τη ρίζα του ουσιαστικού Θεσσαλία και το επίθημα "νίκη" (που σημαίνει νικητής - νικητής των Θεσσαλών – Παρεμπιπτόντως, στη σημερινή Μακεδονική γλώσσα αυτό το

επίθημα έχει την ίδια έννοια και είναι το ίδιο σε άλλες σλαβικές γλώσσες). Πρακτικά το όνομα του Солун (Salonica, Θεσσαλονίκη) είναι ουσιαστικά ένα αντι-ελληνικό όνομα (θυμίζει και διαιωνίζει την ήττα τους από τους Μακεδόνες). Οι αρχαίοι Μακεδόνες (και οι απόγονοί τους) ζούσαν πάντα σε αυτήν την πόλη (ανεξάρτητα από το ποιος την κυβερνούσε και ανεξάρτητα από το πως ονομάζονταν οι κάτοικοί της στα έγγραφα εκείνης της εποχής). Δεν υπάρχει ούτε ένα έγγραφο που να λέει ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες (ή οι απόγονοί τους), οποτεδήποτε, εκτοπίστηκαν μαζικά από τη Θεσσαλονίκη, ή ότι σκοτώθηκαν μαζικά. Έτσι, οι απόγονοί τους είναι αυτοί που έζησαν στη Θεσσαλονίκη τον 9ο αιώνα, παρόλο που η Θεσσαλονίκη ήταν τότε βυζαντινή πόλη.

Τον 4ο αιώνα, ένας ανώνυμος παλαιοχριστιανός συγγραφέας δημοσίευσε ένα σύντομο σχόλιο για τις Γραφές που έστειλε ο Παύλος στους πρώτους Χριστιανούς, γνωστούς από την Καινή Διαθήκη. Αυτά τα σχόλια δημοσιεύονται στο βιβλίο „The Gospel History and its Transmission“ (δημοσιεύτηκε το 1996). "Όσον αφορά την εθνοτική σύνθεση της Θεσσαλονίκης (αναφερόμενος στις Γραφές στους Θεσσαλονικείς του 1ου αιώνα μ.Χ.), αυτός ο ανώνυμος Χριστιανός συγγραφέας είχε αναφέρει:

„*Οι κάτοικοι της Θεσσαλονίκης είναι Μακεδόνες. Αποδέχτηκαν τον Λόγο της Αλήθειας που διατηρήθηκε στην πίστη ακόμη και ενόψει διώξεων από τους συμπολίτες τους " (*"*Thessalonians are Macedonians, who having accepted the word of truth persevered in the faith even in persecution from their fellow-citizens".).*

Έτσι, τον 1ο αιώνα μ.Χ., οι Μακεδόνες εξακολουθούσαν να κυριαρχούν στη Θεσσαλονίκη.

Ο Τεοντορέτ Κίρσκι (393 - μέσα του 5ου αιώνα) έγραψε επίσης για την εθνοτική σύνθεση της Θεσσαλονίκης και ανέφερε για αυτήν την πόλη ότι είναι: „...*μια μεγάλη και πυκνοκατοικημένη πόλη, που ανήκει στον μακεδονικό λαό "* ("*a large and heavily populated city which belongs to the Macedonian people*" (GIBI, - Greek Sources on Bulgarian History, volume 1, Sofia, 1954, pages 79-80)).

Το 815, ο Άγιος Μεθόδιος γεννήθηκε ως το πρώτο παιδί του Λέοντα και της Μαρίας. Αν υποθέσουμε ότι ο πατέρας του Λέων ήταν τότε μεταξύ 25 και 30 ετών, συμπεραίνουμε ότι ο Λέων θα είχε γεννηθεί γύρω στα 785 και 790. Η Μαρία ήταν πιθανώς νεότερη. Αυτό σημαίνει ότι ο Λέων και η Μαρία γεννήθηκαν στη Θεσσαλονίκη μόλις πάνω από τριακόσια χρόνια μετά την μαρτυρία για τον κυρίαρχο εθνοτικό χαρακτήρα της Μακεδονίας και της Θεσσαλονίκης που είχε αναφέρει ο Θεοδωρίτης του Κύρου.

Αλλά ακόμη και περισσότερο από έναν αιώνα μετά τη γέννηση του πατέρα Λέοντα, η πλειοψηφία των Θεσσαλονικέων αποκαλούνταν ακόμα Μακεδόνες! Απόδειξη αυτού είναι η μαρτυρία του Θεσσαλονικιού χρονογράφου Ιωάννη Καμενιάτη, γράφτηκε το 904, στην οποία λέει:

„ *Φίλε, η πατρίδα μας είναι η Θεσσαλονίκη. Είναι η πρώτη και μεγαλύτερη πόλη των Μακεδόνων!* (“*To us, my friend, the fatherland is Salonica…That is the first and the largest city of the Macedonians*”.). Το ψευδώνυμο αυτού του χρονογράφου είναι ενδιαφέρον - χωρίς αμφιβολία είναι το μακεδονικό επίθετο "Πέτρινος".

Γνωρίζοντας όλα αυτά εγείρεται ένα εύλογο ερώτημα. Πώς είναι δυνατόν ο πατέρας των ιερών αδελφών Λέων να ήταν «Έλληνας» και όλοι οι συμπολίτες του Μακεδόνες; Στο βαθμό που εξακολουθεί να υπάρχει ο ισχυρισμός ότι ο πατέρας των ιερών αδελφών ήταν «Έλληνας», δημιουργείται μια παράλογη και μάλλον γελοία τάξη για την εθνοτική σύνθεση της Θεσσαλονίκης.

Σύμφωνα με αυτήν την τάξη, την εποχή της αρχαίας Μακεδονίας, οι Μακεδόνες ζούσαν στη Θεσσαλονίκη και οι Μακεδόνες (σύμφωνα με τις μαρτυρίες που παρουσιάστηκαν) έζησαν τον Ι και τον 4ο αιώνα μ.Χ. Αλλά στο τέλος του όγδοου αιώνα (τη στιγμή της γέννησης του πατέρα Λέοντα), ζούσαν στην ίδια πόλη - "Έλληνες" (!?).Και τέλος, περισσότερο από έναν αιώνα μετά τη γέννηση του Λέοντα (10ο αιώνα, δηλαδή 904), οι Μακεδόνες άρχισαν να ζουν ξανά στη Θεσσαλονίκη (σύμφωνα με την μαρτυρία του Ιωάννη Καμενιάτη). Ωστόσο, είναι γεγονός ότι στο Μεσαίωνα δεν υπήρξε ποτέ μαζική εγκατάσταση Ελλήνων στη Θεσσαλονίκη και δεν υπήρξε ποτέ μαζική έξοδος των αρχαίων Μακεδόνων και των απογόνων τους από αυτήν την πόλη. Έτσι, δεν υπήρχαν Έλληνες στην Θεσσαλονίκη τον ένατο αιώνα (εκτός ίσως κάποιες εξαιρέσεις). Ειδικά επειδή, ακόμη και τον 10ο αιώνα, η Θεσσαλονίκη εξακολουθούσε να αντιμετωπίζεται ως η μεγαλύτερη πόλη των Μακεδόνων.

Έτσι, ο πατέρας των Αγίων Αδελφών (ως κάτοικος της Θεσσαλονίκης) ήταν πιθανώς συγγενής αίματος των αρχαίων Μακεδόνων, ανεξάρτητα από τη γλώσσα που μίλησε εκείνη τη στιγμή και πώς τον αποκαλούσαν οι άλλοι.

Περαιτέρω, στο έργο „*Οι θρύλοι της Παννονίας”* (μεσαιωνικά αρχεία που περιγράφουν τις ζωές τους) μια δήλωση του φιλόσοφου Κωνσταντίνου (Άγιος Κύριλλος) δηλώνει ξεκάθαρα ότι επιτέθηκε στους Γκρέκους (τους Έλληνες) επειδή πίστευαν σε περισσότερους θεούς.

Όσον αφορά τη βουλγαρική υπόθεση ότι οι άγιοι αδελφοί ήταν "Βούλγαροι", είναι τόσο ρηχή που δεν αξίζει σχολιασμό. Έχουμε ήδη πει ότι οι μόνοι εθνικά Βούλγαροι εκείνη την εποχή ήταν οι Τούρκο-Μογγολικοί

βούλγαροι με κίτρινο δέρμα. Δεν είναι λογικό να πιστεύουμε ότι οι άγιοι αδελφοί ανήκαν στην κίτρινη φυλή. Επιπλέον, ο Άγιος Μεθόδιος διορίστηκε βυζαντινός ηγέτης του βυζαντινού «σλαβικού πριγκηπάτου» στη Μακεδονία, με κύριο καθήκον να υπερασπίσει τα σύνορα του Βυζαντίου από την επίθεση των Τουρκο-Μογγόλων Βουλγάρων. Τέλος, η αποστολή τους στη Μεγάλη Μοραβία ήταν μια αποστολή με ισχυρό αντιβουλγαρικό χαρακτήρα, γιατί, τότε, οι ιεροί αδελφοί ήταν πιστοί πολίτες του Βυζαντίου, που τότε πολεμούσε στην πλευρά της Μεγάλης Μοραβίας ενάντια στη Γερμανία και τη Βουλγαρία. Στην πραγματικότητα, δημιούργησαν τη λογοτεχνική Παλαιά Σλαβική γλώσσα με βάση την ομιλία των Μακεδόνων από την περιοχή της Μακεδονικής πόλης της Θεσσαλονίκης (που τότε δεν βρισκόταν καθόλου στο βουλγαρικό κράτος), και εκείνη την εποχή η επίσημη (κρατική) γλώσσα στη Βουλγαρία ήταν η τουρκο-βουλγαρική γλώσσα, η οποία δεν είχε καμία σχέση με τις σλαβικές γλώσσες.

Στα μέσα του 10ου αιώνα, η Μακεδονία καταλήφθηκε σχεδόν τελείως από τους Βούλγαρους. Εκείνο το χρονικό διάστημα, το κίνημα Βογομίλων εμφανίστηκε στην Μακεδονία, που πήρε το όνομά του από τον ιδρυτή του, τον ιερέα Μπόγκομιλ (αγαπητός στο Θεό). Ήταν ένα θρησκευτικό-σοσιαλιστικό κίνημα που στράφηκε κυρίως ενάντια στις φεουδαρχικές σχέσεις στον τότε κόσμο, αλλά και ενάντια σε ορισμένα δόγματα της εκκλησίας. Ως αποτέλεσμα, το κίνημα καταδικάστηκε από τις τότε βουλγαρικές και βυζαντινές αρχές. Χιλιάδες Μπογκομίλι διώχθηκαν ή σκοτώθηκαν, αλλά το κίνημα των Μπογκομίλων εξακολούθησε να εξαπλώνεται πέρα από τα σύνορα της Μακεδονίας.

Στο δεύτερο μισό του 10ου αιώνα, η βουλγαρική κυριαρχία στην Μακεδονία άρχισε να εξασθενεί. Αυτό το εκμεταλευτηκε ο φεουδάρχης της Μακεδονίας Νικόλα, με τους τέσσερις γιους του: τον Δαβίδ, τον Ααρών, τον Μωυσή και τον Σαμουήλ, οι οποίοι ξεκίνησαν μια εξέγερση, μετά την οποία δημιούργησαν το δικό τους κράτος, με επικεφαλής τον Νικόλαο και τον Δαβίδ, και αργότερα την κυβέρνηση ανέλαβε ο Σαμουήλ.

Αυτή η χώρα (σήμερα γνωστή κυρίως ως Βασίλειο του Σαμουήλ) καταπολεμήθηκε αμέσως από το Βυζάντιο, εκείνη την εποχή με επικεφαλής τον Βασίλη Β΄ της Μακεδονίας (για οποιον θα εξηγήσουμε παρακάτω γιατί έφερε αυτό το επίθετο στο όνομά του). Στην αποφασιστική μάχη που πραγματοποιήθηκε στο όρος Μπελάσιτσα (Μπελές) το 1014, ο στρατός του Τσάρου Σαμουήλ ηττήθηκε. Περίπου δεκαπέντε χιλιάδες στρατιώτες του Σαμουήλ αιχμαλώθηκαν και όλοι από τον πρώτο έως τον τελευταίο τυφλώθηκαν. Σε κάθε εκατοστό στρατιώτη είχαν αφήσει από ένα μάτι, και έτσι στάλθηκαν πίσω στη Μακεδονία. Όταν ο Βασιλιάς Σαμουήλ είδε αυτό το

συγκλονιστικό θέαμα, πέθανε. Λίγο αργότερα, το Βυζάντιο κατέκτησε το Βασίλειο του Σαμουήλ.

Στα μεσαιωνικά βυζαντινά έγγραφα, οι εθνικά Μακεδόνες αναφέρονται συχνά με άλλα εθνικά ονόματα, συνήθως ως Βούλγαροι, Ρωμαίοι ή Σέρβοι, ανάλογα με τις συνέπειες της κυριαρχίας τους στην Μακεδονία. Ωστόσο, δεν υπάρχει κανένα έγγραφο από τον Μεσαίωνα στο οποίο οι Μακεδόνες δηλώθηκαν Βούλγαροι. Από την άλλη πλευρά, αυτό συνέβη με άλλους λαούς των Βαλκανίων. Έτσι, για παράδειγμα, σε ορισμένα βυζαντινά έγγραφα οι Σέρβοι ονομάστηκαν Κροάτες, και σε άλλα έγγραφα, οι Κροάτες ονομάστηκαν Σέρβοι. Οι Βούλγαροι έχουν αποκαλεσθεί επίσης με διάφορα εθνόνυμα εν μέσω διαφόρων περιόδων. Υπάρχουν τουλάχιστον 17 διαφορετικά εθνόνυμα για τους Βούλγαρους σε όλη την ιστορία. Ως εκ τούτου, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι σε ορισμένα από τα μεσαιωνικά έγγραφα εκείνης της εποχής, οι κάτοικοι του Βασιλείου του Σαμουήλ ορίστηκαν «Βούλγαροι», δεδομένου ιδίως ότι ο Σαμουήλ τότε κληροδότησε πραγματικά το βουλγαρικό στέμμα, ώστε να μπορεί να αναγνωριστεί ως βασιλιάς από τον Πάπα. Σε αντίθεση με αυτό, ωστόσο, δεν υπάρχει κανένα πηγαίο έγγραφο από το Βασίλειο που να επιβεβαιώνει ότι το βασίλειο του Σαμουήλ είχε αρχικά ονομαστεί Βουλγαρία. Αντιθέτως, υπάρχουν ενδείξεις ότι το όνομα του βασιλείου του Σαμουήλ ήταν "Σκλαβίνια", δηλαδή όπως είχαν ονομαστεί τα ημι-ανεξάρτητα πριγκιπάτα της Μακεδονίας.

Ένα παράδειγμα αυτού είναι ένα ντοκουμέντο από την εποχή του αυτοκράτορα Χένρι Β ', που κυβερνούσε στις αρχές του 11ου αιώνα. Αυτό το ντοκουμέντο είναι στην ουσία μια μικρογραφία στην οποία φαίνονται τέσσερις χάριτες (οι οποίες συμβολίζουν τέσσερα έθνη-κράτη), πώς δίνουν δώρα στον αυτοκράτορα της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Τα ονόματα αυτών των τεσσάρων εθνών-κρατών γράφονται πάνω από τα κεφάλια των κοριτσιών και διαβάζουν: Roma, Galia, Germania и Sclauinia. Εκείνη την εποχή, το μόνο «σλαβικό» βασίλειο στην Ευρώπη ήταν το Βασίλειο του Σαμουήλ, στην οποία αναφέρεται η χάριτη πάνω από την οποία γράφει η Σκλαβινία! Είναι πολύ ενδεικτικό ότι αυτή η χάριτη, που εμφανίζεται ως ξανθιά κοπέλα, κρατάει ένα σύμβολο του Ήλιου στο χέρι της, και στα ρούχα της υπάρχουν στοιχεία των τότε μακεδονικών φορεμάτων, ειδικά ένα κεντητό κολιέ στο λαιμό της.

Το βασίλειο του Σαμουήλ αναφέρεται ως "Σκλαβίνια" στο λεξικό του Ιωάννη Ζονάρα (11ο αιώνα), καθώς και στο "Venetian Chronicles" του Ιωάννη του Διάκονου.

Από την πλευρά του, ο βυζαντινός ποιητής Ιωάννης Κιριώτης ονόματη Γεωμέτρης, ο οποίος ήταν μητροπολίτης της Μυτιλήνης στα μέσα του 10ου

αιώνα, αναφέρει τους «Μακεδόνες» ως κατοίκους του βασιλείου του Σαμουήλ, και ο Βυζαντινός χρονογράφος Λέων Διάκονας γράφει ότι ένα αναπόσπαστο μέρος του στρατού του Σαμουήλ ήταν (απόσπασμα): "Μακεδονικά στρατεύματα".

Ας πούμε επίσης ότι ο αυτοκράτορας Σαμουήλ κηρύχθηκε βασιλιάς με το ίδιο ακριβώς λαϊκό έθιμο με τους βασιλιάδες της αρχαίας Μακεδονίας (και όχι όπως οι Βούλγαροι χάνοι), δηλ. μέσω της γενικής συνέλευσης του στρατού, μονάδες πανομοιότυπες με τη μακεδονική φάλαγγα υπήρχαν ως αναπόσπαστο μέρος του στρατού του Σαμουήλ.

Όσο για την εθνική καταγωγή του ίδιου του Βασιλιά Σαμουήλ, υπάρχουν δύο απόψεις. Το πρώτο είναι ότι ήταν Εβραίος (σύμφωνα με τα εβραϊκά ονόματα των αδελφών του, ακόμη και του εαυτού του, και το δεύτερο είναι ότι ήταν Αρμένιος (σύμφωνα με το καθαρό αρμενικό όνομα της μητέρας του). Δεν ήταν λοιπόν Μακεδόνας (πολύ λιγότερο Τουρκο-Μογγόλος Βούλγαρος), αλλά η Μακεδονία ήταν η έδρα της χώρας του. Πρακτικά η αυτοκρατορία του Σαμουήλ ήταν ένα πολυεθνικό κράτος, το οποίο εκτεινόταν σε ένα μεγάλο μέρος των κεντρικών Βαλκανίων και στο οποίο ζούσαν πολλοί λαοί (Μακεδόνες, Έλληνες, Βλάχοι, Αλβανοί, Κροάτες, Σέρβοι, Βούλγαροι ...). Ως εκ τούτου, ο ισχυρισμός της σύγχρονης βουλγαρικής ιστοριογραφίας ότι όλοι οι κάτοικοι του βασιλείου του Σαμουήλ ήταν "Βούλγαροι" είναι εντελώς παράλογος.

Ο αντίπαλος του Τσάρου Σαμουήλ, ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Βασίλειος ο Β΄ ο Μακεδόνας, ήταν απόγονος των αρχαίων Μακεδόνων. Απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων ήταν και άλλοι βυζαντινοί αυτοκράτορες. συγκεκριμένα, είναι γνωστό ότι αρκετοί απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων κατοικούσαν κάποτε στο έδαφος της σημερινής Θράκης. Γι 'αυτό, αργότερα, αυτό το έδαφος, μαζί με το νοτιοανατολικό τμήμα του εδάφους της εθνικής Μακεδονίας, ονομάστηκε από τους Βυζαντινούς «θέμα Μακεδονία». Σε αυτό το θέμα (Βυζαντινή διοικητική περιοχή), από τις τάξεις των μεταναστών απογόνων των αρχαίων Μακεδόνων, προήλθαν αρκετοί βυζαντινοί αυτοκράτορες. Αυτοί ήταν οι βασιλιάδες της βυζαντινής Μακεδονικής δυναστείας, η οποία ξεκίνησε με τον αυτοκράτορα Βασίλειο Α της Μακεδονίας (867-886), και τελειώνει με τον αυτοκράτορα Νικηφόρο Γ' (1078-1081). Ο πιο γνωστός αυτοκράτορας αυτής της δυναστείας - απόγονοι αίματος των αρχαίων Μακεδόνων - ήταν ακριβώς ο αυτοκράτορας Βασίλειος Β΄ της Μακεδονίας - ο εχθρός του μεσαιωνικού αυτοκράτορα Σαμουήλ! Αυτοί οι εθνικά Μακεδόνες μελετώνται ελάχιστα στη σημερινή παγκόσμια ιστοριογραφία ως προς τη σύνδεσή τους με το αρχαίο Μακεδονικό γονίδιο, πιθανώς λόγω του γεγονότος ότι ζούσαν ακόμη έξω από το έδαφος της

εθνικής Μακεδονίας και κυβέρνησαν μια ξένη χώρα (Βυζάντιο), όπως οι Πτολεμαίοι της Μακεδονίας κάποτε κυβέρνησαν την Αίγυπτο και όπως οι Μακεδόνες Σελευκίδες κυβέρνησαν την Ανατολική Μεσόγειο.

Έχουμε ακριβώς την ίδια κατάσταση με τη κυβέρνηση της Μακεδονικής δυναστείας στο Βυζάντιο. Οι βυζαντινοί αυτοκράτορες αυτής της δυναστείας προέρχονταν επίσης από το γονίδιο των αρχαίων Μακεδόνων δεν έχει σημασία που κυβερνούσαν μια εθνοτικά ετερογενή κατάσταση και δεν έχει σημασία που, ως επίσημη γλώσσα, χρησιμοποιούσαν την ελληνική γλώσσα, που ήταν τότε η επίσημη γλώσσα στο Βυζάντιο. Ότι αυτοί οι αυτοκράτορες (καθώς και οι Πτολεμαίοι και οι Σελευκίδες) δεν είχαν ξεχάσει την μακεδονική τους καταγωγή μιλούν πολλά γεγονότα. Πρώτα απ 'όλα, εδώ είναι το όνομα της δυναστείας τους - "Μακεδονική". Επιπλέον, την εποχή τους, η μακεδονική φάλαγγα έπαιξε ενεργό ρόλο στο βυζαντινό στρατό. Ο Κροάτης ιστορικός Δρ. Στιέπαν Αντόλιακ, αναφερόμενος στα έργα του βυζαντινού ιστορικού Ιωάννη Σκυλίτζη, αναφέρει:

„*Η μακεδονική φάλαγγα ενσωματώθηκε κάποτε στον βυζαντινό στρατό, όπως γράφει ο Σκυλίτζης, και το 1072 συμμετείχε στη λεηλασία της πρώην πρωτεύουσας του Σαμουήλ*" (Δρ Stjepan Atoljak „ *Μεσαιωνική Μακεδονία* " ("Misla", Σκόπια, 1985, σελ. 212).

Έτσι, η μακεδονική φάλαγγα μέσα στο βυζαντινό στρατό πολέμησε εναντίον των συμπατριωτών της - κληρονόμοι της μεσαιωνικής αυτοκρατορίας της Μακεδονίας, γνωστοί στην ιστορία ως το βασίλειο του Σαμουήλ. Αλλά είπαμε επίσης ότι ο στρατός του Μακεδόνα Τσάρου Σαμουήλ, ο οποίος, σύμφωνα με τον βυζαντινό ιστορικό Λέοντα Διακόν, αποτελούταν κυρίως από „*αποσπάσματα Μακεδόνων*", ως κύριο όπλο του είχε επίσης τα μακριά δόρατα της μακεδονικής φάλαγγας.

Αυτή η μεσαιωνική, σε μεγάλο βαθμό ενδομακεδονική σύγκρουση, η οποία έλαβε χώρα μεταξύ του βυζαντινού αυτοκράτορα Βασιλείου Β' της Μακεδονίας και του μεσαιωνικού αυτοκράτορα Μακεδόνα Σαμουήλ, δηλ. μεταξύ των εθνοτικά ετερογενών στρατών τους, ωστόσο, θυμίζει εντυπωσιακά τους πολέμους που διεξήχθησαν μεταξύ των μακεδονικών δυναστειών των Πτολεμαίων και των Σελευκίδων, οι οποίοι παρέμειναν να κυβερνούν τα διάφορα, εθνοτικά ετερογενή βασίλεια μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Μιλώντας για τον Βασίλειο Β' της Μακεδονίας και άλλα μέλη της μακεδονικής δυναστείας στο Βυζάντιο, ας πούμε επίσης ότι αυτοί οι αυτοκράτορες με προγόνους τους αρχαίους Μακεδόνες, διατηρούσαν πολλά παραδοσιακά χαρακτηριστικά. Είναι γνωστό ότι τα κύρια χαρακτηριστικά των αρχαίων Μακεδόνων βασιλιάδων ήταν: το μωβ χρώμα των ρούχων, το

σκήπτρο, αλλά και η τιάρα. Έχουμε ακριβώς την ίδια κατάσταση με τους Βυζαντινούς αυτοκράτορες - Μακεδόνες από τις τάξεις της Μακεδονικής δυναστείας! Ο αναφερόμενος ποιητής Ιωάννης Κιριώτης, που ονομάζεται Γεωμμέτρης, ο οποίος ήταν ο επίσκοπος της Μυτιλήνης τον 10ο αιώνα, ανέφερε στα ποιήματά του γεγονότα που περιείχαν τη βασιλεία του Βασιλείου Β' της Μακεδονίας, και σε ένα από αυτά, ανέφερε αρκετά ξεκάθαρα: "*βασιλικό σκήπτρο και τιάρες, καθώς και μωβ ρόμπες*" (Joannis Geometrae, J.P. Migne, pg. 117), που φορούνταν από τους Βυζαντινούς αυτοκράτορες της Μακεδονικής δυναστείας, όπως και οι πρόγονοί τους φορούσαν στην εποχή τους - οι διάσημοι αρχαίοι Μακεδόνες αυτοκράτορες.

Επιπλέον, για το Βυζαντινό αυτοκράτορα Ρωμανό Δ΄ Διογένη υπάρχει μαρτυρία ότι γεννήθηκε στη βόρεια Μακεδονία.

Ο συγγραφέας Νικήτας Χωνιάτης (XII και αρχές του XIII αιώνα) αναφέρει ότι ο αυτοκράτορας Αλέξιος Κομνηνός αποκάλεσε τον γαμπρό του „*Μακεδόνα*", και πολύ γνωστός είναι και ο όρος „ *Μακεδονικές λεγεώνες*", ως αναπόσπαστο μέρος του βυζαντινού στρατού.

Αλλά ας επιστρέψουμε στο βασίλειο του Σαμουήλ. Είπαμε, ωστόσο, ότι είχε υποπέσει στη βυζαντινή κυριαρχία.

Δύο αποτυχημένες εξεγέρσεις ξεκίνησαν εναντίον αυτής της κυριαρχίας στην Μακεδονία. Η μία ήταν από τον Πέταρ Ντέλεαν και η άλλη από τον Γκεόργκι Βόιτεχ. Σε μεσαιωνικά έγγραφα, γνωστά ως Barsky Analys, από τον 10ο αιώνα, οι επαναστάτες του Πέταρ Ντέλεαν αποκαλούνταν „*Μακεδόνες*"!

Αργότερα τμήματα της Μακεδονίας καταλήφθηκαν από τους Σέρβους, έπειτα από τους Νορμανδούς, τους Βούλγαρους και πάλι από τους Σέρβους. Αξιοσημείωτη σε αυτήν την περίοδο είναι η ύπαρξη ανεξάρτητων αρχηγών στην Μακεδονία όπως ο Ντόμπρομιρ Ζλάτεν και ο Στρεζ, οι οποίοι είχαν επίσης μικρή διάρκεια κυριαρχίας.

Η εκκλησία που ονομαζόταν Αρχιεπισκοπή της Οχρίδας είχε παίξει επίσης εξέχοντα ρόλο την περίοδο αυτή, που υπό τη δικαιοδοσία της κάλυπτε τα εθνικά εδάφη των Μακεδόνων, αλλά και μια ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων. Σε περισσότερα από πενήντα έγγραφα από τα αρχεία της Αρχιεπισκοπής της Οχρίδας, οι κάτοικοι της Μακεδονίας ονομάζονταν Μακεδόνες. Έτσι, για παράδειγμα, στο έγγραφο αριθ. 72, αναφέρεται το άτομο Γιόβαν Γιέρεκαρ Βλάστο (περιοχή της Οχρίδας), το οποίο, σύμφωνα με το συνολικό πρωτόκολλο, ήταν: „*Μακεδόνας το γένος*." (Γ. Οστρογκόρσκι: *„Ιστορία του Βυζαντίου "*Συλλεχθέντα έργα, Βελιγράδι, 1969, σελ. 327)

Τον 14ο αιώνα, η Μακεδονία, όπως και άλλες βαλκανικές χώρες, βρέθηκε υπό την κυριαρχία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Από τότε, πέντε

αιώνες δουλείας άρχισαν για τη Μακεδονία, και ακολούθησε μια σειρά από μακεδονικές εξεγέρσεις.

Μια αρκετά μεγάλη εξέγερση ήταν η εξέγερση του 1689, την οποία έκαναν οι Μακεδόνες από τα βόρεια μέρη της Μακεδονίας. Επικεφαλής των εξεγερμένων ήταν ένας άντρας επ΄ονόματι Κάρπος. Αυτή η εξέγερση συνέπεσε με τον πόλεμο που διεξήγαγε η Αυστρία εναντίον της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ωστόσο, δεν υπήρχε μεγαλύτερη συνεργασία μεταξύ του αυστριακού στρατού και των επαναστατών του Κάρπος και λίγο αργότερα η εξέγερση καταπνίγηκε στο αίμα, μετά την οποία πολλοί Μακεδόνες εγκατέλειψαν τη Μακεδονία. Μερικοί απ΄αυτούς έγιναν δεκτοί από τον Αυστριακό αυτοκράτορα Λεόπολντ, και του ζήτησαν να βοηθήσει το Μακεδονικό λαό. Ο Βασιλιάς Λεόπολντ, αφού άκουσε τα αιτήματά τους για προστασία των Μακεδόνων, στις 26 Απριλίου 1690, εξέδωσε διάταγμα για την προστασία του μακεδονικού λαού, το οποίο, μεταξύ άλλων, αναφέρει:

"*Θα ήθελα να σας ενημερώσω ότι δύο Μακεδόνες, ο Μάρκο Κράιντα από την Κοζάνη και ο Ντιμίταρ Γκεόργκι Ποπόβιτς από την Μακεδονική Θεσσαλονίκη, μου είπαν ότι ο λαός της Μακεδονίας, πεπεισμένος για τη δικαιοσύνη του έργου μας και την έντονη επιθυμία μας, καθώς και τις σοβαρές προθέσεις, θέλει να τεθεί υπό την προστασία μας, να ξεφύγουν από την αφόρητη τουρκική καταπίεση, το έλεος μας να προσφέρει ασφαλή προστασία*."

Το 1767, υπό την πίεση των Ελλήνων, η Αρχιεπισκοπή της Οχρίδας διαλύθηκε.

Τον 19ο αιώνα, η Οθωμανική Αυτοκρατορία άρχισε να χάνει σημαντικά εδάφη στα Βαλκάνια. Πρώτον, οι Έλληνες έφτιαξαν το δικό τους κράτος (με τη βοήθεια των Μεγάλων Δυνάμεων), και μετά οι Σέρβοι και οι Βούλγαροι. Το 1912, η Αλβανία έγινε ανεξάρτητη, επομένως μόνο η Μακεδονία παρέμεινε σκλαβωμένη. Ο λόγος για αυτήν την κατάσταση έγκειται στη γεωγραφική θέση της Μακεδονίας, η οποία καταλαμβάνει το κεντρικό τμήμα των Βαλκανίων. Είναι γνωστό στην ιστορία ότι τα έθνη που ζούσαν στα περίχωρα αυτής της γης χωρίστηκαν αρχικά από τα μεγάλα πολυεθνικά κράτη. Αυτό είναι αρκετά λογικό και κατανοητό. Δεν είναι δυνατόν πρώτα να διαχωριστεί μια περιοχή που περιβάλλεται πλήρως από το κράτος κατοχής, και αυτό ήταν ακριβώς η μοίρα της Μακεδονίας και των Μακεδόνων.

Ωστόσο, ενώ οι Μακεδόνες δημιούργησαν συνθήκες για την απελευθέρωσή τους, τα γειτονικά ήδη απελευθερωμένα κράτη, αυτή τη φορά από τη θέση οργανωμένης εξουσίας, άρχισαν να κάνουν σχέδια και να αναλαμβάνουν δράση για να κατακτήσουν τη Μακεδονία για τους δικούς τους σκοπούς.

Στα μέσα του 19ου αιώνα, η προπαγάνδα ορισμένων γειτονικών χωρών, που προσπαθούσαν να κερδίσουν τους Μακεδόνες για τους δικούς τους σκοπούς, άρχισε να λειτουργεί στη Μακεδονία. Οι Μακεδόνες προσπάθησαν να δημιουργήσουν τη δική τους εκκλησία, αλλά αυτή η προσπάθεια απέτυχε. Στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, δημιουργήθηκε μια ξεχωριστή Ορθόδοξη Εκκλησία της Βουλγαρίας, στην οποία, ελλείψει της Μακεδονικής εκκλησίας, εντάχθηκαν αρκετοί Μακεδόνες. Ένας αριθμός Μακεδόνων παρέμειναν στην Ελληνική Εκκλησία και μετά το άνοιγμα των επισκοπών της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, μερικοί Μακεδόνες προσχώρησαν σε αυτήν την εκκλησία. Παράλληλα με αυτό, πραγματοποιήθηκε και διαδικασία εξισλαμισμού των Μακεδόνων, κυρίως στα δυτικά τμήματα της Μακεδονίας.

Η προπαγάνδα όλων των άλλων έπεισε ορισμένους Μακεδόνες ότι ανήκαν στους λαούς των χωρών τους. Αυτό οδήγησε σε μια πραγματική σύγχυση στη συνείδηση ορισμένων από τους τότε, εθνικά μη συνειδητοποιημένους Μακεδόνες. Εξαιτίας αυτού, κάποιοι από αυτούς δηλώθηκαν πρώτα ως "Έλληνες" και έπειτα ως "Βούλγαροι", αλλά και ως "Σέρβοι". Τέτοιοι ήταν μερικοί από τους Μακεδόνες ερευνητές και συλλέκτες λαογραφίας από τα μέσα και τα τέλη του 19ου αιώνα, όπως: οι αδελφοί Μιλαντίνοφ, Γκρίγκορ Πρλίτσεφ, Ράϊκο Ζινζίφοφ, Γιόρνταν Χατζή-Κωνσταντίνοφ Ντζίνοτ, Γιόακιμ Κρτσόβσκι, Κιρίλ Πεϊτσίνοβιτς και άλλοι, που ασχολήθηκαν με τον τομέα της λογοτεχνίας. Η ξένη προπαγάνδα στην Μακεδονία είχε εντείνει τη δραστηριότητά της μέσω των εκκλησιών της σ΄αυτήν. Συνέβαινε μέλη της ίδιας Μακεδονικής οικογένειας να πηγαίνουν σε διαφορετικές εκκλησίες, και στη Βουλγαρική Εκκλησία να πείθονται ότι είναι Βούλγαροι, στην Ελληνική ότι είναι Έλληνες, και στη Σερβική Εκκλησία ότι είναι Σέρβοι. Ωστόσο, ακόμη και σε αυτές τις περιόδους ξένης προπαγάνδας στην Μακεδονία, πολλοί Μακεδόνες παρέμειναν με αναλοίωτη την εθνική τους μακεδονική συνείδηση, υποστηρίζοντας τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους με ξεχωριστό μακεδονικό έθνος.

Το 1876, ξέσπασε μια νέα εξέγερση στην Μακεδονία εναντίον της τουρκικής κυριαρχίας, με επίκεντρο το χωριό Ράζλοφτσι. Επικεφαλής της εξέγερσης ήταν ο Ντιμίταρ Ποπγκιοργκίεβ Μπέροβσκι. Μια επιστολή που υπέγραψαν 15 ηγέτες των επαναστατών προς τον τότε Γενικό Πρόξενο στη Θεσσαλονίκη, ανέφερε:

„*Για καλές ελπίδες και για εμάς τους Μακεδόνες, κατοίκους της περιοχής Μαλέσεβο! Το μακεδονικό μας αίμα, με το οποίο είμαστε αποφασισμένοι να ποτίσουμε αυτή την ανελέητα καταδικασμένη και περιφρονημένη Μακεδονία επί δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, ενωπίων των σημερινών ευρωπαικών*

κυρίαρχων λαών, θα δοθεί άραγε τέλος στην εκδίκηση της μεγάλης της αλλοτινής δόξας!"

Δύο χρόνια μετά από αυτήν την εξέγερση, ξεκίνησε μια νέα μακεδονική εξέγερση εναντίον της τουρκικής εξουσίας. Το επίκεντρο αυτής της εξέγερσης ήταν η περιοχή της Κρέσνα. Και αυτή τη φορά, το βασικό ρόλο κατείχε ο Ντιμίταρ Ποπγκιοργκίεβ Μπέροβσκι. Το Μανιφέστο της εξέγερσης των Μακεδόνων, που οργάνωσε και εκτέλεσε αυτή την εξέγερση, μεταξύ άλλων, αναφέρει:

„*Έχουμε επαναστατήσει ενάντια στην σκλαβιά. Με το αίμα μας που ρίξαμε στα βουνά και στα δάση της Μακεδονίας, υπηρετούμε ως Μακεδονικός στρατός του Μεγάλου Αλεξάνδρου την ελευθερία με το σύνθημά μας: Θάνατος ή ελευθερία*!"

Από τις πολυάριθμες εκδηλώσεις του μακεδονικού εθνικού συναισθήματος τον 19ο αιώνα, θα αναφέρουμε αποσπάσματα από το Μανιφέστο της παράνομης προσωρινής κυβέρνησης της Μακεδονίας, που δημοσιεύθηκε τον Απρίλιο του 1881. Σε αυτό το μανιφέστο, αναφέρεται:

„*Μακεδόνες! Η αγαπημένη μας πατρίδα, η Μακεδονία ήταν κάποτε μια από τις πιο φημισμένες χώρες. Ο μακεδονικός λαός χτύπησε τα πρώτα θεμέλια της στρατιωτικής ικανότητας και με τις νικηφόρες φάλαγγες και την ικανότητα του Αριστοτέλη δημιούργησε μια πολιτισμένη ανθρωπότητα, αλλά, η ένδοξη πατρίδα μας, βρίσκεται σήμερα στα πρόθυρα της καταστροφής της λόγω των λαθών μας και της λησμονιάς της καταγωγής μας*."

Ακόμη:

„*Βρισκόντας τον εαυτό μας σε τέτοια αδυναμία και βλέποντας όλα τα κλάματα, η αγαπημένη μας Μακεδονία, η αγαπητή μας πατρίδα, μας καλεί: Εσείς που είστε τα πιστά μου παιδιά, εσείς που μετά τον Αριστοτέλη και τον Αλέξανδρο είστε οι κληρονόμοι μου, εσείς στις φλέβες των οποίων το αίμα της Μακεδονίας ρέει, μην με αφήσετε να πεθάνω, βοηθήστε με! Δεν είναι θλιβερό θέαμα για εσάς, τους Μακεδόνες, να είστε μάρτυρες της κηδείας μου; Οχι! Οχι! Εδώ είναι οι αιματηρές μου φρικτές πληγές, εδώ είναι οι βαριές μου αλυσίδες: σπάστε τις, θεραπεύστε τις πληγές μου, κάντε τα πάντα στη σημαία που θα σηκώσω για να γραφτεί: Μία και ενωμένη Μακεδονία*!"

Τα μέλη αυτής της παράνομης κυβέρνησης πραγματοποίησαν επίσης Εθνική Συνέλευση την οποία παρακολούθησαν συνολικά 32 εκπρόσωποι από σχεδόν όλη την Μακεδονία. Από τους Μεγάλες Δυνάμεις είχε ζητηθεί: "*Αποκατάσταση της Αρχαίας Μακεδονίας*".

Κατά τον δέκατο ένατο και τις αρχές του εικοστού αιώνα, πολλές εξέχουσες προσωπικότητες και διανοούμενοι της Μακεδονίας υποστήριξαν την ελευθερία της Μακεδονίας, τονίζοντας ότι οι Μακεδόνες είναι ξεχωριστός

λαός. Έδρασαν τόσο στην Μακεδονία όσο και στο εξωτερικό. Κάποιοι από αυτούς ήταν οι: Ντιμίτρια Τσούποβσκι, Γκιόργκια Πούλεβσκι, Κρστε Πέτκοβ Μίσιρκοβ (οποίος έθεσε τα θεμέλια της σύγχρονης μακεδόνικης λογοτεχνικής γλώσσας), Μητροπολίτης Τεοντόσιι Γκολογκάνοβ (που προσπάθησε να ανακτήσει την Ανεξάρτητη Εκκλησία της Μακεδονίας), και επίσης: Γκιόργκι Μακέντονσι, ιερέας Ντιμίτρια, Νάτσε Ντίμοβ, Στέφαν Ντέντοβ, Ντιαμάντια Μισάικοβ, Ισάια Μάζοβσκι, Νίκολα Τσουπάροβ, Γκλίγκορ Χάτζι Τάσκοβ, Κόστα Σάνοβ, Βάσιλ Ικονόμοβ, Ίβαν Σούμκοβ, Μάρκο Ατανάσοβ Μούσεβιτς, Γκεόργκι Τόσεβ, η ομάδα Μακεδόνων της Σόφιας, η οποία, στα τέλη του 19ου αιώνα, δημοσίευε το περιοδικό "Loza" στα Μακεδονικά, και πολλοί άλλοι.

Κατά τη διάρκεια του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνα, πολλές ξένες εξέχουσες προσωπικότητες επεσήμαναν ότι οι Μακεδόνες είναι ξεχωριστός λαός με ξεχωριστό πολιτισμό και γλώσσα. Μερικοί από αυτούς ήταν: ο Βούλγαρος σλαβιστής Ντράγκανοφ, ο Ρουμάνος καθηγητής Μπαρμπούλσκο, ο Εσθονός γλωσσολόγος Μαζίνγκ, ο Αυστριακός Γιάν Μπόντουεν και ο Πολωνός Πρεζβάλσκι, όπως και οι Ρώσοι Αξάκοβ, Κομάροβ, Πετράεβ και πολλοί άλλοι.

Το 1893, ιδρύθηκε στη Θεσσαλονίκη μυστική οργάνωση με σκοπό να απελευθερώσει την Μακεδονία από την τουρκική κατοχή. Το 1895, η Μακεδονική Επιτροπή συγκροτήθηκε από τους Μακεδόνες στη Βουλγαρία. Τα μέλη του ονομάστηκαν «Βαρχοβιστές» (οι άνθρωποι της κορυφής) και στόχος τους ήταν επίσης μια αυτόνομη Μακεδονία. Το 1902, οι επαναστάτες εξεγέρθηκαν κοντά στην πόλη της Μακεδονίας Γκόρνα Τζουμάγια (σημερινό Μπλαγκόεβγκράντ). Αυτή η εξέγερση είχε επίσης έναν πολύ σαφή εθνικό μακεδόνικο χαρακτήρα και έχουμε ήδη αναφέρει μια δήλωση του αρχηγού της εξέγερσης της Γκόρνα Τζουμάγια, τον συνταγματάρχη του βουλγαρικού στρατού Anastas Jankov (εθνικά Μακεδόνας), που, πριν από την έναρξη της εξέγερσης, έστειλε διακήρυξη στους επαναστάτες Μακεδόνες, η οποία αργότερα δημοσιεύθηκε σε κάποιες από τις ευρωπαϊκές εφημερίδες και στην οποία αναφέρθηκε η δόξα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του γενναίου βασιλιά Σαμουήλ, στους οποίους έρεε μακεδονικό αίμα.

Εκείνη την εποχή, το πιο σημαντικό πρόσωπο του μακεδονικού επαναστατικού κινήματος ήταν ο δάσκαλος Γκότσε Ντέλτσεφ (1872 – 1903). Ήταν ένας μεγάλος διοργανωτής, ιδεολόγος και κινητήρια δύναμη των επαναστατών. Εκτός από την υπεράσπιση της ελευθερίας της Μακεδονίας, ήταν μεγάλος κοσμοπολίτης. Στις 4 Μαΐου 1903, ο Γκότσε Ντέλτσεφ σκοτώθηκε από τους Τούρκους στο χωριό Μπάνιτσα Σερρών. Η μνήμη του ζει ακόμα σε πολλά παραδοσιακά μακεδόνικα τραγούδια.

Στις 2 Αυγούστου, την ίδια χρονιά, η Επαναστατική Οργάνωση της Μακεδονίας εξεγέρθηκε ενάντια στην τουρκική σκλαβιά, με έναρξη την ημέρα του Προφήτη Ηλία (Ιλίντεν) και έτσι έμεινε γνωστή, ως Επανάσταση του Ίλιντεν. Της επανάστασης ηγήθηκε Γενικό Επιτελείο, με επικεφαλής τρία ισότιμα μέλη: τον Μπόρις Σαράφοφ, τον Ντάμε Γκρούεφ και τον Αναστάς Λοζάντσεφ. Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης, ένας από τους ηγέτες, ο Μπόρις Σαράφοφ, μίλησε για την εθνική ταυτότητα των Μακεδόνων:

„ *Εμείς οι Μακεδόνες δεν είμαστε ούτε Βούλγαροι ούτε Σέρβοι, είμαστε μόνο Μακεδόνες και θέλουμε ελευθερία για τον εαυτό μας και τη Μακεδονία μας*."

Οι Μακεδόνες επαναστάτες κατάφεραν να απελευθερώσουν πολλά χωριά, όπως και την πόλη Κρούσεβο, όπου ανακηρύχθηκε Δημοκρατία, με επικεφαλής τον σοσιαλιστή Νικόλα Κάρεφ (ο οποίος θεωρούσε επίσης τον εαυτό του άμεσο απόγονο των αρχαίων Μακεδόνων). Η αντίδραση του πολύ πιο ισχυρού τουρκικού στρατού ήταν έντονη. Χιλιάδες τουρκικά στρατεύματα έδωσαν μάχη με τους κακώς οπλισμένους επαναστάτες στο Κρούσεβο. Μετά από δέκα ημέρες ελεύθερης ζωής, το Κρούσεβο κατακτήθηκε και πάλι από τους Τούρκους. Η πόλη πυρπολήθηκε και πολλοί άνθρωποι σκοτώθηκαν. Η εξέγερση στην Μακεδονία διήρκεσε λίγο περισσότερο από δύο μήνες. Ως αποτέλεσμα, περισσότεροι από 200 οικισμοί καταστράφηκαν και σχεδόν 9.000 άνθρωποι σκοτώθηκαν, ενώ περισσότεροι από 100.000 διέφυγαν ή έμειναν άστεγοι.

Στην περιοχή γύρω από την πόλη Κόστουρ (Καστοριά), απελευθερώθηκαν οι μεγάλοι οικισμοί Νέβεσκα (Νυμφαίο) και Κλίσουρα (Κλεισούρα) (σήμερα στο Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας) και έγιναν έντονες μάχες στις περιοχές γύρω από τις πόλεις Λέριν (Φλώρινα), Οχρίδα, Κίτσεβο, αλλά και γύρω από την Πρέσπα και άλλα μέρη της Μακεδονίας.

Από τους διάσημους Μακεδόνες επαναστάτες αυτής και της μετέπειτα περιόδου, θα αναφέρουμε τους: Γιάνε Σάντανσκι, Πίτου Γκούλι, Γκιόρτσε Πέτροβ, Πέρε Τόσεβ, Χρίστο Ουζούνοβ, Βάσιλ Τσακαλάροβ κ.α.

Η Μακεδονία από το διαμελισμό της το 1913 έως σήμερα

Η αρχή της δεύτερης δεκαετίας του εικοστού αιώνα για την Μακεδονία και τους Μακεδόνες επέφερε το μοιραίο διαμελισμό της χώρας από τους τρεις γείτονές της (Σερβία, Ελλάδα και Βουλγαρία). Η Μακεδονία (μαζί με την Αλβανία) ήταν ακόμη υπό τουρκική κυριαρχία την πρώτη δεκαετία του

εικοστού αιώνα. Ωστόσο, η τουρκική αυτοκρατορία αποδυναμώθηκε, πολιτικά και οικονομικά και οι γειτονικές βαλκανικές χώρες (Σερβία, Βουλγαρία, Ελλάδα και Μαυροβούνιο) δημιούργησαν μια στρατιωτική συμμαχία και το 1912 κήρυξαν τον πόλεμο εναντίον της Τουρκίας, ξεκινώντας έτσι τον Πρώτο Βαλκανικό Πόλεμο. Οι βαλκανικές χώρες επιθυμούσαν εδαφικές διευρύνσεις εις βάρος της Μακεδονίας. Γνώριζαν ότι κανένα βαλκανικό κράτος δεν θα μπορούσε να καταλάβει μόνο του όλη την Μακεδονία χωρίς να αντιμετωπίσει αντιδράσεις από άλλες χώρες, Ως εκ τούτου, η Σερβία, η Βουλγαρία και η Ελλάδα είχαν συμφωνήσει κρυφά εκ των προτέρων σχετικά με τη μελλοντική διαίρεση της Μακεδονίας. Ο πόλεμος τελείωσε με την ήττα της Τουρκίας, και οι στρατοί των συμμαχικών βαλκανικών χωρών κατέλαβαν από κοινού την Μακεδονία τον ίδιο χρόνο. Δυσαρεστημένοι από την περιοχή που κατάφεραν να καταλάβουν, οι Βούλγαροι, το 1913, κοντά στον μακεδονικό ποταμό Μπρεγκάλνιτσα, επιτέθηκαν ξαφνικά στους πρώην συμμάχους τους, τους Σέρβους, ενώ αυτοί αντέδρασαν έντονα. Η Ελλάδα ακολούθησε αμέσως τη Σερβία και αργότερα και η Ρουμανία. Έτσι ξεκίνησε ο Δεύτερος Βαλκανικός Πόλεμος, ο οποίος κατέληξε σε καταστροφική ήττα για τη Βουλγαρία. Στην ειρήνη που υπεγράφη στο Βουκουρέστι το 1913, ο διαμελισμός της Μακεδονίας επιβεβαιώθηκε. Έτσι, προδόθηκαν οι προσδοκίες των Μακεδόνων ότι οι συμμαχικοί στρατοί θα τους απελευθέρωναν από την τουρκική σκλαβιά και θα επέτρεπαν το σχηματισμό δικού τους ανεξάρτητου κράτους. Η τουρκική δουλεία αντικαταστάθηκε αυτή τη φορά από τριπλή σκλαβιά (ελληνική, σερβική και βουλγαρική) και ένα μικρότερο τμήμα της δυτικής Μακεδονίας βρέθηκε εντός των συνόρων της πλέον ανεξάρτητης Αλβανίας. Φυσικά, οι Μακεδόνες δεν δέχτηκαν αδιάφορα τη νέα τραγωδία της πατρίδας τους. Πολλές μακεδονικές ενώσεις από τη χώρα και το εξωτερικό έστειλαν μνημόνια, εκκλήσεις και αναφορές στις βαλκανικές και ευρωπαϊκές δυνάμεις με αίτημα για ανεξάρτητο μακεδονικό κράτος. Το στρατιωτικό δυναμικό της Μακεδονίας (κυρίως συγκεντρωμένο γύρω από την παράνομη επαναστατική οργάνωση VMRO) σε εκείνες τις μοιραίες στιγμές αποδυναμώθηκε και διαιρέθηκε από την προηγούμενη ήττα στην αντιτουρκική εξέγερση του Ιλίντεν του 1903. Ωστόσο, τα στρατεύματα του VMRO συμμετείχαν στους στρατούς των Συμμάχων με την ελπίδα για ίδρυση ενός ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους. Επίσης, πολλοί Μακεδόνες πολέμησαν εθελοντικά στις τάξεις των συμμαχικών στρατών, αλλά πολλοί από αυτούς στάλθηκαν για να πολεμήσουν στα μέτωπα εκτός Μακεδονίας. Δυστυχώς, οι προσπάθειες των Μακεδόνων για σύσταση δικού τους κράτους προδόθηκαν από εκείνους που έδιωξαν στρατιωτικά την Τουρκία από τα Βαλκάνια. Η

Μακεδονία χωρίστηκε σε τρία μέρη, η Ελλάδα και η Σερβία κατέλαβαν το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής επικράτειάς της και η Βουλγαρία ελαφρώς μικρότερο. Ένας αριθμός οικισμών της Μακεδονίας βρέθηκαν εντός των συνόρων της Αλβανίας. Έτσι ξεκίνησε μια νέα και δύσκολη τραγωδία για την Μακεδονία και τους Μακεδόνες. Η επί αιώνων εθνοτική, πολιτιστική, γεωγραφική και οικονομική περιοχή της Μακεδονίας καταστράφηκε, καταλήφθηκε και διαμελίστηκε από νέα τεχνητά σύνορα γειτονικών χωρών. Για τους Μακεδόνες, ξεκίνησε ένας νέος Γολγοθάς απεθνικοποίησης, βασανιστηρίων, απέλασης από τις αιώνες εστίες τους, ακόμη και φυσική εκκαθάριση με στοιχεία γενοκτονίας. Τα νεοσυσταθέντα καθεστώτα προσάρτησαν ουσιαστικά τα κατεχόμενα μέρη της Μακεδονίας στις χώρες τους και άρχισαν αμέσως βάναυση απεθνικοποίηση των Μακεδόνων.

Το 1914 ξέσπασε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Η Βουλγαρία, μετά την κατάληψη της Σερβίας από τις Κεντρικές Δυνάμεις το 1915, επέκτεινε τις κατακτήσεις της σε τμήματα της Μακεδονίας που είχαν προηγουμένως καταληφθεί από τη Σερβία και την Ελλάδα. Η στρατιωτική οργάνωση της Μακεδονίας VMRO βοήθησε επίσης τη Βουλγαρία, η οποία κινητοποίησε χιλιάδες Μακεδόνες στον αγώνα κατά της Σερβίας. Ο αρχηγός αυτής της οργάνωσης Τόντορ Αλεξάντροβ (1881 - 1924) άλλαζε συνεχώς θέσεις για την Μακεδονία, υποστηρίζοντας πότε την προσάρτηση της Μακεδονίας στη Βουλγαρία, και πότε μια ανεξάρτητη Μακεδονία. Ωστόσο, οι Μακεδόνες εντάχθηκαν στην οργάνωσή του, ελπίζοντας ότι θα πολεμήσουν για μια ελεύθερη Μακεδονία. Σε αυτόν τον πόλεμο, οι Μακεδόνες συμπαραστάθηκαν ως επί το πλείστον στις Κεντρικές Δυνάμεις (Γερμανία και Αυστρία-Ουγγαρία), οι οποίες σε αυτόν τον πόλεμο ήταν εχθροί με δύο (από τους τρεις) κατακτητές της Μακεδονίας. Η Γερμανία παρείχε μεγάλη στρατιωτική και οικονομική βοήθεια στο VMRO με αποτέλεσμα τη δημιουργία του "Στρατού της Μακεδονίας", ο οποίος συντόνιζε τις στρατιωτικές του επιχειρήσεις με τον βουλγαρικό στρατό. Η θέση της Βουλγαρίας, η οποία χρησιμοποιούσε επίσης το σύνθημα για μια ανεξάρτητη Μακεδονία ενωπίων των Μακεδόνων, συνέβαλε επίσης σε αυτήν την κατάσταση. Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι πολλοί Μακεδόνες κινητοποιήθηκαν βίαια τόσο από τους Σέρβους όσο και στον Ελληνικό στρατό (αλλά και στο Βουλγαρικό), οπότε κυριολεκτικά συνέβησαν οι σύντροφοι ή οι συγγενείς Μακεδόνες να συναντηθούν στο πεδίο της μάχης ως μέλη αντιτιθέμενων στρατών.

Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, με την Ειρηνευτική Συμφωνία του Παρισιού του 1919, η διαίρεση της Μακεδονίας κυρώθηκε και πάλι περίπου στα σύνορα που καθιερώθηκαν το 1913, και για τους Μακεδόνες ο πόνος και ο τρόμος συνεχίστηκαν. Το τμήμα που κατέλαβε η Σερβία αυτή τη φορά

εισήλθε στη νεοσυσταθείσα Γιουγκοσλαβία (παλαιότερα ονομάζονταν το Βασίλειο των Σέρβων, Κροάτων και Σλοβένων). Δεδομένου ότι η περιοχή της Μακεδονίας χωρίστηκε σε τέσσερα μέρη, θα κάνουμε μια σύντομη επισκόπηση του τι συνέβη σε κάθε μέρος της Μακεδονίας χωριστά εντός του κάθε κράτους κατακτητή.

Η κατάσταση στην Μακεδονία του Βαρδάρη

Το τμήμα της Μακεδονίας που καταλήφθηκε από τη Σερβία (αργότερα Γιουγκοσλαβία) ονομάστηκε ευρέως Μακεδονία του Βαρδάρη (από το όνομα του μεγαλύτερου μακεδονικού ποταμού Βάρνταρ (Άξιος)). Αυτό το τμήμα καλύπτει μια έκταση περίπου 25.713 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Αμέσως μετά την εγκαθίδρυση της σερβικής κατοχικής εξουσίας στη Μακεδονία του Βαρδάρη, το σερβικό καθεστώς άρχισε να αποεθνικοποιεί τους Μακεδόνες. Οι Μακεδόνες υπέστησαν τεράστια πίεση για να δηλώσουν τους εαυτούς τους "*Σέρβους*". Η μακεδονική γλώσσα απαγορεύτηκε και απαγορεύτηκε στους Μακεδόνες να αποκαλούνται Μακεδόνες και δεν τους επιτρεπόταν να σχηματίζουν δικά τους πολιτικά κόμματα. Ο πολιτισμός και η λαογραφία της Μακεδονίας είχαν κηρυχθεί "*Νότια Σερβικά*" και η Μακεδονία ονομάστηκε "*Νότια Σερβία*". Η σερβική γλώσσα, ακατανόητη για τους Μακεδόνες, εισήχθη στα σχολεία. Αργότερα, οι Σέρβοι έκαναν μια αποτυχημένη προσπάθεια αποικισμού Σέρβων στην Μακεδονία. Από τα φτωχότερα μέρη της Γιουγκοσλαβίας, υπό ευνοϊκές συνθήκες, οι Σέρβοι εγκαταστάθηκαν στην Μακεδονία προκειμένου να αλλάξουν την εθνική σύνθεση του πληθυσμού υπέρ των Σέρβων. Ωστόσο, οι Μακεδόνες εξακολούθησαν να αποτελούν πάνω από το 80% του πληθυσμού στη Μακεδονία του Βαρδάρη. Οι Μακεδόνες δεν παρέμειναν αδιάφοροι σε αυτήν την κατάσταση και σύντομα ξεκίνησαν την αντίσταση εναντίον αυτής της βιαίης Σερβοποίησης. Η δεξιά παράνομη οργάνωση ΕΜΕΟ με το σύνθημα για μια ενωμένη και ανεξάρτητη Μακεδονία άρχισε να έχει κάποια υποστήριξη από τους Μακεδόνες. Ωστόσο, η ηγεσία του ΕΜΕΟ δεν είχε σαφή θέση σχετικά με την εθνική μοναδικότητα και ιδιαιτερότητα της Μακεδονίας. Ξεκίνησε μια σειρά δολοφονιών ανώτερων Σέρβων πολιτικών, στρατιωτικών και αστυνομικών προσώπων. Σε αντίποινα, οι σερβικές αρχές κατοχής επιτίθονταν στον αθώο άμαχο πληθυσμό της Μακεδονίας. Τον Ιανουάριο του 1923, 23 Σέρβοι πολίτες σκοτώθηκαν από το ΕΜΕΟ. Σε αντίποινα, οι Σέρβοι αργότερα σκότωσαν δεκάδες κατοίκους του χωριού Γκαρβάν με το πρόσχημα ότι είχαν βοηθήσει τους κομιτατζίδες του ΕΜΕΟ. Το 1927, το ΕΜΕΟ στο Στίπ δολοφόνησε τον Σέρβο στρατηγό

Κοβάτσεβιτς. Οι δολοφόνοι συνελήφθησαν και εκτελέστηκαν. Το 1928, ένας ανώτερος Σέρβος αξιωματούχος, ο Πρέλιτς δολοφονήθηκε από γυναίκα δολοφόνο του ΕΜΕΟ στα Σκόπια. Η δολοφόνισσα αυτοκτόνησε μετά τη δολοφονία. Επιχειρήθηκε δολοφονία του υπουργού Εσωτερικών της Γιουγκοσλαβίας Λάζιτς στο Βελιγράδι την ίδια χρονιά. Ο άνευ προηγουμένου τρόμος μαινόταν στην Μακεδονία του Βαρδάρη. Από τους συνολικά 17.000 αστυνομικούς στη Γιουγκοσλαβία εκείνη την εποχή, περίπου 12.000 ήταν σταθμευμένοι στην Μακεδονία του Βαρδάρη, αν και ο πληθυσμός της ήταν μόνο το 7% του συνολικού πληθυσμού της τότε Γιουγκοσλαβίας. Η Σερβική αστυνομία και ο στρατός συνέλαβαν και σκότωσαν χωρίς προφανή λόγο εκατοντάδες Μακεδόνες. Πολλοί από αυτούς υπέφεραν επίσης ως αποτέλεσμα των συγκρούσεων μεταξύ των ίδιων των Μακεδόνων, εκείνων που συνεργάζονταν με το σερβικό καθεστώς και εκείνων που ήταν εναντίον του. Το ΕΜΕΟ δεν σταμάτησε. Δεκάδες Σέρβοι αστυνομικοί, στρατιώτες και αξιωματικοί σκοτώθηκαν σε δολοφονίες ή σε άμεσες στρατιωτικές συγκρούσεις. Το 1934, ακόμη και ο ίδιος ο Γιουγκοσλαβικός βασιλιάς Αλεκσάνταρ Καρατζόρτζεβιτς δολοφονήθηκε. Δολοφονήθηκε από τον δολοφόνο του ΕΜΕΟ, τον Βλάντο Τσερνοζέμσκι στη Μασσαλία, ο οποίος σκότωσε επίσης τον Γάλλο υπουργό Louis Bartu. Όσο για την αριστερά, το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γιουγκοσλαβίας είχε αρχικά αρνητική στάση απέναντι στο εθνικό ζήτημα της Μακεδονίας. Αργότερα, αυτή η θέση διορθώθηκε και το ΚΚΓ άρχισε να χρησιμοποιεί το σύνθημα ότι η Μακεδονία πρέπει να ανήκει στους Μακεδόνες. Στη Μακεδονία του Βαρδάρη, το αριστερό ΕΜΕΟ δρούσε επίσης, σε συνεργασία με το ΚΚΓ, αλλά οι ενέργειές τους αυτής της περιόδου περιορίζονταν κυρίως σε ενέργειες πολιτικού χαρακτήρα. Όσον αφορά το εθνικό ζήτημα των Μακεδόνων, παρά την αντίθεση, είχαν σημειωθεί ακόμη και κοινές δράσεις από την μακεδονική αριστερά και δεξιά. Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο αρχηγός της Μακεδονικής Δεξιάς (ΕΜΕΟ) Βάντσο Μιχάιλοφ, σε σχέση με το Μακεδονικό έθνος, πήρε μια εντελώς μεγάλο-βουλγαρική θέση, δηλώνοντας ότι οι Μακεδόνες είναι Βούλγαροι, αν και πριν από αυτό δήλωνε εθνικά Μακεδόνας. Εξαιτίας αυτού, μετά τον πόλεμο, έγινε μια περιθωριακή πολιτική φιγούρα, αποφεύγοντας την αντικομμουνιστική πολιτική μετανάστευση της Μακεδονίας.

Τον Απρίλιο του 1941, οι Βούλγαροι, οι Ιταλοί και οι Γερμανοί κατέλαβαν τη Μακεδονία του Βαρδάρη. Οι Βούλγαροι κατέλαβαν το μεγαλύτερο μέρος της επικράτειάς της και αμέσως το προσάρτησαν στη Βουλγαρία. Έτσι ξεκίνησε μια νέα διαδικασία απεθνικοποίησης των Μακεδόνων από αυτό το τμήμα της Μακεδονίας. Μια μεγάλη προσπάθεια για να πειστούν οι

Μακεδόνες ότι είναι Βούλγαροι. Η Βουλγαρία ξεκίνησε επίσης την οικονομική εκμετάλλευση της Μακεδονίας του Βαρδάρη. Την ίδια χρονιά, τον Οκτώβριο, το Κομμουνιστικό Κόμμα της Μακεδονίας (ΚΚΜ), το οποίο λειτουργούσε εντός του Γιουγκοσλαβικού Κομμουνιστικού Κόμματος, ξεκίνησε μια ένοπλη εξέγερση κατά της κατοχής της Μακεδονίας του Βαρντάρ. Οι Μακεδόνες κομμουνιστές αντιστάθηκαν σθεναρά με το σύνθημα ότι αγωνίζονται για τα εθνικά δικαιώματα των Μακεδόνων και την απελευθέρωση της Μακεδονίας και γι 'αυτό ο αγώνας τους θα έχει μεγάλη επιτυχία. Μέχρι το τέλος του πολέμου, είχαν κινητοποιηθεί περισσότεροι από 60.000 μαχητές (οι περισσότεροι από τους οποίους δεν ήταν καθόλου κομμουνιστές). Αυτοί οι μαχητές, αν και πολεμούσαν κάτω από το έμβλημα του ΚΚΜ, εισήλθαν στον αγώνα αποκλειστικά για την εθνική απελευθέρωση της Μακεδονίας και όχι για τον κομμουνισμό. Αρχικά, το ΚΚΜ χειρίστηκε επιδέξια το σύνθημα για την εθνική απελευθέρωση όλων των τμημάτων της Μακεδονίας, γι 'αυτό οι μαχητές, και μέρος της ίδιας της ηγεσίας, ήταν πεπεισμένοι ότι πράγματι θα ισχύσει. Οι Βούλγαροι αντέδρασαν σκληρά. Στο Μακεδονικό χωριό Βατάσα, πυροβόλησαν 12 νεαρούς Μακεδόνες με το πρόσχημα ότι ήταν συνδεδεμένοι με τους μαχητές του ΚΚΜ (επαναστάτες, ή αντάρτες, ή παρτιζάνοι). Ο αγώνας για την εθνική απελευθέρωση των Μακεδόνων, που ήταν επίσης αντιφασιστικός, αυξήθηκε με νεκρούς πολλούς Μακεδόνες, αλλά και Βούλγαρους κατοίκους, στρατιώτες, αξιωματικούς και τους συνεργάτες τους. Τον Σεπτέμβριο του 1944, η Βουλγαρία συνθηκολόγησε και οι στρατοί της αποσύρθηκαν από τη Μακεδονία του Βαρδάρη. Στη θέση τους κατέφτασαν Γερμανοί οι οποίοι ήθελαν να κάνουν διάδρομο για την απόσυρσή τους από την Ελλάδα. Ο Χίτλερ είχε κάνει μια ανεπιτυχή προσπάθεια να δημιουργήσει ένα ανεξάρτητο μακεδονικό κράτος με επικεφαλή τον δεξιό ηγέτη του VMRO, Βάντσο Μιχάιλοφ. Σε μια επίθεση σε γερμανική μονάδα από αντάρτες, ως αντίποινα, 273 πολίτες της Μακεδονίας σκοτώθηκαν μετά από εντολή του Γερμανού λοχαγού Έγκμπερτς, στην ανατολική Μακεδονία..

Νωρίτερα, τον Αύγουστο του 1944, στο μακεδονικό μοναστήρι Άγιος Πρόχορ Πτσίνσκι (το μοναστήρι βρίσκεται στα βόρεια της Μακεδονίας και το οποίο αργότερα, κατά την κομμουνιστική Γιουγκοσλαβία, παραδόθηκε στη Σερβία, στο έδαφος της οποίας βρίσκεται ακόμη) έλαβε χώρα η Αντιφασιστική Συνέλευση της Λαϊκής Απελευθέρωσης της Μακεδονίας (ASNOM), η οποία αργότερα έγινε η πρώτη κυβέρνηση μιας ελεύθερης Μακεδονίας. Την ίδρυση του ASNOM παρακολούθησαν εκπρόσωποι από όλα τα μέρη της διαμελημένης Μακεδονίας. Από το τμήμα του Αιγαίου υπήρχαν εκπρόσωποι από το Κόστουρ (Καστοριά) και το Κούκους (Κιλκίς),

και υπήρχαν εκπρόσωποι από το Πέτριτς (Μακεδονία του Πυρίν) και το Πρέσεβο (σημερινή Σερβία). Η κυβέρνηση της Μακεδονίας ηγήθηκε από τον πολιτικό ηγέτη της αντιπολίτευσης τον Μετόντια Αντόνοβ - Τσέντο. Ο Τσέντο ήταν ιδιώτης επιχειρηματίας και όχι μόνο δεν ήταν ιδεολογικά φανατικός κομμουνιστής, αλλά, ως Μακεδόνας πατριώτης, επιδίωκε μεγαλύτερη οικονομική και πολιτική ανεξαρτησία της Μακεδονίας εντός της Γιουγκοσλαβίας. Εξαιτίας αυτού, η γιουγκοσλαβική κομμουνιστική ηγεσία (η οποία τότε ανέλαβε την πλήρη εξουσία της Γιουγκοσλαβίας) τον απέκλεισε από την πολιτική ζωή, μαζί με τους ομοϊδεάτες του, κυρίως τα μέλη της μακεδονικής τάξης διανοουμένων, και τον αντικατέστησαν με οπαδούς που στράφηκαν πλήρως προς το Βελιγράδι, με επικεφαλής τον Λάζαρ Κολισέβσκι, που θεωρήθηκε πανίσχυρος κομμουνιστής ηγέτης μέχρι την πτώση του κομμουνισμού σε αυτό το μέρος της Μακεδονίας, το 1989-90). Ο Τσέντο δικάστηκε το 1946 επειδή προσπάθησε να καταφύγει στην Ελλάδα και καταδικάστηκε σε 11 χρόνια φυλάκισης. Λίγο μετά την απελευθέρωσή του από τη φυλακή, ο Τσέντο πέθανε.

Λόγω της ακύρωσης των αρχικών συνθημάτων για την απελευθέρωση όλης της Μακεδονίας από το ΚΚΜ και την πλήρη στροφή του στο Βελιγράδι, ένα μεγάλο μέρος των μαχητών στον πόλεμο, καθώς και μερικά από τα μέλη της τάξης των διανοουμένων της Μακεδονίας ένιωσαν χειραγωγημένοι, οπότε μερικοί από αυτούς εξέφρασαν δημόσια τη δυσαρέσκειά τους, και γιαυτό φυλακίστηκαν, ενώ άλλοι αποσύρθηκαν από τη δημόσια ζωή. Μερικοί από αυτούς είχαν σταλεί να εργαστούν σε άλλες γιουγκοσλαβικές δημοκρατίες για να μείνουν μακριά από την Μακεδονία. Η εξουσία βρισκόταν εξ ολοκλήρου στα χέρια των κομμουνιστών και των φιλο-γιουγκοσλαβικά προσανατολισμένων Μακεδόνων, πολλοί από τους οποίους (ειδικά οι τοπικές αρχές και ακτιβιστές) δεν μπορούσαν να καυχηθούν για πνευματικές αξίες. Έτσι δημιουργήθηκε η Λαϊκή (αργότερα: Σοσιαλιστική) Δημοκρατία της Μακεδονίας (εφεξής: SRM), η οποία έγινε μία από τις έξι ομοσπονδιακές δημοκρατίες της κομμουνιστικής Γιουγκοσλαβίας. Αν και η SRM είχε επίσημα τη δική της κυβέρνηση, είχε πολύ περιορισμένη κυριαρχία εντός της Γιουγκοσλαβίας, όπως και όλες οι άλλες δημοκρατίες.

Τον Ιανουάριο του 1945, ορισμένες μονάδες του μακεδονικού κομματικού στρατού εξεγέρθηκαν και δεν ήθελαν να συμμετάσχουν στην απελευθέρωση της Γιουγκοσλαβίας, αλλά να προσπαθήσουν να αγωνιστούν για την απελευθέρωση της υπόλοιπης Μακεδονίας. Η εξέγερση καταστάλθηκε και οι διοργανωτές της εκτελέστηκαν, συνελήφθησαν ή καταδικάστηκαν. Αρκετές χιλιάδες Μακεδόνες στη συνέχεια στάλθηκαν στη Σερβία, την Κροατία και τη Σλοβενία για να συμμετάσχουν στον αγώνα

ενάντια στους φασίστες και τους εχθρούς της κομμουνιστικής Γιουγκοσλαβίας. Εκείνη την εποχή, ξεκίνησε ο σχηματισμός των πρώτων εθνικών θεσμών της Μακεδονίας (θέατρα, ινστιτούτα, πανεπιστήμια, σχολές και αργότερα η Ακαδημία Επιστημών και Τεχνών, η όπερα κ.λπ.) κάτι που οι Μακεδόνες δέχτηκαν με ικανοποίηση.
Η θρησκεία αρχικά χτυπήθηκε σκληρά από τον κρατικό αθεϊσμό, αλλά αργότερα η πίεση μειώθηκε κάπως. Οι Μακεδόνες, ως μέλη (κυρίως) της Ανατολικής Ορθόδοξης πίστης, το 1967 διακήρυξαν τη δημιουργία της δικής τους ανεξάρτητης Ορθόδοξης Εκκλησίας της Μακεδονίας (εφεξής: ΟΕΜ), η οποία αποτελεί συνέχεια της αρχαίας Αρχιεπισκοπής της Οχρίδας - μια εκκλησία με παράδοση αιώνων στο έδαφος της Μακεδονίας. Δυστυχώς, η ΟΕΜ δεν αναγνωρίζεται ακόμη από τις άλλες Ορθόδοξες εκκλησίες ανα τον κόσμο, κυρίως χάρη στις σωβινιστικές απόψεις των Σερβικών και Ελληνικών Ορθόδοξων Εκκλησιών. Γενικά, η ευφορία και η χαρά για την εθνική ελευθερία των Μακεδόνων βάδιζαν παράλληλα με την πίεση των κομμουνιστών. Ήδη από το 1945, άρχισαν οι διωγμοί, οι συλλήψεις και οι εκτελέσεις όλων των αντιπάλων τους. Τον Ιανουάριο του 1945, οι κομμουνιστές πυροβόλησαν 53 πολίτες, κυρίως κατοίκους της πόλης Βέλες, οι οποίοι εκτελέστηκαν χωρίς ετυμηγορία και των οποίων ο μαζικός τάφος βρέθηκε μόλις το 1996. Μερικοί από τους εκτελεσμένους κατηγορήθηκαν για συνεργασία με τον Βούλγαρο κατακτητή, αλλά υπήρχαν επίσης εντελώς αθώοι άνθρωποι. Στις αρχές της δεκαετίας του 1950, οι κομμουνιστές προσπάθησαν να εφαρμόσουν ένα πείραμα αποκαλουμένο "Συλλογικοποίηση", μέσω του οποίου οι χωρικοί αναγκάστηκαν να προσφέρουν την ιδιωτική τους περιουσία στους λεγόμενους «Συνεταιρισμούς», όπου τότε όλοι έπρεπε να συνεργαστούν και να μοιραστούν τα κέρδη. Ωστόσο, αυτό το τυπικό κομμουνιστικό πείραμα, μετά από λίγα μόνο χρόνια, βίωσε μια πλήρη κατάρρευση. Οι χωρικοί εξαπατήθηκαν και ένα μεγάλο μέρος αυτών, μετά τη διάλυση των «συνεταιρισμών», δεν είδαν τα αγαθά και τη γη τους να επιστρέφονται. Ταυτόχρονα, οι κομμουνιστές είχαν αρχίσει να εφαρμόζουν την αναγκαστική εθνικοποίηση (δήμευση της ιδιωτικής περιουσίας των ανθρώπων με διάφορα προσχήματα) προκειμένου να δημιουργήσουν βίαια την «ισότητα» μεταξύ των πολιτών. Πολλοί κομμουνιστές αξιωματούχοι χρησιμοποίησαν την εθνικοποίηση για προσωπικό όφελος. Λόγω όλων αυτών, εμφανίστηκε ένας αριθμός δυσαρεστημένων ανθρώπων, του οποίου το ευρύ φάσμα εκτείνεται από εθνικά αποφασισμένους πατριώτες που επεδίωκαν την απόσχιση της Μακεδονίας του Βαρδάρη από τη Γιουγκοσλαβία και την ενοποίηση με τα άλλα τμήματα της Μακεδονίας, μέχρι φιλελεύθερους και πολιτικούς

διανοούμενους που ζητούσαν δημοκρατική κοινωνία στην Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας (ΣΔΜ). Εμφανίστηκαν παράνομες πατριωτικές οργανώσεις στην ΣΔΜ, οι οποίες δέχθηκαν σκληρή επίθεση από το καθεστώς. Οι περισσότεροι από αυτούς ζητούσαν την ίδρυση μιας ανεξάρτητης και ενωμένης Μακεδονίας ως προτεκτοράτο των Ηνωμένων Πολιτειών και της Μεγάλης Βρετανίας και δρούσαν κυρίως από το εξωτερικό. Στην ΣΔΜ, από την άλλη πλευρά, οι Μακεδόνες εκπαιδεύονταν πλήρως στο γιουγκοσλαβικό πατριωτικό πνεύμα και απαγορευόταν να μιλούν δημόσια για ένα ανεξάρτητο κράτος της Μακεδονίας. Πολιτικά και οικονομικά, η κυβέρνηση της ΣΔΜ είχε στραφεί πλήρως προς το Βελιγράδι και εξαρτόταν απ΄αυτό. Το σχετικά καλύτερο βιοτικό επίπεδο των Μακεδόνων εντός της Γιουγκοσλαβίας σε σύγκριση με άλλες τότε κομμουνιστικές χώρες (δωρεάν ταξίδια στο εξωτερικό από το 1965 και η ευκαιρία να ανοίξουν μικρότερες ιδιωτικές επιχειρήσεις κ.λπ.) συνέβαλε επίσης σημαντικά στη σχετικά ειρηνική αποδοχή αυτής της κατάστασης, αλλά και την ευκαιρία να εκφράσουν ελεύθερα τα εθνικά τους συναισθήματα για πρώτη φορά, αν και μέσα σε ένα αντιδημοκρατικό κομμουνιστικό καθεστώς.

Η οικονομική κρίση, η οποία εξαπλωνόταν αδιάκοπα από το 1980, ειδικά μετά το θάνατο του Τίτο, οδήγησε στην πρώτη μεγαλύτερη ρωγμή στο γιουγκοσλαβικό κομμουνιστικό κράτος. Το 1982, υπήρξε δραστική έλλειψη περισσότερων ζωτικών αγαθών (βενζίνη, σκόνη πλυσίματος, λάδι, καφές κ.λπ.). Η βενζίνη, η σκόνη πλυσίματος και το λάδι μοιράζονταν με κουπόνια μία φορά το μήνα και οι περιορισμοί ηλεκτρικής ενέργειας διαρκούσαν αρκετές ώρες την ημέρα ακόμη και στα μέσα του χειμώνα. Η αυστηρά ελεγχόμενη κομμουνιστική οικονομία δεν επέτρεπε την ελεύθερη εισαγωγή από ιδιώτες για την εξάλειψη της έλλειψης απαραίτητων ειδών. Ο μεγάλος πληθωρισμός εξαπλωνόταν ασταμάτητα. Οι γιουγκοσλαβικοί λαοί σκέφτονταν όλο και περισσότερο την ανεξάρτητη διαβίωση. Ο άνεμος της αλλαγής που φυσούσε από την Ανατολική Ευρώπη κατά την περίοδο του Γκορμπατσόφ επηρέασε επίσης την κομμουνιστική Γιουγκοσλαβία, και εντός αυτής τη Μακεδονία. Ο τύπος δημοσίευσε την πρώτη δημόσια κριτική για το καθεστώς του Κολισέφσκι και των ανδρών του. Το 1990, δημιουργήθηκαν τα πρώτα πολιτικά κόμματα, τα οποία θα δημιουργούσαν το πρώτο πολυκομματικό κοινοβούλιο της Μακεδονίας και τις πρώτες ελεύθερες πολυκομματικές εκλογές. Ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία και η αποσύνθεσή της είναι ένας ακόμη λόγος για την τότε γιουγκοσλαβική ομοσπονδιακή μονάδα της Μακεδονίας στις 8 Σεπτεμβρίου 1991, μέσω δημοψηφίσματος, να κηρύξει την απόσχιση της από τη Γιουγκοσλαβία, καθιστώντας τη Μακεδονία του Βαρδάρη ως ένα ανεξάρτητο κράτος με το όνομα Δημοκρατία

της Μακεδονίας με πολυκομματικό σύστημα και προσανατολισμό σε μια ελεύθερη οικονομία. Η Ελλάδα συνέχισε να προκαλεί προβλήματα στη νεοσυσταθείσα πολιτεία της Μακεδονίας, βασισμένη κυρίως σε παράλογους και ψευδείς ισχυρισμούς ότι το όνομα "Μακεδονία" φέρεται να ήταν "Ελληνικό" στο παρελθόν, ότι οι Μακεδόνες "δεν υπήρχαν ως έθνος" και παρόμοιες ανοησίες. Η Ελλάδα έκανε επίσης κατάχρηση του δικαιώματος για βέτο στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, οπότε δεν επέτρεψε στη Δημοκρατία της Μακεδονίας να ενταχθεί σε αυτούς τους δύο οργανισμούς. Ταυτόχρονα, η Ελλάδα είχε δημιουργήσει οικονομικό αποκλεισμό της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Το 2017, πρώην κομμουνιστές του κόμματος SDSM (Σοσιαλιστική Δημοκρατική Ένωση της Μακεδονίας) αν και δεν είχαν κερδίσει τις εκλογές, έλαβαν την εξουσία στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, και μαζί με τα αλβανικά κόμματα σχημάτισαν κυβέρνηση που υπέγραψε συμφωνία με την αριστερή κυβέρνηση της Ελλάδας, σύμφωνα με την οποία η Δημοκρατία της Μακεδονίας θα πρέπει να μετονομαστεί σε "Βόρεια Μακεδονία" και θα πρέπει επίσης να παραιτηθεί από την αρχαία ιστορία και σε αντάλλαγμα η Ελλάδα δεν πρέπει να θέσει βέτο στην ένταξη της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ. Στις 30 Σεπτεμβρίου 2018, διοργανώθηκε δημοψήφισμα για αυτό το ζήτημα, το οποίο, για να είναι έγκυρο, έπρεπε να είχε προσέλευση άνω του 50%. Ωστόσο, το δημοψήφισμα απέτυχε επειδή ψήφισε λιγότερο από το 37% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων, ενώ άλλοι απάντησαν στην έκκληση για μποϊκοτάζ. Ωστόσο, οι πρώην κομμουνιστές, μέσω εκβιασμού και πίεσης, κατάφεραν να συγκεντρώσουν τα 2/3 από τους 120 βουλευτές στο κοινοβούλιο και ψήφισαν για το νέο όνομα "Βόρεια Μακεδονία", και έπειτα η Ελλάδα ακύρωσε το βέτο για την ένταξη της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ.

Η κατάσταση στη Μακεδονία του Πιρίν

Η Μακεδονία του Πιρίν (η οποία ονομάζεται έτσι, από το μεγάλο βουνό Πίρίντης Μακεδονίας) καλύπτει το τμήμα της Μακεδονίας υπό τη Βουλγαρία. Αυτή η περιοχή καλύπτει έκταση περίπου 6.798 χμ2 και βρίσκεται υπό βουλγαρική κυριαρχία από το τέλος των Βαλκανικών Πολέμων. Κατά την περίοδο από το 1920 έως το 1928, περίπου το 96% του πληθυσμού της ήταν Μακεδόνες. Οι Βούλγαροι άρχισαν αμέσως να απεθνικοποιούν και να πείθουν τους Μακεδόνες ότι ήταν "Βούλγαροι". Η Μακεδονία του Πιρίν, αμέσως μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους, έγινε η βάση πολλών μακεδονικών επαναστατικών οργανώσεων, των οποίων τις ενέργειες

ανεχόταν η Βουλγαρία, αν και η επίσημη πολιτική της Βουλγαρίας ήταν αντι-Μακεδονική. Ο ισχυρότερος οργανισμός της Μακεδονίας στις δεκαετίες του 1920 και του 1930 ήταν το ΕΜΕΟ (αν και η ηγεσία του χειραφέτησε την εθνικότητα των Μακεδόνων και το μέλλον της Μακεδονίας). Ωστόσο, η Βουλγαρία εκείνη την εποχή είχε μια πιο φιλελεύθερη στάση απέναντι στους Μακεδόνες από τις άλλες χώρες - κατακτητές της Μακεδονίας. Η οικονομική εξάντληση της Βουλγαρίας και ο ρόλος της ως ηττημένης χώρας στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο συνέβαλε επίσης σε αυτό. Το ΕΜΕΟ είχε μεγάλη επιρροή στη Μακεδονία του Πιρίν. Θεωρούσαν αυτό το έδαφος ως ελεύθερη Μακεδονία).

Αμέσως μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η Αγροτική Κυβέρνηση του Αλεξάνταρ Σταμπολίσκι ήρθε στην εξουσία στη Βουλγαρία. Έπαιξε υποκριτικό ρόλο στους Μακεδόνες. Από τη μία πλευρά, συνεργαζόταν με τις μακεδονικές δυνάμεις της αριστεράς κατεύθυνσης και υποσχόταν αυτονομία στη Μακεδονία του Πιρίν, αλλά από την άλλη πλευρά, ερχόταν σιγά σιγά κοντά με τη Γιουγκοσλαβία, η οποία στη συνέχεια τρομοκρατούσε έντονα τους Μακεδόνες στη Μακεδονία του Βαρδάρη. Το ΕΜΕΟ, με επικεφαλής τον Τόντορ Αλεξάντροβ εκείνη την εποχή, αντιτάθηκε στην πολιτική του Σταμπολίσκι επειδή έβλεπε κίνδυνο για την επιβίωσή του. Επομένως, το ΕΜΕΟ βοήθησε στη βίαιη ανατροπή της κυβέρνησης του Σταμπολίσκι το 1923. Επικεφαλής της νέας βουλγαρικής κυβέρνησης έγινε ο Αλεξάνταρ Τσάνκοφ, αλλά και αυτός επιθυμούσε επίσης προσέγγιση με τη Γιουγκοσλαβία. Όντας και πάλι σε κίνδυνο καταστροφής (που θα προερχόταν από την προσέγγιση της Γιουγκοσλαβίας-Βουλγαρίας), οι ηγέτες των πιο σημαντικών μακεδονικών φατριών, με επικεφαλής το VMRO του Τόντορ Αλεξάντροβ, υπέγραψαν ένα μανιφέστο στη Βιέννη το 1924 για να ενώσουν τις επαναστατικές τους δυνάμεις. Λόγω διαφωνιών με την τότε βουλγαρική κυβέρνηση Τσάνκοφ, οι μακεδονικές επαναστατικές δυνάμεις ζήτησαν βοήθεια από την Κομιντέρν. Ο Τσάνκοφ πίεσε τον Αλεξάντροβ να εγκαταλείψει το Μανιφέστο και αυτός το έπραξε αυτό. Τον Αύγουστο του 1924, έγινε η δολοφονία στον Αλεξάντροφ, που πιθανότατα οργανώθηκε από τη βουλγαρική πολιτική ηγεσία. Μετά το θάνατό του, το ΕΜΕΟ διαλύθηκε σε τρία μεγάλα μέρη. Επικεφαλής της δεξιάς ήταν ο Βάντσο Μιχάιλοβ, ο οποίος ενίσχυσε περαιτέρω την αυτονομία στην Μακεδονία του Πιρίν. Οι εκδηλώσεις του εθνικού συναισθήματος της Μακεδονίας ήταν ανεκτές, και ξεκίνησε η ίδρυση μακεδονικών θεσμών, ακόμη και ενός παράνομου μακεδονικού στρατού με δικό του στρατιωτικό επιθεωρητή και άλλο προσωπικό. Φυσικά, ο Μιχάιλοβ έχει την υποστήριξη ορισμένων κύκλων στη Σόφια για τέτοιες ενέργειες. Ωστόσο, αυτές οι φωτεινές φιλο-

Μακεδονικες δηλώσεις επισκιάστηκαν από τις αιματηρές ενδομακεδονικές συγκρούσεις μεταξύ της δεξιάς και της αριστεράς, στις οποίες (ειδικά από το ΕΜΕΟ του Μιχάιλοβ) δεκάδες Μακεδόνες και Βούλγαροι είχαν σκοτωθεί. Οι Βούλγαροι στρατιωτικοί αντιδραστικοί κύκλοι αντιτέθηκαν στον αυτονομισμό του Μιχάιλοφ και οι απαιτήσεις τερματισμού των δολοφονιών στην Μακεδονία του Πιρίν γίνονταν όλο και μεγαλύτερες. Λόγω αυτού, το 1934, η νέα βουλγαρική κυβέρνηση του Κιμόν Γκεόργκιεφ κατάργησε βίαια την καθιερωμένη μακεδονική αυτονομία και απαγόρευσε το ΕΜΕΟ. Ο Μιχάιλοβ μόλις που κατάφερε να καταφύγει στην Τουρκία. Στη Βουλγαρία, καταδικάστηκε εν απουσία σε θάνατο, αλλά αργότερα πήρε μια εντελώς βουλγαρική θέση σχετικά με την ύπαρξη του μακεδονικού έθνους. Το 1936, ξεκίνησαν αγωγές εναντίον μελών της αριστερής πτέρυγας του ΕΜΕΟ. Αργότερα, η αριστερή πτέρυγα του VMRO συγχωνεύτηκε με τους κομμουνιστές. Η περίοδος 1934-1944 είναι μια περίοδος ακόμη ισχυρότερης βουλγαρικής τρομοκρατίας εναντίον των Μακεδόνων, στην οποία αυτή τη φορά ο πιο ενεργητικός αντίπαλος είναι οι δυνάμεις της μακεδονικής αριστεράς. Τον Σεπτέμβριο του 1944, η Βουλγαρία συνθηκολόγησε με τους Συμμάχους και την κυβέρνηση ανέλαβε το αριστερό Μέτωπο της Πατρίδας, το οποίο βρισκόταν υπό την άμεση επιρροή του Στάλιν. Σύμφωνα με τη συμφωνία της Γιάλτα, η Βουλγαρία παρέμεινε στο ανατολικό κομμουνιστικό μπλοκ. Καθώς η κατάσταση ήταν παρόμοια στη Γιουγκοσλαβία, γινόταν σταθερά η προσέγγιση μεταξύ των δύο χωρών. Οι πρόεδροι της Βουλγαρίας και της Γιουγκοσλαβίας, Ντιμίτροφ και Τίτο, κατέληξαν σε συμφωνία το 1947 για το μέλλον της Μακεδονίας. Το Μακεδονικό έθνος αναγνωρίστηκε τόσο στη Βουλγαρία όσο και στη Γιουγκοσλαβία, και η πολιτιστική αυτονομία των Μακεδόνων εισήχθη στη Μακεδονία του Πιρίν. Επιτράπηκε να δηλώνουν Μακεδόνες και στην πρώτη απογραφή το 1946, περίπου το 70% του πληθυσμού της Μακεδονίας του Πιρίν δήλωσε Μακεδόνες. Το Μακεδονικό Θέατρο άνοιξε στο Μπλαγκόεβγκραντ (τη μεγαλύτερη πόλη στη Μακεδονία του Πιρίν), άνοιξαν μακεδονικές αίθουσες ανάγνωσης και άρχισαν να εμφανίζονται μακεδονικές εφημερίδες. Από τη νεοδημιουργημένη (στη Γιουγκοσλαβία) Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας, οι εκπαιδευτικοί αποστέλλονταν για να διδάξουν τη μακεδονική γλώσσα σε παιδιά στη Μακεδονία του Πιρίν. Η διέλευση των συνόρων επίσης απελευθερώθηκε. Νωρίτερα, το Βουλγαρικό Κομμουνιστικό Κόμμα (το οποίο είχε πάρει τον πλήρη έλεγχο της Βουλγαρίας) ανακοίνωσε ότι αναγνώρισε το Μακεδονικό έθνος και αποστάθηκε από όλες τις προηγούμενες εκδηλώσεις σοβινισμού από προηγούμενα βουλγαρικά καθεστώτα εναντίον των Μακεδόνων. Είναι μια περίοδος πολύ στενών σχέσεων όχι μόνο μεταξύ των Μακεδόνων και

από τα δύο μέρη της Μακεδονίας, αλλά και μεταξύ των Μακεδόνων και των Βουλγάρων γενικότερα. Χρειαζόταν μόνο ένα βήμα για την επανένωση των δύο τμημάτων μιας διαιρεμένης Μακεδονίας εντός μιας γιουγκοσλαβικής-βουλγαρικής ομοσπονδίας. Ωστόσο, όλα αυτά διαλύθηκαν μετά τη σύγκρουση του Τίτο με τον Στάλιν το 1948. Ο Τίτο ήθελε να διαχειρίζεται τη Γιουγκοσλαβία με τον δικό του τρόπο, έξω από την επιρροή του κομμουνιστικού μπλοκ. Αυτή η σύγκρουση αντικατοπτρίστηκε κυρίως στο μακεδονικό ζήτημα. Η Βουλγαρία, ως πιστός σύμμαχος της ΕΣΣΔ, άρχισε σταδιακά να καταργεί την πολιτιστική αυτονομία των Μακεδόνων. Ωστόσο, κατά την απογραφή του 1956, σχεδόν το 64% του πληθυσμού της Μακεδονίας του Πιρίν δήλωσε εθνικά Μακεδόνες. Χρησιμοποιώντας αυτήν (ήδη αντι-Γιουγκοσλαβική) πολιτική, η Βουλγαρία εγκαινίασε το σύνθημα για μια ενωμένη και ανεξάρτητη Μακεδονία, αλλά ταυτόχρονα, ως Πιεμόντεο της ενοποίησης, έδωσε έμφαση στη Μακεδονία του Πιρίν. Οι Γιουγκοσλάβοι δεν ήθελαν καν να ακούσουν για αυτήν την ιδέα. Ο Τίτο δεν σκόπευε να εγκαταλείψει τη Γιουγκοσλαβική Μακεδονία. Οι Γιουγκοσλάβοι και Βούλγαροι κομμουνιστές χειραφετούσαν συνεχώς με το μακεδονικό ζήτημα. Τέλος, η Βουλγαρία παραιτήθηκε από το σωστό δρόμο για το μακεδονικό ζήτημα και επέστρεψε στις προπολεμικές αντιμακεδονικές και ευρύτερες βουλγαρικές σοβινιστικές θέσεις της. Το Βουλγαρικό Κομμουνιστικό Κόμμα άρχισε να ασκεί επιθετική πίεση και τρόμο στους Μακεδόνες, ώστε να μην δηλώνουν πλέον Μακεδόνες, αλλά "Βούλγαροι". Στους καταλόγους απογραφής της απογραφής του 1965 στη Βουλγαρία, ως Μακεδόνες, δήλωσαν μόνο οι πιο τολμηροί 8.750 εθνικά Μακεδόνες και η απογραφή του 1975 δεν επέτρεψε σε κανέναν Μακεδόνα να δηλωθεί εθνικά με αυτόν τον τρόπο. Οι Μακεδόνες εξαφανίστηκαν διοικητικά ως λαός. Όλα αυτά ακολουθήθηκαν από μια φοβερή βουλγαρική-κομμουνιστική τρομοκρατία σε ότι Μακεδονικό, η οποία εντάθηκε ιδιαίτερα κατά τη μακρόβια κυριαρχία του Βούλγαρου κομμουνιστή δικτάτορα Τόντορ Ζίβκοφ. Το ολοκληρωτικό αστυνομικό καθεστώς ξεκίνησε με συλλήψεις, εγκλεισμούς και δολοφονίες Μακεδόνων για να τους εκφοβίσουν να δηλώνουν ότι είναι μέλη του μακεδονικού έθνους. Οι Μακεδόνες δεν παρέμειναν αδιάφοροι σε αυτήν την κατάσταση. Η αντίστασή τους κάλυπτε ένα ευρύ φάσμα με την οργάνωση παράνομων οργανώσεων, οι οποίες αγωνίζονταν για την προστασία των εθνικών δικαιωμάτων των Μακεδόνων, έως την πολιτική ανυπακοή, αλλά και τις δημόσιες εκδηλώσεις (διαδηλώσεις κ.λπ.). Το πιο δραστικό παράδειγμα, φυσικά, είναι η αυτανάφλεξη μιας Μακεδόνισσας γυναίκας από την περιοχή του Μπλαγκόεβγκραντ, η οποία δεν ήθελε να λάβει μια νέα ταυτότητα που να δηλώνει ότι δεν ήταν Μακεδόνισσαα αλλά Βουλγάρα, οπότε δεν μπορούσε

να λάβει μισθό για αρκετούς μήνες για να ταΐσει τα τρία ανήλικα παιδιά της. Στη δεκαετία του εξήντα, εβδομήντα και ογδόντα του εικοστού αιώνα, πολλές δοκιμασίες των Μακεδόνων παρατηρήθηκαν σε αρκετές πόλεις και χωριά Μακεδονίας του Πιρίν μόνο λόγω του αιτήματός τους για τα εθνικά τους δικαιώματα. Μακεδονικές ομάδες είχαν συλληφθεί στο εσωτερικό της Βουλγαρίας, ορισμένοι είχαν καταδικαστεί σε μακρά ποινή φυλάκισης και μερικοί είχαν εκτελεστεί κρυφά. Οι νέοι Μακεδόνες, ως δημόσια εκδήλωση της παθητικής αντίστασης στο βουλγαρικό σοβινισμό, έκαναν τατουάζ μαζικά την εικόνα του Γκότσε Ντέλτσεφ - του θρυλικού Μακεδόνα επαναστάτη από την εποχή της τουρκικής δουλείας - στα στήθη τους. Μια τόσο δύσκολη κατάσταση δεν περνούσε απαρατήρητη από τον ευρωπαϊκό δημοκρατικό τύπο. Αρκετές εφημερίδες της Δυτικής Ευρώπης είχαν γράψει για τον τρόμο κατά της Μακεδονίας από τη Βουλγαρία. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσίασε μια μακρά έκθεση του διάσημου Γερμανού δημοσιογράφου Victor Mayer, που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα Frankfurter Allgemeine Zeitung στις 3 Ιουλίου 1978. Ο κ. Mayer έμεινε στη Μακεδονία του Πιρίν για μεγάλο χρονικό διάστημα και κατέθεσε προσωπική μαρτυρία ότι η πλειοψηφία του πληθυσμού στη Μακεδονία του Πιρίν είναι εθνικά Μακεδόνες, οι οποίοι απαγορεύεται από το καθεστώς να δηλώσουν Μακεδόνες, πράγμα που σημαίνει ότι δεν έχουν ούτε τα πιο βασικά εθνικά δικαιώματα. Μεταξύ άλλων, ο κ. Mayer είχε αναφέρει: „*...Όποιος αυτοαποκαλείται Μακεδόνας εκτίθεται αυτόματα σε πολιτικές διώξεις ... Στην περιοχή Πιρίν, το ζήτημα της εθνικής συνείδησης εμπίπτει τώρα στην αρμοδιότητα της αστυνομίας ... ».* Ο Βίκτωρ Μάγιερ παραθέτει μια πρόταση που έχει ακούσει αρκετές φορές από τους Μακεδόνες της Μακεδονίας του Πιρίν, η οποία αναφέρει: «Είμαστε Μακεδόνες, καθαροί Μακεδόνες, αλλά δεν επιτρέπεται να δηλώσουμε τον εαυτό μας ως τέτοιο!"

Η πτώση του κομμουνισμού στη Βουλγαρία και ο μετασχηματισμός της σε δημοκρατική χώρα έφεραν σύντομα την ελπίδα ότι θα αλλάξει η θέση των Μακεδόνων. Οι Μακεδόνες χαίρονταν για τη δημοκρατία, και το 1989 και το 1990 πραγματοποίησαν διαδηλώσεις και δημόσιες συγκεντρώσεις σε διάφορα μέρη στη Μακεδονία του Πιρίν (και ακόμη και στη Σόφια). Είχαν σχηματιστεί αρκετές μακεδονικές οργανώσεις και δημοσιεύοταν η εφημερίδα τους. Ωστόσο, αυτό δεν διέρκησε πολύ. Μερικοί από τους ηγέτες των μακεδονικών οργανώσεων συνελήφθησαν με διάφορα προσχήματα και απαγορεύτηκαν οι δημόσιες συγκεντρώσεις των Μακεδόνων. Το βουλγαρικό καθεστώς, ως αντίπαλος των καθαρών εθνικά μακεδονικών οργανώσεων, σύστασε και χρηματοδότησε μια οργάνωση που αποτελείται από εθνικά Μακεδόνες - εθνικούς προδότες και γηγενείς Μακεδόνες, οι οποίοι, υπό την

επήρεια της βουλγαρικής προπαγάνδας, θεωρούν τους Μακεδόνες «*Βούλγαρους*».

Η Βουλγαρία εξακολουθεί να φοβάται την αναγνώριση των εθνικών δικαιωμάτων των Μακεδόνων και εκεί οι Μακεδόνες όχι μόνο δεν έχουν εθνικά δικαιώματα (σχολεία στη μακεδονική γλώσσα, πολιτικά κόμματα, πολιτιστικά ιδρύματα κ.λπ.), αλλά επίσης εκτίθενται συνεχώς σε διάφορες μορφές πίεσης από πλευράς του βουλγαρικού καθεστώτος.

Το 1999, το πρώτο μακεδονικό πολιτικό κόμμα, OMO Ilinden-PIRIN, επετράπη να εγγραφεί, του οποίου το έργο παρεμπόδισε σκόπιμα το βουλγαρικό καθεστώς, και στις αρχές Φεβρουαρίου 2000, το βουλγαρικό καθεστώς απαγόρευσε τη λειτουργία του κόμματος. Ακτιβιστές του κόμματος έκαναν μήνυση στο Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Στρασβούργου κατά της Βουλγαρίας. Το δικαστήριο αποφάσισε ότι η Βουλγαρία πρέπει να καταβάλει αποζημίωση στον διάδικο και να τον αναγνωρίσει. Η Επιτροπή Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης αποφάσισε αργότερα να δώσει εντολή στη Βουλγαρία να εγγράψει το κόμμα, αλλά αυτό δεν έχει γίνει μέχρι στιγμής.

Η κατάσταση στη Μακεδονία του Αιγαίου

Κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων, ο ελληνικός στρατός κατάφερε να καταλάβει το μεγαλύτερο μέρος της εθνοτικής επικράτειας της Μακεδονίας, η οποία καλύπτει έκταση 34.356 km2. Αυτή η περιοχή αποκαλείται σήμερα ανεπίσημα Μακεδονία του Αιγαίου (σύμφωνα με το Αιγαίο πέλαγος στο οποίο βρίσκεται). Πριν από τους Βαλκανικούς Πολέμους στη Μακεδονία του Αιγαίου, η πλειοψηφία του πληθυσμού (περίπου 35%) ήταν Μακεδόνες. Στη δεύτερη θέση είναι οι Τούρκοι με περίπου 31%, και στην τρίτη θέση είναι οι Έλληνες με περίπου 22% του πληθυσμού. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι πολλοί εθνικά Μακεδόνες, για θρησκευτικούς λόγους (που ανήκουν στην Ελληνική Εκκλησία), στη συνέχεια δήλωσαν ότι ήταν Έλληνες. Οι Έλληνες, ακόμη και με την είσοδό τους στη Μακεδονία το 1912 και το 1913, χτύπησαν σκληρά, όχι μόνο τα μακεδονικά στρατεύματα που συμμετείχαν στον αγώνα ενάντια στην Τουρκία, αλλά και τον ειρηνικό μακεδονικό πληθυσμό. Χαρακτηριστικότατα, μεταξύ άλλων μαρτυριών, είναι τα πολλά γράμματα που έστειλαν Έλληνες στρατιώτες στους συγγενείς τους εκείνο το καιρό.

Για παράδειγμα, ο Έλληνας στρατιώτης Αναστάσιος Πάτρος, ο οποίος συμμετείχε στην ελληνική κατοχή της Μακεδονίας του Αιγαίου, έγραψε σε

συγγενή του στις 14 Ιουνίου 1913: "Κάψαμε όλα τα χωριά εδώ και σκοτώνουμε γυναίκες και παιδιά ..." Το 1913 γράφει στον αδερφό του: "Αυτό που κάνουμε στα χωριά είναι απερίγραπτο. Είναι μια πραγματική σφαγή. Δεν υπάρχει ούτε μια πόλη ούτε ένα χωριό που δεν έχουμε κάψει ... ». Ο στρατιώτης Ν. Ζέρβας στις 13 Ιουλίου, έγραψε στους γονείς του: «Είμαστε πολύ σκληροί με τους Βούλγαρους. Βιάσαμε όλα τα κορίτσια που συναντήσαμε ...". Ο στρατιώτης Λούντης έγραψε στη μητέρα του στις 13 Ιουλίου:" Διαταχθήκαμε να κάψουμε χωριά και να σκοτώσουμε τους νέους ... "(Enquete dans les Balcans, Dotatiot Carnegie pour la paix internationale, Παρίσι, 1914).

Αυτές οι συγκλονιστικές μαρτυρίες αντικατοπτρίζουν μόνο ένα πολύ μικρό μέρος του τρόμου με τον οποίο οι Έλληνες ξεκίνησαν επιθετικά την κατοχή τους στη Μακεδονία του Αιγαίου. Δεκάδες χωριά της Μακεδονίας πυρπολήθηκαν και καταστράφηκαν, και το 1913 πυρπολήθηκαν και τα 1846 σπίτια στην πόλη Κούκους (Κιλκίς) της Μακεδονίας. Μετά την εγκαθίδρυση της ελληνικής εξουσίας, οι Έλληνες ξεκίνησαν μια φοβερή απεθνικοποίηση και φυσική εξάλειψη των Μακεδόνων. Στόχος τους είναι να αλλάξουν την εθνοτική σύνθεση της Μακεδονίας του Αιγαίου, η οποία, μετά τη μετοίκιση των Τούρκων στην Τουρκία στο τέλος των Βαλκανικών Πολέμων, ήταν απολύτως υπέρ των Μακεδόνων σε ότι αφορά τους αριθμούς. Οι Μακεδόνες στην Ελλάδα έπρεπε όχι μόνο να μην δηλώνουν δημοσίως Μακεδόνες και όχι μόνο να μην έχουν εθνικά δικαιώματα, αλλά η Ελλάδα προετοιμαζόταν γρήγορα για μια μαζική έξοδο αυτών προς τις γειτονικές χώρες. Νωρίτερα, κατά τη διάρκεια της ελληνικής τρομοκρατίας στους Βαλκανικούς Πολέμους, αλλά και κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, περισσότεροι από 50.000 Μακεδόνες είχαν εγκαταλείψει τις αιώνιες εστίες τους για πάντα. Παρ 'όλα αυτά, οι Μακεδόνες εξακολουθούσαν να είναι το κυρίαρχο εθνοτικό στοιχείο στη Μακεδονία του Αιγαίου. Το 1919, ο επικεφαλής της γαλλικής αποστολής, Ταγματάρχης Μπερνάρντ, στην στρατιωτική του έκθεση για το έδαφος της Μακεδονίας του Αιγαίου, είχε αναφέρει, μεταξύ άλλων: „*Στο τμήμα της Μακεδονίας που τώρα υπάγεται στους Έλληνες, η γλώσσα των σημερινών ηγεμόνων είναι δύσκολο να κατανοηθεί στη χώρα ... Όταν ρωτάτε τους κατοίκους για την εθνικότητά τους, σχεδόν πάντα απαντούν: Εμείς είμαστε Μακεδόνες!..”* (Aretives du service historique de l'Arme, vencennes - Paris, Salonique de Fevrier 1919).

Ωστόσο, αυτοί οι αναγκασμοί μετανάστευσης ήταν μόνο η αρχή της αναγκαστικής εκδίωξης των Μακεδόνων από την κατεχόμενη Μακεδονία του Αιγαίου από το ελληνικό καθεστώς. Έτσι, τον Νοέμβριο του 1919, με πρωτοβουλία της ελληνικής κυβέρνησης, υπεγράφη διακυβερνητική

συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Βουλγαρίας, ο κύριος σκοπός της οποίας ήταν η διακρατική ανταλλαγή πληθυσμών. Έτσι, από το 1919 έως το 1928 έτος, 87.000 νέοι Μακεδόνες μετανάστευσαν από την Ελλάδα στη Βουλγαρία. Ο κύριος λόγος ήταν οι Έλληνες πρόσφυγες από την Τουρκία, οι οποίοι, λόγω του ελληνοτουρκικού πολέμου, εγκαταστάθηκαν με τη βία από την ελληνική κυβέρνηση στα σπίτια των απελαθέντων Μακεδόνων. Μετά την ήττα της Τουρκίας το 1923, η Ελλάδα αναγκάστηκε να δεχτεί πάνω από 1.000.000 Χριστιανούς πρόσφυγες από την Τουρκία. Οι Έλληνες σοβινιστές είχαν την ευκαιρία να αλλάξουν την εθνικότητά των Μακεδόνων σε σχέση με την εθνοτική σύνθεση της Μακεδονίας του Αιγαίου και να φέρουν πληθυσμό περίπου 650.000 Χριστιανών από την Τουρκία. Μετά τον πόλεμο με την Τουρκία, το ελληνικό καθεστώς συνέχισε να συλλαμβάνει, να φυλακίζει και να απελλαύνει τους Μακεδόνες. Το 1924, 19 χωρικοί της Μακεδονίας σκοτώθηκαν, όπως γράφτηκε στο ευρωπαϊκό τύπο. Ο άνευ προηγουμένου τρόμος ξεκίνησε εναντίων των Μακεδόνων και προσπάθησε να τους εξαλείψει με τη βία. Ακόμα και οι εκκλησίες και οι εικόνες καίγονταν και καταστρέφονταν επειδή ήταν γραμμένες στα Μακεδόνικα. Απαγορεύτηκε επίσης στους Μακεδόνες να μιλούν Μακεδονικά. Είχε εκδοθεί διακήρυξη από ελληνική φιλοκυβερνητική οργάνωση, η οποία απαγόρευσε τη χρήση της μακεδονικής γλώσσας σε όλα τα δημοτικά κέντρα, θεσμούς, εμπόριο, συναντήσεις, συνελεύσεις, **εορτασμούς, γεύματα, γάμους** και ούτω καθεξής. Σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις, είχε διαταχθεί να ομιλείται μόνο η ελληνική ... Οι παραβάτες αυτής της εντολής θεωρούνταν προδότες της πατρίδας! (Veritas: "Η Μακεδονία κάτω από το ζυγο, τεκμηριά και έγγραφα", Σόφια, 1931, δημοσιεύθηκε φαξ αυτής της διακήρυξης). Αργότερα, ψηφίστηκε ειδικός νόμος που απαγόρευε τη χρήση της Μακεδονικής γλώσσας. Απαγορεύτηκε η χρήση της μακεδονικής γλώσσας ακόμη και στο σπίτι! Απαγορεύτηκε ακόμη και στους γονείς να μιλούν Μακεδονικά με τα παιδιά τους!!! Οι παραβάτες φυλακίζονταν και διώκονταν ή αναγκάζονταν να να πιούν τριακόσια γραμμάρια καστορέλαιου. Πολλά έγγραφα από εκείνη την εποχή μαρτυρούν αυτόν τον βάρβαρο τρόμο από το ελληνικό καθεστώς. Έτσι, για παράδειγμα, ο Μακεδόνας Γιόβαν Μίτρος, στις 15 Μαΐου 1939, κλήθηκε στο δικαστήριο επειδή (σύμφωνα με μέρος της κλήσης του δικαστηρίου) "... πιάστηκε να μιλάει με άλλους ανθρώπους στα σλαβικά." Αλλά οι Έλληνες δεν σταμάτησαν εκεί. Το 1926, ψηφίστηκε νόμος για την αλλαγή των τοπωνυμίων στην Μακεδονία. Όλα τα μακεδονικά ονόματα πόλεων, χωριών, βουνών, ποταμών κ.λπ. αντικαταστάθηκαν από ελληνικά και απαγορεύτηκε αυστηρά η χρήση των μακεδονικών ονομάτων τους. Νωρίτερα, τα προσωπικά ονόματα και τα επώνυμα των Μακεδόνων είχαν

αλλάξει και είχαν αντικατασταθεί με ελληνικά! Ακόμη και οι τάφοι έλαβαν ελληνικές επιγραφές. Ένας Άγγλος περιηγητής, μάρτυρας αυτών των θηριωδιών, είχε γράψει: «... Οι Έλληνες διώκουν όχι μόνο τους ζωντανούς Σλάβους, αλλά και όλους τους νεκρούς Σλάβους, των οποίων οι τάφοι είναι διάσπαρτοι σε όλη τη Μακεδονία***. Οι Έλληνες σβήνουν τις σλαβικές επιγραφές στους σταυρούς, αφαιρούν τα κόκαλα από τους τάφους και τα καίνε!***" *(«Ταξιδιωτικές σημειώσεις από τον Άγγλο W. Hild», που αναφέρεται στην τεκμηρίωση εξωτερικής πολιτικής, αρ. 36, Βελιγράδι, 1951, σ. 151).* Την περίοδο από το 1936 έως το 1941, η κατάσταση στη Μακεδονία του Αιγαίου ήταν ακόμη πιο δύσκολη και τρομακτική. Στην Ελλάδα, ο δικτάτορας Μεταξάς βρισκόταν στην εξουσία και τρομοκρατούσε ακόμα περισσότερο τους Μακεδόνες. Αυτός ο δικτάτορας θεωρούσε τους Μακεδόνες ως ανθρώπους επικίνδυνους για την ασφάλεια της Ελλάδας και την περίοδο της εξουσίας του πάνω από 5.000 Μακεδόνες (κυρίως ηλικιωμένοι) φυλακίστηκαν μόνο και μόνο επειδή δεν ήξεραν να μιλούν ελληνικά. Ένα από τα μέτρα που είχαν ληφθεί τότε ήταν ο εξαναγκασμός των ενηλίκων να παρακολουθούν νυχτερινά σχολεία όπου ακόμη και με τη βία αναγκάζονταν να μάθουν την ακατανόητη ελληνική γλώσσα. Υπό αυτές τις συνθήκες, οι Μακεδόνες στράφηκαν κυρίως προς το Αγροτικό και Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας (ΚΚΕ), το οποίο έδειχνε να κατανοεί τις απαιτήσεις τους. Το 1925, το ΚΚΕ χρησιμοποίησε ακόμη και το σύνθημα για μια ενωμένη Μακεδονία σε μια βαλκανική ομοσπονδία. Το 1935, αυτή η πλατφόρμα αντικαταστάθηκε από την πλατφόρμα για την παροχή εθνικών δικαιωμάτων στους Μακεδόνες στην Ελλάδα. Μετά από διεθνείς πιέσεις ο Έλληνας πρωθυπουργός Βενιζέλος, δεσμεύτηκε το 1925 να δημοσιεύσει ένα εγχειρίδιο μακεδονικής γλώσσας για τα Μακεδονόπουλα, το οποίο επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί στα σχολεία των περιοχών όπου ζούσαν Μακεδόνες. Το βιβλίο (με τίτλο "Abecedar") τυπώθηκε, αλλά σύντομα (υπό την επιρροή της Βουλγαρίας και της Γιουγκοσλαβίας) απαγορεύτηκε και δεν έφτασε ποτέ στα χέρια εκείνων για τους οποίους προοριζόταν, και μετά το οποίο το ελληνικό καθεστώς ενέτεινε τον τρόμο του εναντίων των Μακεδόνων. Η οργάνωση της Μακεδονίας το ΕΜΕΟ είχε επίσης δείξει κάποια αντίσταση σε αυτήν την κατάσταση τη δεκαετία του 1920, αλλά η ένοπλη δραστηριότητά του είχε μειωθεί στο ελάχιστο επειδή φοβούνταν μήπως προκαλέσουν νέες διώξεις εκτός συνόρων Μακεδόνων. Τη δεκαετία του 1930, η αριστερή πτέρυγα του ΕΜΕΟ δημοσίευσε παράνομα αρκετές μακεδονικές εφημερίδες σε αρκετές πόλεις στη Μακεδονία του Αιγαίου, αλλά η δραστηριότητά αυτή σταμάτησε σχεδόν εντελώς μετά την εγκαθίδρυση στην εξουσία του δικτάτορα Μεταξά.

Το 1940, ο Μουσολίνι εισέβαλε στην Ελλάδα. Το ελληνικό καθεστώς είχε κινητοποιήσει μαζικά τους Μακεδόνες για να πολεμήσουν για την Ελλάδα. Από τους 300.000 Έλληνες στρατιώτες που αγωνίστηκαν ενάντια στους Ιταλούς, 80.000 ήταν Μακεδόνες, και 12.000 από αυτούς σκοτώθηκαν σε αυτές τις μάχες. Κατά τη διάρκεια του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου, η Μακεδονία του Αιγαίου γνώρισε τετραπλή κατοχή. Τμήματα αυτής είχαν καταληφθεί από τη Βουλγαρία, τη Γερμανία και την Ιταλία, και μερικά είχαν παραμείνει στην ελληνική φιλο-γερμανική κυβέρνηση. Ο ελληνικός λαός είχε οργανωθεί μαζικά σε ένα ευρύ δημοκρατικό μέτωπο απελευθέρωσης (ΕΑΜ). Είχε δημιουργηθεί επίσης και ο Αντιφασιστικός Στρατός της Ελλάδας (ΕΛΑΣ), ο οποίος είχε στις τάξεις του περισσότερους από 20.000 Μακεδόνες, επειδή τους είχαν υποσχεθεί ότι, μετά την ήττα του φασισμού, θα δημιουργηθεί μια δημοκρατική κυβέρνηση στην Ελλάδα, η οποία θα αναγνωρίσει τα εθνικά δικαιώματα των Μακεδόνων. Το 1942 και το 1943, σχηματίστηκαν ξεχωριστές ένοπλες εθνικές μακεδονικές οργανώσεις (ΜΑΟ και SNOF), οι οποίες αργότερα συγχωνεύθηκαν στο ΕΑΜ και ΕΛΑΣ. Οι Μακεδόνες είχαν εμπιστοσύνη στις δημοκρατικές δυνάμεις της Ελλάδας. Πράγματι, κατά τη σύντομη κυριαρχία των ελεγχόμενων από το ΕΑΜ εδαφών, από τον Σεπτέμβριο έως τον Δεκέμβριο του 1944, οι Μακεδόνες της Μακεδονίας του Αιγαίου είχαν αποκτήσει ορισμένα εθνικά δικαιώματα και αναγνωρίστηκαν ως εθνική μειονότητα στην Ελλάδα. Δημοσιεύθηκαν μακεδονικές εφημερίδες και πολλά σχολεία στα μακεδονικά είχαν αρχίσει να λειτουργούν.

Η Ελλάδα χαιρέτισε το τέλος του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου ως πολιτικά εξαιρετικά πολωμένη. Από τη μία πλευρά, υπήρχαν οι δυνάμεις γύρω από το ΕΑΜ, οι οποίες δεν μπορούσαν να συμμετέχουν στην μεταπολεμική κυβέρνηση, και από την άλλη, υπήρχαν οι μεγάλες ελληνικές σοβινιστικές δυνάμεις, οι οποίες βρίσκονταν στην εξουσία και απαιτούσαν από τον ΕΛΑΣ να παραδώσει τα όπλα του. Είχε επιτευχθεί συμφωνία στη Βάρκιζα, μετά την οποία ο ΕΛΑΣ είχε αφοπλιστεί με την υπόσχεση ότι όλοι θα μπορούν να ζουν ελεύθερα στη σύγχρονη Ελλάδα. Ωστόσο, παρά τη συμφωνία, η ελληνική σοβινιστική κυβέρνηση ξεκίνησε μια νέα τρομοκρατική επίθεση εναντίον Μακεδόνων και μελών του ΕΑΜ. Οι εφημερίδες απαιτούσαν τη μετανάστευση των Μακεδόνων από την Ελλάδα. Για παράδειγμα, η ελληνική ρεπουμπλικανική εφημερίδα Ελεύθερος, στο τεύχος της 28 Ιανουαρίου 1946, είχε γράψει ότι οι Σλάβο-Μακεδόνες πρέπει να εξαφανιστούν και πρέπει αμέσως και υποχρεωτικά να απελαθούν στη γειτονική χώρα. Η ελληνική χώρα είναι στενή για αυτούς και θα τους είναι στενή...

Και άλλες ελληνικές εφημερίδες είχαν γράψει παρόμοια, διαδίδοντας ανοιχτό μίσος προς τους Μακεδόνες. Ακόμα και ο επικεφαλής του Γενικού

Επιτελείου της Ελλάδας, Στυλιόπουλος, είχε δηλώσει ανοιχτά σε μια δήλωση: "Όποιος δεν θέλει να πάει σε πόλεμο εναντίον των Σλάβων, που απειλούν την ύπαρξη της ελληνικής φυλής, δεν είναι Έλληνας και θα αντιμετωπίζεται ως εχθρός! ..." (Tosho Popovski: "Μακεδονική εθνική μειονότητα στην Βουλγαρία, στην Ελλάδα και στην Αλβανία", Μακεδονικό βιβλίο, Σκόπια, 1981, από αυθεντικές πηγές).

Το 1946, ο νόμος που απαγόρευε την ομιλία στα Μακεδονικά ανανεώθηκε. Η τρομοκρατία ξεκίνησε και πάλι για τους Μακεδόνες. Σε μια έκθεση της μακεδόνικης οργάνωσης NOF (ιδρύθηκε το 1945 για την προστασία των Μακεδόνων στο έδαφος όλης της Μακεδονίας του Αιγαίου), η κατάσταση περιγράφεται απεγνωσμένα με τις ακόλουθες λέξεις:

"Ο τρόμος που ξεκίνησε για το μακεδονικό λαό στη Μακεδονία του Αιγαίου επιδεινώνεται. Ένοπλες συμμορίες, με τη βοήθεια του ελληνικού τακτικού στρατού και της Εθνικής Φρουράς στο Μακεδονία του Αιγαίου, δημιουργούν μια κατάσταση ανυπόφορης τρομοκρατίας που κάνει τις ζωές του μακεδονικού πληθυσμού αφόρητες ... Δεν εξαιρούν ούτε τους ηλικιωμένους, ούτε τα παιδιά, ούτε τις γυναίκες. Οι φυλακές είναι γεμάτες αθώους χωρικούς. Όλη η περιουσία, από τα ζώα έως τα νοικοκυριά και τα χωράφια, λεηλατήθηκε. Γυναίκες και κορίτσια βιάστηκαν και μετά σκοτώθηκαν ... (Oscar Davicho, "Ανάμεσα στους αντάρτες του Μάρκου", βιβλιοθήκη "Τριάντα ημέρες", Βελιγράδι, 1947, σελ. 197).

Σύμφωνα με τα στοιχεία που συλλέχθηκαν σχετικά με αυτήν την τελευταία ελληνική τρομοκρατία εναντίων των Μακεδόνων, μόνο την περίοδο από το 1945 έως το 1947, σκοτώθηκαν περισσότεροι από 300 Μακεδόνες, σχεδόν 300 Μακεδόνισσες γυναίκες και κορίτσια βιάστηκαν, περίπου 6.500 Μακεδόνες φυλακίστηκαν, περισσότεροι από 13.500 ξυλοκοπήθηκαν και σχεδόν 14.000 Μακεδόνες εκδιώχθηκαν εκτός συνόρων. Η εξεταστική επιτροπή των Ηνωμένων Εθνών, η οποία είχε καταφτάσει στη Μακεδονία του Αιγαίου το 1947, είχε δείξει ενδιαφέρον γι΄αυτήν την τρομακτική κατάσταση. Ο Έλληνας Γιαννούλης, που ήταν ένας από τους διοικητές του Δημοκρατικού Στρατού της Ελλάδας, μίλησε επίσης για την τρομοκρατία εναντίον των Μακεδόνων σε αυτήν την Επιτροπή. Μεταξύ άλλων, σε δημοσιογράφους που ακολουθούσαν την επιτροπή του ΟΗΕ είχε πει τα εξής:

«*Ως Έλληνας, ντρέπομαι να μιλήσω για τον τρόμο εναντίον των Μακεδόνων στη Μακεδονία του Αιγαίου και γι 'αυτό σηκώθηκα με ένα όπλο στο χέρι μου για να πολεμήσω αυτόν τον τρόμο* ...» (Oscar Davicho, c. Delo, σελ. 188).

Όσον αφορά τον τρόμο, ο διοικητής του Δημοκρατικού Στρατού της Ελλάδας, Μάρκος Βαφιάδης, είχε δηλώσει στην ίδια επιτροπή:

"...Το μνημόνιο που παραδίδω στην εξεταστική επιτροπή των Ηνωμένων Εθνών αναφέρει όλα τα εγκλήματα ... Είναι δύσκολο για μένα να μιλήσω για τα κατεχόμενα χωριά, ***για τις κραυγές παιδιών που κάηκαν ζωντανά, για εκατοντάδες βιασμούς κοριτσιών, για σφαγή, βασανιστήρια, για δολοφονίες από ενέδρα****, για τις στάχτες των χωριών που έπεφταν στα εγκαταλελειμμένα χωράφια για μήνες*..." (Oscar Davicho, cit. Work, σελ. 369-370)

Ως αποτέλεσμα αυτής της αφόρητης κατάστασης, οι Μακεδόνες αναγκάστηκαν κυριολεκτικά να πολεμήσουν για τη φυσική τους επιβίωση, γι 'αυτό με τα όπλα στα χέρια τους ενώθηκαν μαζικά στην πλευρά των δυνάμεων του ΕΑΜ (οι οποίες εκείνη την εποχή εγείρουν εξέγερση ενάντια στον αφόρητο τρόμο του μεταπολεμικού Ελληνικού καθεστώτος). Οι Μακεδόνες μάχονταν τότε για τις ίδιες τους τις ζωές, αλλά και για την υπεράσπιση των ήδη αποκτηθέντων εθνικών δικαιωμάτων από την περίοδο του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου στα εδάφη που ήταν τότε υπό τον έλεγχο του ΕΑΜ. Η κύρια στρατιωτική οργάνωση των Μακεδόνων ήταν ακόμη το NOF, το οποίο είχε περίπου 11.000 ένοπλους μαχητές. Ωστόσο, οι δυτικές δυνάμεις, ειδικά η Βρετανία, υποστήριξαν στρατιωτικά και πολιτικά τη μοναρχο-σοβινιστική πλευρά. Κάποια στιγμή η Μεγάλη Βρετανία είχε κάνει υπολογισμούς και για μια ενωμένη Μακεδονία, αλλά με την προϋπόθεση ότι τα μακεδονικά τμήματα της Γιουγκοσλαβίας και της Βουλγαρίας θα ενταχθούν στη Μακεδονία του Αιγαίου, κάτι που ήταν απολύτως αδύνατο τότε, κυρίως λόγω της συμφωνίας της Γιάλτα, αλλά και λόγω της άρνησης της Γιουγκοσλαβίας και της Βουλγαρίας να παριατηθούν από εκείνα τα τμήματα της Μακεδονίας.

Ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος τελείωσε με μια καταστροφική ήττα για τους Μακεδόνες και τις δυνάμεις του ΕΑΜ, που είχαν μείνει χωρίς καμία ξένη βοήθεια. Ως αποτέλεσμα αυτής της ήττας, 50.000 νέοι Μακεδόνες αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν από την Ελλάδα και περίπου 17.000 σκοτώθηκαν. Το νεοσύστατο ελληνικό καθεστώς συνέχισε να τρομοκρατεί τους Μακεδόνες όπως και τις πιο σκοτεινές εποχές. 46 Μακεδόνικα χωριά εξαφανίστηκαν από τον γεωγραφικό χάρτη, επειδή οι κάτοικοι τους, Μακεδόνες, είχαν εκδιωχθεί μέχρι και τον τελευταίο.

Στις αρχές Μαρτίου 1948, η ηγεσία του Δημοκρατικού Στρατού ανακοίνωσε στο ραδιόφωνό της ότι όλα τα παιδιά κάτω των 15 ετών θα πρέπει να εγκαταλείψουν τις περιοχές που ελέγχονται από την προσωρινή κυβέρνηση. Οι ηλικιωμένες γυναίκες έλαβαν οδηγίες να μεταφέρουν τα παιδιά τους πέρα από τα σύνορα στη Γιουγκοσλαβία και την Αλβανία, ενώ οι νεότερες γυναίκες έγιναν παρτιζάνες. Οι χήρες των νεκρών αντάρτων

ανέλαβαν το ρόλο των μητέρων των παιδιών και συνόδευαν τα παιδιά στο ταξίδι τους στις χώρες του Ανατολικού Μπλοκ. Μέχρι το 1948, πολλά παιδιά είχαν πεθάνει από υποσιτισμό, ασθένειες και τραυματισμούς. Περίπου 8.000 παιδιά πιστεύεται ότι είχαν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν μόνο το Κόστουρ (Καστοριά). Χιλιάδες παιδιά Μακεδόνες, καθώς και Έλληνες και Βλάχοι, εκκενώθηκαν από κομμουνιστικές περιοχές. Σήμερα είναι γνωστά ως "Τα Παιδιά Προσφύγες". Εκτιμάται ότι μεταξύ 1948 και 1949, εκκενώθηκαν 28.000 έως 32.000 παιδιά. Μόνο παιδιά ηλικίας έως τριών ετών έμειναν με τις μητέρες τους και δεν εκκενώθηκαν. Σύμφωνα με ορισμένες μαρτυρίες, μερικά παιδιά αφαιρέθηκαν χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων. Μέχρι το 1950, υπήρχαν 5.132 παιδιά στη Ρουμανία, 4.148 στην Τσεχοσλοβακία, 3.590 στην Πολωνία, 2.859 στην Ουγγαρία και 672 στη Βουλγαρία.

Στις δεκαετίες 1950, 1960, 1970 και 1980, η Ελλάδα συνέχισε τις προσπάθειές της να απεθνικοποιήσει τους Μακεδόνες. Η εφημερίδα "Το Βήμα" στις 8 Ιουλίου 1959 δημοσίευσε το κείμενο του όρκου με το οποίο οι Μακεδόνες στα χωριά, σε ομάδες, αναγκάστηκαν να σταματήσουν να μιλούν τη μητρική τους μακεδονική γλώσσα. Το κείμενο του όρκου έχει ως εξής:

«*Στο όνομα του Θεού, ως ένδοξοι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, ορκιζόμαστε ότι στο μέλλον δεν θα χρησιμοποιήσουμε τη σλαβική διάλεκτο σε κανένα μέρος και σε καμία περίπτωση εθελοντικά*».

Η κατάσταση επιδεινώθηκε ξανά κατά τη διάρκεια της εξουσίας της ελληνικής στρατιωτικής χούντας (1967-1974). Τότε ο τρόμος υποχώρησε λίγο. Οι Μακεδόνες δεν διώκονταν, σκοτώνονταν, δικάζονταν και φυλακίζονταν πλέον μαζικά. Η μακεδονική γλώσσα ομιλούταν μόνο κατ΄ιδίαν. Ωστόσο, απαγορεύτηκε αυστηρά σε όλους τους Μακεδόνες που είχαν εκτοπιστεί στο παρελθόν να επιστρέψουν στην Ελλάδα, παρόλο που είχαν έγγραφα ιδιοκτησίας για την ιδιωτική ιδιοκτησία που είχαν αφήσει εκεί. Λόγω της ύπαρξης της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας στη Γιουγκοσλαβία, οι Έλληνες εισήγαγαν ένα αυστηρό καθεστώς βίζας με τη Γιουγκοσλαβία μετά τον πόλεμο. Ο στόχος είναι να μην επιστρέψει κανένας Μακεδόνας γεννημένος στην Ελλάδα και εξαιτίας του ελληνικού τρόμου έφυγε από την Ελλάδα για να μην επιστρέψει στην πατρίδα του. Από τις δεκάδες χιλιάδες Μακεδόνες που εγκατέλειψαν την Ελλάδα, πολλοί εγκαταστάθηκαν σε όλο τον κόσμο, αλλά κυρίως στη Γιουγκοσλαβική Μακεδονία, στη συνέχεια στις κομμουνιστικές χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, και ένα μεγάλο μέρος αυτών στην Αυστραλία, τις Ηνωμένες Πολιτείες, τον Καναδά και τη Δυτική Ευρώπη. Οι Μακεδόνες που εκτοπίστηκαν στις Δυτικές δημοκρατίες ξεκίνησαν την αυτοοργάνωση

προκειμένου να διατηρήσουν και να ανυψώσουν την εθνική και πολιτιστική τους ταυτότητα.

Τη δεκαετία του 1980, η Ελλάδα επέτρεψε την επιστροφή των εκτοπισμένων παιδιών προσφύγων, αλλά μόνο τους «Έλληνες στο γένος», μια άλλη ρατσιστική πράξη του ελληνικού κράτους.

Η αντίσταση των Μακεδόνων στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου μειώθηκε σε περιστασιακές παράνομες εκδηλώσεις (φυλλάδια, συνθήματα, ανώνυμα γράμματα κ.λπ.). Οι Μακεδόνες στην Ελλάδα εξακολουθούν να μην έχουν εθνικά δικαιώματα, αν και ο αριθμός τους είναι εκατοντάδες χιλιάδες. Απαγορεύεται να αυτοαποκαλούνται Μακεδόνες, δεν έχουν δικά τους σχολεία και δεν μπορούν να ακούσουν τη λατρεία του Θεού στη μητρική τους γλώσσα. Ωστόσο, τον τελευταίο καιρό, υπό την πίεση της διεθνούς κοινότητας, φαίνεται ότι έχει υποχωρήσει ο σκληρός ελληνικός μη πολιτισμένος σοβινισμός προς τους Μακεδόνες. Το 1994, το μακεδονικό πολιτικό κόμμα "*Ουράνιο τόξο*" εμφανίστηκε στη Μακεδονία του Αιγαίου, του οποίου τα μέλη και οι ακτιβιστές συνελήφθησαν υπό συνεχή πίεση από το ελληνικό καθεστώς, και το 1995 τα κεντρικά τους γραφεία στη Φλώρινα καταστράφηκαν από τους Έλληνες φασίστες με την υποστήριξη της κυβέρνησης. Πριν από λίγο καιρό, σχεδόν παράνομα, δημοσιεύθηκαν αρκετές μακεδονικές εφημερίδες. Σε ορισμένα μέρη επιτρέπεται η παράσταση λαϊκών τραγουδιών και χορών της Μακεδονίας κατά τη διάρκεια λαϊκών φεστιβάλ και μουσικών εκδηλώσεων. (Για την καλλιέργεια τραγουδιών και χορών της Μακεδονίας μεταξύ των Μακεδόνων από τη Μακεδονία του Αιγαίου, αναζητήστε τα κλιπ You Tube εισάγοντας Μακεδόνες στη Μακεδονία του Αιγαίου κ.λπ.)

Ωστόσο, η επίσημη Ελλάδα συνεχίζει να επιμένει στην εχθρική της στάση απέναντι σε όλους τους Μακεδόνες. Σήμερα, όχι μόνο δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη της πολυάριθμης εθνικής μακεδονικής μειονότητας στην επικράτειά της, αλλά επίσης απερίφραστα αρνείται την ύπαρξη του μακεδονικού έθνους όπου κι αν βρίσκεται, και μάλιστα αμφισβητεί το συνταγματικό όνομα του ελεύθερου και ανεξάρτητου κράτους της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, το οποίο είναι πρωτοφανές στις διεθνείς σχέσεις. Υπό την πίεση της Ελλάδας, η Δημοκρατία της Μακεδονίας (προκειμένου να ενταχθεί στα ευρωατλαντικά θεσμικά όργανα ΕΕ και ΝΑΤΟ) το 2019 άλλαξε το συνταγματικό της όνομα.

Η κατάσταση στο Μακεδονικό τμήμα υπό την Αλβανία

Με τη δημιουργία της Αλβανίας μετά τον πρώτο Βαλκανικό πόλεμο τον Δεκέμβριο του 1912, ορισμένα μακεδονικά χωριά παραχωρήθηκαν σε αυτό το νεοσυσταθέν κράτος. Σήμερα, οι κάτοικοί τους αποτελούν την εθνική μακεδονική μειονότητα στην Αλβανία. Το 1923, επιτεύχθηκε συμφωνία μεταξύ της Αλβανίας και της Ελλάδας σχετικά με ορισμένες προσαρμογές των συνόρων και άλλα 14 μακεδονικά χωριά τα οποία ήταν μέρος της Ελλάδας από το 1913, παραχωρήθηκαν στην Αλβανία.

Αμέσως μετά τη δημιουργία της Αλβανίας, άρχισε η απεθνικοποίηση των Μακεδόνων και μια προσπάθεια εξαλβανισμού. Οι αλβανικές προπολεμικές κυβερνήσεις αρνούνταν την ύπαρξη της εθνικής μακεδονικής μειονότητας και απαγορεύονταν όλες οι πολιτιστικές και εκπαιδευτικές δραστηριότητες και η καλλιέργεια μακεδονικών εθνικών παραδόσεων.

Από το 1944 έως το 1948, οι Μακεδόνες αναγνωρίστηκαν ως εθνική μειονότητα και άνοιξαν 13 δημοτικά σχολεία στη μακεδονική γλώσσα στα οποία προσκλήθηκαν δάσκαλοι από τη Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας. Ωστόσο, μετά τη σύγκρουση μεταξύ Τίτο και Στάλιν, η Αλβανία, ως πιστός σύμμαχος του Στάλιν, απέλασε τους δασκάλους, αλλά ακόμα τα σχολεία δεν έκλεισαν, αλλά η διδασκαλία της μακεδονικής γλώσσας μειώθηκε στο ελάχιστο. Κατά τη διάρκεια της κομμουνιστικής δικτατορίας, ο Ένβερ Χότζα επέτρεψε στα Μακεδονόπουλα να διδάσκονται μόνο στις τέσσερις πρώτες τάξεις τη μητρική τους γλώσσα. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, καταγράφηκαν συλλήψεις και φυλακίσεις ορισμένων Μακεδόνων, οι οποίοι απαιτούσαν μεγαλύτερα εθνικά και θρησκευτικά δικαιώματα.

Οι Μακεδόνες στην Αλβανία ζουν κυρίως σε πολλές περιοχές γύρω από τα σύνορα με την Μακεδονία. Δεν υπάρχουν ακριβή στοιχεία για τον αριθμό των Μακεδόνων στην Αλβανία, αλλά ο αριθμός τους εκτιμάται σε δεκάδες χιλιάδες. Εκτός από τους Ορθόδοξους Χριστιανούς, οι περισσότεροι από αυτούς είναι εθνικά Μακεδόνες της Ισλαμικής πίστης που συγκεντρώνονται κυρίως στην περιοχή του Γκόλο Μπρντο. Σήμερα, σε μια δημοκρατική Αλβανία, η θέση τους είναι πολύ καλύτερη από αυτήν των Μακεδόνων στη Βουλγαρία και την Ελλάδα. Οι Μακεδόνες στην Αλβανία έχουν το δικαίωμα να σχηματίζουν δικούς τους πολιτιστικούς συλλόγους και πολιτικά κόμματα και έχουν το δικαίωμα να δηλώνονται σε εθνικό επίπεδο ως Μακεδόνες και επίσης έχουν καλυφθεί οι θρησκευτικές τους ανάγκες. Αναμφίβολα, το εξαιρετικά υψηλό επίπεδο εθνικών δικαιωμάτων που απολαμβάνουν οι Αλβανοί στη Δημοκρατία της Μακεδονίας συμβάλλει αναμφίβολα σε αυτήν

την κατάσταση. Ωστόσο, αυτό ισχύει μόνο στην περιοχή της Μάλα Πρέσπα (Μικρή Πρέσπα), ενώ στην περιοχή του Γκόλο Μπρντο όπου ζουν Μακεδόνες Μουσουλμάνοι, δεν έχουν ανοίξει ακόμη σχολεία μακεδονικής γλώσσας.

*

Συμπεραίνουμε δηλαδή ότι η Ελλάδα και η Βουλγαρία σήμερα είναι οι μόνες δύο χώρες των οποίων οι κυβερνήσεις δεν αναγνωρίζουν επίσημα την ύπαρξη Μακεδόνων στην επικράτειά τους. Οι Μακεδόνες αναγνωρίζονται ως εθνική μειονότητα στην: Αλβανία, Σερβία, Κροατία και Σλοβενία, και οι κυβερνήσεις αυτών των χωρών με κρατικά κονδύλια χρηματοδοτούν τους πολιτιστικούς και εκπαιδευτικούς μακεδονικούς συλλόγους, καθώς και πολιτικούς συλλόγους που υπάρχουν στην επικράτειά τους. Φυσικά, οι Μακεδόνες αναγνωρίζονται ως ξεχωριστό έθνος σε όλες τις άλλες χώρες στα Βαλκάνια, την Ευρώπη και τον κόσμο, επομένως η Ελλάδα και η Βουλγαρία είναι οι μόνες δύο χώρες που προωθούν τον κρατικό σοβινισμό και τον παράλογο φόβο της αναγνώρισης των εθνικών δικαιωμάτων των εθνικά Μακεδόνων. Οι Αλβανοί, οι Βλάχοι, οι Τούρκοι και οι Ρομά, οι οποίοι έχουν επίσης εκτεθεί στο παρελθόν στον ελληνικό κρατικό τρόμο, δεν έχουν εθνικά δικαιώματα στην Ελλάδα. Κανένας από αυτούς τους λαούς που ζουν στην Ελλάδα δεν έχει το δικαίωμα να μορφώνεται στη μητρική του γλώσσα, παρόμοια με τον 19ο αιώνα. Είναι καιρός η Ελλάδα να απαλλαγεί από την παράνοια, μετά την οποία οι Μακεδόνες και οι Έλληνες (αλλά και τα μέλη των άλλων λαών) σε αυτήν τη χώρα θα ζήσουν αδελφικά με τον δικό τους πολιτισμό προς την κατεύθυνση της προόδου της χώρας και της ευρύτερης περιοχής.

ΠΡΟΣΘΕΤΑ

Βιογραφία της εθνικής ηρωίδας Μίρκα Γκίνοβα

Η Μίρκα Γκίνοβα (1916 - 1946) είναι Μακεδόνισσα επαναστάτρια από την περίοδο του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου και του εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα. Γεννήθηκε στο χωριό Ρουσίλοβο (Ξανθόγεια) της περιοχής Βόντεν (Έδεσσας). Μαζί με χιλιάδες Μακεδόνες και Έλληνες πατριώτες, πολεμούσε ενάντια στους φασίστες κατακτητές της Ελλάδας και αργότερα ενάντια στις αντιδραστικές δυνάμεις και τον μοναρχικό-φασισμό. Μετά την ολοκλήρωση της εκπαίδευσης για δασκάλους, δεν μπορούσε να βρει δουλειά για μεγάλο χρονικό διάστημα. Με την έναρξη της φασιστικής κατοχής της Ελλάδας τον Απρίλιο του 1941, η Μίρκα Γκινόβα εντάχθηκε στις τάξεις του ΟΚΝΕ και του οργανισμού νεολαίας ΕΠΟΝ. Οργάνωσε τη νεολαία και τους νέους της Μακεδονίας που βοήθησαν τον εθνικό απελευθερωτικό αγώνα, στρατολόγησε νέους μαχητές και εντάχθηκε στα παρτιζάνικα σώματα το 1943, κοντά στο Καϊμακτσαλάν. Η Μίρκα Γκίνοβα ήταν γραμματέας του Αντιφασιστικού Μετώπου Γυναικών (AFZH) για την περιοχή του Βόντεν (Έδεσσας).

Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας, η νέα κυβέρνηση άρχισε να διώκει τα μέλη της αντίστασης. Τα μέλη του ΕΛΑΣ συνελήφθησαν μαζικά, φυλακίστηκαν και υπέστησαν βασανιστήρια, τα οποία ήταν ιδιαίτερα έντονα μεταξύ του μακεδονικού πληθυσμού στη Μακεδονία του Αιγαίου. Το 1945, η Μίρκα Γκίνοβα προσχώρησε στον Μυστικό Οργανισμό Απελευθέρωσης της Μακεδονίας (ΤΟΜΟ) και κατά τη διάρκεια του ξεσπάσματος του Ελληνικού Εμφυλίου Πολέμου συμμετείχε στις ένοπλες ομάδες του Λαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Στις 6 Ιουλίου 1946, η Μίρκα Γκινόβα στην περιοχή Ντόλγκα Λίβαντα στο όρος Πότσεπ, κοντά στο Βόντεν (Έδεσσα), είχε συστάσει ένα μικρό παρτιζάνικο σώμα. Σύντομα, σε μια επιχείρηση από 400 Έλληνες χωροφύλακες και στρατιώτες, το σώμα εκείνο περικυκλώθηκε και ξέσπασε μάχη στην οποία η Μίρκα Γκινόβα (που ήταν η μόνη ένοπλη) σκότωσε δύο χωροφύλακες. Όταν έμεινε χωρίς πυρομαχικά, συνελήφθη μαζί με έξι από τους συντρόφους της. Ταυτόχρονα, οι χωροφύλακες της επιτέθηκαν με βία και, με τα ρούχα της σχισμένα και καλυμμένα με αίμα, την πήγαν στους δρόμους του Βόντεν, όπου όμως περπατούσε με το κεφάλι ψηλά και χαμογελούσε όλη την ώρα στους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί για να τη δουν. Στη συνέχεια, ξεκίνησε ένα φρικτό βασανιστήριο στο οποίο η Μίρκα

Γκινόβα ξυλοκοπήθηκε με ξύλινους πασσάλους, γόπες και μεταλλικό σύρμα, καρφιά της καρφώθηκαν κάτω από τα νύχια της και εφαρμόστηκε ηλεκτρισμός στο σώμα της. Στη συνέχεια θάφτηκε ζωντανή στο ύψος του λαιμού της και οι χωροφύλακες πυροβολούσαν πάνω από το κεφάλι της. Στη συνέχεια, η Μίρκα Γκινόβα και οι έξι φίλοι της μεταφέρθηκαν στο Ένιτζε-Βάρνταρ (Γιάννιτσα). Σε μια δικαστική ακρόαση σε σχολείο της πόλης στις 25 Ιουλίου 1946, ένα στρατιωτικό δικαστήριο την καταδίκασε σε θάνατο από απόσπασμα εκτέλεσης. Μαζί με άλλους συντρόφους, η Μίρκα Γκίνοβα εκτελέστηκε στις 27 Ιουλίου 1946. Εκτός από αυτήν, εκτελέστηκαν επίσης οι Ρίστο Στογιάνοβ (45), Τόμε Μιάνγκοβ (55), Γκεόργκι Πρόεβ (25), Πέτρε Ποπ Ντιμίτροβ (35), Ντιμίταρ Λίμποβ (40) και Γιώργος Μουτσάκης - Αλέκο. Κατά τη διάρκεια της δίκης, έδειξε όλο το θάρρος της. Αν και γνώριζε τις συνέπειες, δήλωσε στο δικαστήριο για την υπεράσπισή της:

"*Είμαι Μακεδόνισσα και πιστεύω στο ΚΚΕ, γιατί μόνο αυτό το κόμμα αντιπροσωπεύει τις επιθυμίες του λαού μου στην Ελλάδα και εγγυάται στους Μακεδόνες ίσα δικαιώματα με όλους τους άλλους. Πολέμησα εναντίον των Γερμανών ... και τώρα είμαι περήφανη που πεθαίνω, γιατί πολεμούσα εναντίον των νέων κατακτητών*. "

Σήμερα, προς τιμήν της, υπάρχουν δεκάδες ιδρύματα, οργανισμοί και δρόμοι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας που φέρουν το όνομά της (για παράδειγμα, ο Κρατικός Κοιτώνας Μαθητών Λυκείου στη Μπίτολα, το Σπίτι του Πολιτισμού στο Ντεμίρ Καπίια κ.λπ.) και ο περίπατος της πόλης στη Μπίτολα. Το 2006, ανεγέρθηκε η αναμνηστική προτομή της. (Υπάρχουν πολλά υλικά σχετικά με τον χαρακτήρα και τη δουλειά της Μίρκα Γκίνοβα στο Διαδίκτυο).

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΗΓΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Η ΕΝΩΣΗ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΓΑΙΑΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ «ΜΙΡΚΑ ΓΚΙΝΟΒΑ» της ΠΟΛΗΣ ΣΤΙΠ

Ο Σύνδεσμος Μακεδόνων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας "ΜΙΡΚΑ ΓΚΙΝΟΒΑ" από το Στιπ ιδρύθηκε με πρωτοβουλία προσώπων που κατάγονταν από τη Μακεδονία του Αιγαίου και τους απογόνους αυτών, και συγκεκριμένα από μια ομάδα δέκα πολιτών. Η Συντακτική Συνέλευση πραγματοποιήθηκε στις 13 Ιουνίου 2019 στο Στιπ. Οι κύριοι στόχοι και καθήκοντα του Συλλόγου είναι: (1) Σεβασμός για το χαρακτήρα και το έργο της Μίρκα Γκίνοβα. (2) Καλλιέργεια λαογραφικών παραδόσεων από το

Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας. (3) Καλλιέργεια των λαογραφικών παραδόσεων των Μακεδόνων στις γειτονικές χώρες και τη διασπορά. (4) Εορτασμός και διοργάνωση εκδηλώσεων και επετείων εθνικού μακεδονικού χαρακτήρα. (5) Προώθηση της συνεργασίας στην ευρωζώνη μεταξύ της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, της Δημοκρατίας της Ελλάδας, της Δημοκρατίας της Αλβανίας, της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας, της Δημοκρατίας της Σερβίας, της Δημοκρατίας του Κοσσυφοπεδίου και της Δημοκρατίας της Τουρκίας.

Ο Σύνδεσμος Μακεδόνων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας "Μίρκα Γκίνοβα " - Στιπ είναι μέλος της Ένωσης Συλλόγων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας "Makedon". Σε σύντομο χρονικό διάστημα από την ίδρυση του Συλλόγου Μακεδόνων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας "Μίρκα Γκίνοβα" - Στιπ διοργανώθηκαν πολλές εκδηλώσεις και δραστηριότητες από τις οποίες θα ξεχωρίσουμε:

- Συμμετοχή στην τοποθέτηση της προτομής της Μίρκα Γκίνοβα από τον Σύνδεσμο "Star" από το Βέλες, όπου ο Σύνδεσμος " Μίρκα Γκίνοβα" δώρισε χρήματα για την κατασκευή αυτής της προτομής.

-Συμμετοχή στη συνάντηση των απανταχού Μακεδόνων το 2019 στο Τρνοβο, Συμμετοχή σε εκδήλωση στην Οσάβα, Μακεδονία του Πιρίν προς τιμήν του Στόγιαν Καραστόλοφ - Συμμετοχή στην εκδήλωση με την ευκαιρία της 75ης επετείου από την ίδρυση της πρώτης Αιγαιατικής Μακεδονικής Ταξιαρχίας Κρούσης στη Μπίτολα

- Διαμαρτυρία για την υπεράσπιση και τη διατήρηση του μνημείου των παιδιών προσφύγων στα Σκόπια που καταστράφηκε από άγνωστους δράστες,

- Αντίδραση του προέδρου του συλλόγου και δηλώσεις στα μέσα μαζικής ενημέρωσης λόγω της καταστροφής του μνημείου για τα παιδιά προσφύγων στα Σκόπια,

- Εορτασμός της 8ης Σεπτεμβρίου, Ημέρα της Ανεξαρτησίας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας,

- Διοργάνωση της Αιγαιατικής Μακεδονικής βραδιάς στο Στιπ, την οποία παρακολούθησαν Μακεδόνες από όλα τα μέρη της Μακεδονίας και πολλοί άλλοι.

Η έκδοση του βιβλίου του Α. Ντόνσκι «Ιστορική Αλήθεια για τη Μακεδονία και τους Μακεδόνες» στα Μακεδονικά, Αγγλικά και Ελληνικά υπό την αιγίδα της «Μίρκα Γκινόβα» από το Στίπ θα συμβάλει σημαντικά στην ενημέρωση των Μακεδόνων στο Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας, οι οποίοι δεν γνωρίζουν τη Μακεδονική λογοτεχνική γλώσσα, αλλά και τους καλοπροαίρετους Έλληνες και ξένους που θα έχουν την ευκαιρία, βάσει

ιστορικών γεγονότων, να γνωρίσουν την αλήθεια για την Μακεδονία και τους Μακεδόνες.

Ο Πρόεδρος του Συνδέσμου Μακεδόνων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας "Μίρκα Γκίνοβα" - Στιπ είναι ο Στόγιαν Ντίμκοφ.

Αντιπρόεδροι του Συνδέσμου είναι ο Ντίμο Ουζούνοφ και ο Μπλάγκοϊ Ιβάνοφ.

Γραμματέας του Συλλόγου είναι η Βέλιτσε Νικόλοβα.

Ταμίας του Συλλόγου είναι η Μαρία Πρίτσκοβα Μίτεβα.

Μέλη της προεδρίας του Συλλόγου είναι οι: Τράιτσε Ντίμκοφ, Άγγελ Μπογιατζίεφ, Ζόραν Νικόλοφ, Αγγελ Χαριζάνοφ, Ντεϊάντσο Χαριζάνοφ, Ντέιαν Στογιάνοφ, Όλιβερ Σαρακίνοφ, Τόσε Μπόιτσεφσκι, Βλάντιμιρ Ντίμκοφ, Γιασμίνα Νοφίτοβα, Ίβαν Γιάνεφ, Άνγκελκο Ρίστοβ, Ντιμίταρ Σάλεβ και Αλεξάνταρ Νικόλοβ.

Ο Σύνδεσμος Μακεδόνων από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας "Μίρκα Γκίνοβα" - Στιπ αποδίδει ευχαριστίες στους πολίτες του Στιπ και της περιοχής του που δέχτηκαν ανεπιφύλακτα και βοήθησαν τους Μακεδόνες από το Αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας να βρουν καταφύγιο στο Στιπ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ,,ΓΚΡΙΓΚΟΡ ΠΡΛΙΤΣΕΒ,, ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΔΕΥ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ο μακεδονικός λογοτεχνικός σύλλογος ,,Γκρίγκορ Πρλιτσεβ,, ιδρύθηκε στις 31 Μαρτίου 1978 με στόχο να φέρει πιο κοντά και να ενώσει τους Μακεδόνες μετανάστες της Αυστραλίας οι οποίοι ενεργά δημιουργούν στον τομέα της λογοτεχνίας, να διαφυλάξει και να καλλιεργήσει τη μακεδόνικη λογοτεχνική γλώσσα και τη μακεδονική λογοτεχνία. Για την επίτευξη αυτών των στόχων ο Σύλλογος ανέλαβε διάφορες δραστηριότητες, όπως διοργάνωση πολιτιστικών – λογοτεχνικών συναντήσεων, σεμινάρια, διαγωνισμούς με βραβεία για το ,,Βραβείο Πρλιτσεβ,, την έκδοση του περιοδικού ,,Πόβοντ (αφορμή),, σύσταση Βιβλιοθήκης με αίθουσα ανάγνωσης και τμήμα αρχείου, όπως και έκδοση βιβλίων των ιδίων των μελών, γραμμένα στη μακεδονική και την αγγλική γλώσσα.

Εδώ και πάνω από σαράντα συναπτά έτη ο Σύλλογος με επιτυχία κάθε χρόνο διοργανώνει τους διαγωνισμούς ποίησης και διηγημάτων για ενήλικες, αλλά και για παιδιά, μέσω των οποίων δίνει το ώθημα στους ποιητές και τους αφηγητές να δημιουργήσουν. Κάθε χρόνο οργανώνει περισσότερες ποιητικές – λογοτεχνικές συναντήσεις για τον εορτασμό της επετείου του Συλλόγου, αλλά και των μακεδονικών εθνικών εορτών ,,Ίλιντεν,, τις επετείους που

συνδέονται με τον ποιητή Πρλιτσεβ και τον μεγάλο Μακεδόνα Γκότσε Ντέλτσεβ, όπως και παρουσιάσεις διαφόρων βιβλίων. Τρεις φορές ο Σύλλογος συνέβαλε ενεργά στον συντονισμό των Ημερών της Μακεδονικής Κουλτούρας στο κράτος της Νέας Νότιας Ουαλίας και δύο φορές οργάνωσε Μακεδονικό Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Ο σύλλογος επίσης με επιτυχία εξέδιδε το περιοδικό του με τίτλο ,,Πόβοντ,, εκδίδοντας 54 τεύχη εώς το 1990 και πάνω από 90 τίτλους βιβλίων διαφόρων θεμάτων στη μακεδονική και την αγγλική γλώσσα. Στη βιβλιοθήκη, η οποία είναι η μοναδική στο είδος της στη διασπορά, υπάρχουν περισσότεροι από έξι χιλιάδες τίτλοι και επίσης κατέχει ένα πλούσιο αρχείο με υλικά και εκδόσεις της μακεδονικής κοινότητας της Αυστραλίας. Στον Σύλλογο και τη βιβλιοθήκη 330 άτομα είναι εγγεγραμμένα ως τακτικά μέλη. Ο σύλλογος έχει συνεργάτες σε περισσότερες πόλεις της Αυστραλίας και επίτημα μέλη είναι επίσης οι: Μάτεγια Μάτεβσκι, Σλάβκο Γιάνεβσκι, Γκιόργκι Στάλεβ, Μπλάζε Κόνεσκι, Ίλια Τσάσουλε, Τόμας Σάπκοτ, Ρέτζιναλ Ντε Μπρέι, Στόγιαν Ρίστεσκι, Νάουμε Ραντίτσεσκι, Άντε Πόποβσκι, Σλάβε Γκιόργκο Ντίμοσκι, Ράζμε Κουμπάροσκι, Μπλάζε Ρίστοβσκι, Γιόβαν Κοκάλοβσκι, Αλεξάνταρ Ντόνσκι, Ίβαν Τρποσκι, Ντούσαν Ρίστεβσκι, Πάντε Μανόιλοβ, Ράντε Σίλιαν, Φίντανκα Τανάσκοβα, Τράιτσε Κατσάροβ, Σλάβε Κάτιν, Μάρτιν Τρένεβσκι, Ρίστο Στέφοβ και Βάσιλ Τοτσίνοβσκι.

Ο σύλλογος από την ίδρυσή του ενεργά εντάχθηκε στον αγώνα διαφύλαξης της μακεδονικής ταυτότητας, γλώσσας, πολιτισμού και ιστορικών κατορθωμάτων των Μακεδόνων. Ο σύλλογος πήρε πρωτοβουλίες, αναλόγως με τις ανάγκες της κοινότητας, για την σύσταση Σκακιστικής Ένωσης, Δραματουργικής Ένωσης για νέους, Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Λέσχη Συζητήσεων, Λέσχη ζωγραφικής, Υπηρεσία κοινωνικής πρόνοιας, Κοινωνικός σύλλογος γυναικών, Σχολεία μακεδονικής γλώσσας και Θέατρο. Ο σύλλογος ήταν ενεργά ενταγμένος στην οργάνωση συγκεντρώσεων και διαμαρτυριών και στην έκδοση Ψηφισμάτων και Αναλύσεων για τη διαφύλαξη της μακεδονικής ταυτότητας και έθνους, στον αγώνα κατά των σοβινιστικών κρατών που αρνούνται την ύπαρξη των Μακεδόνων που ζουν στα σκλαβωμένα τμήματα της Μακεδονίας, όπως και προς τις μακεδονικές κυβερνήσεις οι οποίες από την ανεξαρτησία της Δημοκρατίας της Μακεδονίας πολύ λίγο συμβάλουν στην ενότητα των Μακεδόνων και τη διαφύλαξη της ταυτότητάς μας.

Ελπίζουμε ότι ο Σύλλογος με τα μέλη του θα συνεχίσουν μέσω της δημιουργικότητάς τους να καλλιεργούν τη μακεδονική λογοτεχνική γλώσσα, τη μακεδονική ταυτότητα και τα πολιτιστικά-ιστορικά κατορθώματα των Μακεδόνων, όπου αυτοί και αν ζουν.

Ντούσαν Ρίστεβσκι (Επίτημος Πρόεδρος)

ΟΙΚΙΣΜΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΑΠΟ ΟΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΑΝ ΣΤΟ ΣΤΙΠ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΡΩ ΠΕΡΙΟΧΗ

Η μεγαλύτερη αναγκαστική μετεγκατάσταση ή μετανάστευση ατόμων από τη Μακεδονία του Αιγαίου στο Στιπ και την περιοχή του Στιπ έγινε κατά την περίοδο από το 1945 έως το 1949. Στο Στιπ υπάρχει ένας πληθυσμός από όλα τα μέρη της Μακεδονίας του Αιγαίου: Солун (Θεσσαλονίκη), Драма (Δράμα), Кукуш (Κιλκίς), Серез (Σέρρες), Кавала (Καβάλα), Гумењe (Γουμένισσα), Постол (αρχαία Πέλλα), Пазар (Енињe Вардар - Γιαννιτσά), Воден (Εδεσσα), Негуш (Νάουσα), Вртикоп (Σκύδρα), Бер (Βέροια) , Острово (Άρνισσα), С'бтско (Αριδαία), Кајлари (Πτολεμαΐδα), Лерин (Φλώρινα), Кожани (Κοζάνι), Костур (Καστοριά), Βόλακ, Ζούζολτσι, Μάνγκιλα, Καλέντρα κ.λ.π.

Από τους προαναφερθέντες δήμους θα θέλαμε να αναφέρουμε μικρότερους οικισμούς από τους οποίους οι Μακεδόνες εκτοπίστηκαν επίσης βίαια στο Στιπ και την περιοχή του: Горно и Долно Пожарско (Άνω και Κάτω Λουτράκι), Зрново (Κάτω Νευροκόπι), Бизово (Μεγαπλάτανο), Цакони (Τσακονιά), Тресино (Όρμα), Горно и Долно Родиво (Άνω και Κάτω Κορυφή), Саракиново (Σαρακηνοί), Ранци (Ερμακιά), Галиште (Ομορφοκκλησιά), Жерви (Ζέρβη), Чеган (Άγιος Αθανάσιος), Тушим (Αετοχώρι), Струпино (Λυκόστομο), Црнешево (Γαρέφι) κ.λ.π.

ΕΠΩΝΥΜΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΜΕ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΟΥ ΤΩΡΑ ΖΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΙΠ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από το χωριό Pozharsko (Λουτράκι)

Аньиеви Αντζίεβι, **Адраманови** Αδραμάνοβι, **Б'нови** Μπ'νοβι **Бурназови** Μπουρνάζοβι, **Биѓинкиви-Бегинкови** Μπιγκίνκιβι-Μπεγκίνκοβι, **Белови** Μπέλοβι, **Бицови** Μπίτσοβι, **Бешови** Μπέσοβι, **Бочварови** Μποτσβάροβι, **Бајрамови** Μπαϊράμοβι, **Бегови** Μπέγκοβι, **Бојкови** Μπόικοβι, **Грудини** Γκρούντινι, **Димкови** Ντίμκοβι, **Димитрови** Ντιμίτροβι, **Дурдубакови** Ντουρντουμπάκοβι, **Дошеви** Ντόσεβι, **Дулеви** Ντούλεβι, **Доневи** Ντόνεβι, **Драмови** Ντράμοβι, **Докови** Ντόκοβι, **Ѓусмеви** Γκιούσμεβι, **Ѓишини** Γκίσινι, **Жежови** Ζέζοβι, **Зерзиви** Ζέρζιβι, **Искови** Ίσκοβι, **Јолеви** Γιόλεβι, **Јаневи-Јанови** Γιάνεβι-Γιάνοβι, **Јанкини** Γιάγκινι, **Јачови** Γιάτσοβι, **Кировакови** Κιροβάκοβι, **Кирови** Κίροβι, **Ктрови**

К`т`ровι, **Кочови** Κότσοβι, **Капишеви** Καπίσεβι, **Кузманкени** Κουζμάνκενι, **Кудеви** Κούντεσβι, **Крстеви** Κρ`στεβι, **Лепиткови** Λεπίτκοβι, **Лугови** Λούγκοβι, **Личнови** Λίτσνοβι, **Лепкови** Λέπκοβι, **Лжеви** Λ`ζεβι, **Маjнови** Μάινοβι, **Мацови** Μάτσοβι, **Ороманови** Ορομάνοβι, **Орџониви** Ορτζόνοβι, **Причкови** Πρίτσκοβι, **Попови** Πόποβι, **Пеjови** Πέιοβι, **Пеjкови** Πέικοβι, **Пашоеви** Πασόεβι, **Палови** Πάλοβι, **Порданови** Πορντάνοβι, **Плешкови** Πλέσκοβι, **Попниколаеви** Ποπνικολάεβι, **Самандови** Σαμάντοβι, **Султанови** Σουλτάνοβι, **Сорачови** Σοράτσοβι, **Смрекови** Σμρέκοβι, **Рисафови** Ρυσάφοβι, **Черкнаови** Τσερκνάοβι, **Чичеви** Τσιτσεβι, **Чапови** Τσάποβι, **Чачкови** Τσάτσκοβι, **Лисичкови** Λισίτσκοβι, **Џекови** Τζέκοβι, **Шпритови** Σπρίτοβι, **Шмрклеви** Σμρ`κλεβι, **Шкодреви** Σκόντρεβι, **Николови** Νικόλοβι, **Нусеви** Νούσεβι, **Нушкови** Νούσκοβι, **Трпчеви** Τρ`πτσεβι, **Киркови** Κίρκοβι, **Угреви** Ούγκρεβι, **Учкови** Ούτσκοβι, **Узунови** Ουζούνοβι, **Цареви** Τσάρεβι, **Куфови** Κούφοβι, **Такови** Τάκοβι, **Миови** Μίοβι, **Збулеви** Ζμπούλεβι, **Оранчеви** Οράντσεβι, **Гогодоневи** Γκογκοντόνεβι.

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από τη Δράμα (Дрямско) και το Κάτω Νευροκόπι (Долно Неврокоп) Ζρνοβο (Zрновo) Ашкилови Ασκίλοβι, Белчеви Μπέλτσεβι, Бојаџиеви Μπογιατζίεβι, Богдови Μπόγκντοβι, Богоеви-Богови Μπογκόεβι-Μπόγκοβι, Бизоеви Μπιζώεβι, Владикови Βλαντίκοβι, Волчеви Βόλτσεβι, Влахови Βλάχοβι, Гаваљугови Γκαβαλιούγκοβι, Гркови Γρ`κοβι, Граменови Γραμένοβι, Делижови Ντελίζοβι, Димитрови Ντημήτροβι, Дервишови Ντερβίσοβι, Дермиџиеви Ντερμεντζίεβι, Дрангови Ντράγγοβι, Жалеви Ζάλεβι, Желеви Ζέλεβι, Жингарови, Илчови, Икономови, Јанакиеви, Кочиеви, Коцалеви, Коцеви Крчалиеви Κρτσαλίεβι, Костадинови Κωσταντίνοβι, Качакови Κατσάκοβι, Керезиеви Κερεζίεβι, Кишишови Κισίσοβι, Лазарови Λαζάροβι, Личкови Λίτσκοβι, Лазовски Λάζοβσκι, Манџукови Μαντσούκοβι, Марслулови Μαρσούλοβι, Маролови Μαρόλοβι, Мајхошеви Μαϊχόσεβι, Мастеви Μάστεβι, Манушеви Μανούσεβι, Малинови Μαλίνοβι, Моралиеви Μωραλίεβι, Недеви Νέντεβι, Најкови Νάικοβι, Попадинови Ποπαδήνοβι, Папазови Παπάζοβι, Попташеви Ποπτάσεβι, Пичорови Πητσόροβι, Радеви Ράντεβι, Родеви Ρόντεβι, Родичиеви Ροντίτσεβι, Рунчеви Ρούντσεβι, Ројчинови Ροϊτσίνοβι, Сулеви Σούλεβι, Самаремчеви Σαμαρέμτσεβι, Савови Σάβοβι, Симеонови Σιμεόνοβι, Топалови Τοπάλοβι, Тумбови Τούμπεβι, Таргелови Ταργέλοβι, Уцетарови Ουτσετάροβι, Харизанови Χαριζάνοβι, Харбови Χάρμποβι, Хубреви Χούμπρεβι, Хаџиеви Χατζίεβι, Хаџипетрови Χατζιπέτροβι, Хаџистојанови Χατζιστογιάνοβι, Хаџијаневи Χατζιγιάνεβι, Хазуреви Χαζούρεβι, Чаневи Τσάνεβι, Чаови Τσάωβι,

Чамбови Тсάμποβι, Чавганеви Тсαβγκάνεβι, Џонови Тζόνοβι, Шалеви Σάλεβι, Шорови Σώροβι, Шопови Σώποβι, Шаматови Σαμάτοβι, Шахинови Σαχίνοβι.

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από το Λυκόστομο (Струпино)

Бојчеви Μπόιτσεβι, Манолеви Μανόλεβι, Стојкови Στόικοβι και Лазарови Λαζάροβι.

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από την Όρμα (Тресино)

Гацови Γκάτσοβι, Гогови Γκόγκοβι, Бинови Μπίνοβι, Самарови-Маркови Σαμάροβι-Μάρκοβι, Попзлатанови Ποπζλατάνοβι και Кроткеви Κρότκεβι.

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από το Μεγαπλάτανο (Бизово)

Кијаови Κιϊάοβι, Саракинови Σαρακίνοβι, Думчеви Ντούμτσεβι και Ташеви Τάσεβι.

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από την Άνω και Κάτω Κορυφή (Горно и Долно Родиво)

Мицанови Μιτσάνοβι, Аџиеви Ατζίεβι, Туфекчиеви Τουφεκτσίεβι

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από την Τσακονιά (Цакони)

Делови Ντέλοβι, Саранкелиеви Σαρανκελίεβι και Белташеви Μπελτάσεβι

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από το Αετοχώρι (Тушим)

Ванчеви Βάντσεβι

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από την Ζέρβη (Жерви)

Сетинови Σετίνοβι

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από την Πτολεμαΐδα-Ερμα κιά (Кајлари – Ранци)

Попови Πόποβι, Туневи Τούνεβι, Делеви Ντέλεβι, Чавдарови Τσαβντάροβι

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από το Βώλακα (Волак)

Карпичарови Καρπιτσάροβι

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από τις Σέρρες

Пандазиеви Πανταζίεβι

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από το Λέριν (Φλώρινα)

Романови Ρομάνοβι

Επώνυμα οικογενειών που προέρχονται από С΄ботско (Αριδαία)

Танчеви Τάντσεβι

Επώνυμα για τα οποία δεν έχουμε στοιχεία και από ποιά μέρη είναι, αλλά ζουν στο Στιπ και τη πέριοχή του

Анастасови Αναστάσοβι, Арсови Άρσοβι, Миленкови Μιλένκοβι, Мишевски Μίσεφσκι, Лекови Λέκοβι, Ушеви Ούσεβι, Балгурови Μπαλγκούροβι, Таушанови Ταουσάνοβι, Талевски Τάλευσκι, Романови Ρωμάνοβι, Калчеви Κάλτσεβι και Андонови Αντόνοβι.

Κατάλογος πεσμένων μαχητών και θυμάτων της εξόδου των Μακεδόνων από τη Μακεδονία του Αιγαίου που πέθαναν πολεμώντας στις τάξεις του Δ.Σ. για την απελευθέρωση του Αιγαιατικού τμήματος της Μακεδονίας. Σήμερα, οι οικογένειές τους ζουν στο Στιπ και την περιοχή του Στιπ

1. Иван К. АШКИЛОВ Ίβαν Κ. Ασκίλοφ (γενν. 1921), πέθανε το Μάρτιο του 1948 στα Μόργκανα της Ηπείρου.
2. Апостол В. ВЛАХОВ Αποστόλ Β. Βλάχοβ (γενν. 1927), πέθανε το Σεπτέμβριο 1948 στο Γράμμο της Ηπείρου
3. Ѓорги И. БОЈАЏИЕВ Γιώργκι Ι. Μπογιατζίεφ (γενν. 1919), πέθανε το Σεπτέμβριο 1948 στη Λάκκα Σουλίου της Ηπείρου
4. Ѓорги Г. ДРАНГОВ Γιώργκι Γ. Ντράγγοφ (γενν. 1923), πέθανε το Ιανουάριο 1949 στο Γράμμο της Ηπείρου
5. Петар И. БОЈАЏИЕВ Πέταρ Ι. Μπογιατζίεφ (γενν. 1924), πέθανε το Μάϊο 1948 στη Λάκκα Σουλίου της Ηπείρου
6. Ѓорги И. ЖАЛЕВ Γιώργκί Ι. Ζάλεφ (γενν. 1925), πέθανε το Αυγούστο 1948 στο Γράμμο της Ηπείρου
7. Иван Г. КИШИШЕВ Ίβαν Γ. Κισίσεφ (γενν. 1924), πέθανε το Ιούνιο 1948 στη Λάκκα Σουλίου της Ηπείρου
8. Ангелина П. ПИЧОРОВА Αγγελίνα Π. Πιτσόροβα (γενν. 1927), πέθανε το 1949 στη Φλώρινα.
9. Илија А. ПАПАЗОВ Ίλιγια Α. Παπάζοφ (γενν. 1921), πέθανε το Φευρουάριο 1949 στο Γράμμο της Ηπείρου.
10. Костадин СУЛЕВ. Κωσταντίν Σούλεφ
11. Димитар Д. СИМЕОНОВ Ντημήταρ Δ. Σιμεώνοφ (γενν. 1914), πέθανε το Οκτώβριο 1949 στα Ιωάννινα της Ηπείρου.
12. Иван Г. ТУМБОВ Ίβαν Γ. Τούμποφ (γενν. 1923), πέθανε το Οκτώβριο 1948 στο Γράμμο της Ηπείρου
13. Ката Г. ТУМБОВА Κάτα Γ. Τούμποβα (γενν.α 1925), πέθανε το Απρίλιο 1949 στο Γράμμο της Ηπείρου

14. Ангел А. ТАРГЕЛОВ Άγγελ Α. Ταργκέλοφ (γενν. 1923), πέθανε το Ιούλιο 1948 στο βουνό Βίτσι.
15. Иван Г. ХАЏИЕВ Ίβαν Γ. Χατζίεφ (γενν. 1912), πέθανε το Ιούνιο 1948 στη Λάκκα Σουλίου της Ηπείρου
16. Ангел К. МАЈХОШЕВ Άγγελ Κ. Μαϊχόσεφ (роден 1918), πέθανε τον Απρίλιο 1948 στον Καλάμα Ποταμο, Δυτική Ελλάδα.
17. Ѓорѓи УЦЕТАРОВ Γιώργκι Ουτσετάροφ (γενν. 1924), πέθανε το Ιούλιο 1948 στα Μόργκανα της Ηπείρου
18. Ѓорги И. НАЈКОВ Γιώργκι Ι. Νάικοφ (γενν. 1918), πέθανε το Ιούλιο 1948 στη Λάκκα Σουλίου της Ηπείρου
19. Митко И. ХАЏИПЕТРОВ Μίτκο Ι. Χατζιπέτροφ (γενν. 1925), πέθανε το Σεπτέμβριο 1948 στα Μόργκανα της Ηπείρου
20. Паскал Г. ШАМАТОВ Πάσκαλ Γ. Σαμάτοφ (γενν. 1925), πέθανε το Απρίλιο 1948 στα Μόργκανα της Ηπείρου
21. Костадин Д. ХАЏИЕВ Κωστάντιν Δ. Χατζίεφ (γενν. 1925), πέθανε το Ιούνιο 1948 στη Λάκκα Σουλίου της Ηπείρου
22. Страхил А. МОРАЛИЕВ Στραχίλ Α. Μωραλιεφ (γενν. 1926), πέθανε το Μάρτιο 1948 στα Μόργκανα της Ηπείρου
23. Александар ГРАМЕНОВ Αλεξάνταρ Γκραμένοφ (γενν. во 1917), πέθανε το 1948 στη Κόνιτσα της Ηπείρου
24. Апостол ВЛАХОВ Αποστόλ Βλάχοφ (γενν. 1905), πέθανε το 1952 στη φυλακή Τιράνων της Αλβανίας
25. Димитар ЧАВГАНЕВ Ντημήταρ Τσαυγάνεφ (γενν. 1906), πέθανε το 1951 στο στρατόπεδο Φιέρι, στην Αλβανία
26. Иван САВОВ Ιβάν Σάβοφ (γενν. 1897), πέθανε το 1951 στη Κρήτη
(Τα παραπάνω δεδομένα για άτομα από 1 έως 26 δόθηκαν από τον μαχητή του Δημοκρατικού Στρατού Στόγιαν Σαμαρτζίεφ, γεννημένος το 1916 στο χωριό Zrnovo (Κάτω Νευροκόπι) κοντά στη Δράμα, στη Μακεδονία του Αιγαίου).

27. Васил ХАЏИЕВ	Βάσιλ Χατζίεφ
28. Злата ХАЏИЕВА	Ζλάτα Χατζίεβα
29. Иван РОЈЧИНОВ	Ίβαν Ροϊτσίνοφ
30. Велик ЈАНАКИЕВ	Βελίκ Γιανακίεφ
31. Ели РОДИЧИЕВА	Έλι Ροντίτσεβα
32. Александра БОГОВА	Αλεξάντρα Μπόγοβα
33. Стојан УШЕВ	Στογιάν Ούσεφ
34. Атанас БАЛГУРОВ	Αθανάς Μπαλγούροφ
35. Петар ТАУШАНОВ	Πέταρ Ταουσάνοφ
36. Симеон БОГОЕВ	Σιμεών Μπογκόεφ

37. Ѓорги БОГОЕВ	Γιώργκι Μπογκόεφ
38. Петар ШАХИНОВ	Πέταρ Σαχίνοφ
39. Димитар ЧАОВ	Ντημήταρ Τσάοφ
40. Димитар БИЗОЕВ	Ντημήταρ Μπιζώεφ
41. Марија НАЈКОВА	Μαρία Νάικοβα
42. Ката МАЛИНОВА	Κάτα Μαλίνοβα
43. Ангел ПАПАЗОВ	Άγγελ Παπάζοφ
44. Петар ХАЏИ-СТОЈАНОВ	Πέταρ Χατζι-Στογιάνοφ
45. Ристе ЈОЛЕВ	Ρίστε Γιόλεφ
46. Алексо ЛИЧНОВ	Αλέξο Λίτσνοφ
47. Митар НУШКОВ	Μίνταρ Νούσκοφ
48. Крсте ЈАНОВ	Κρ'στε Γιάνεφ
49. Ѓорги ШПРИТОВ	Γιώργκι Σπρίτοφ
50. Ѓорги КАТРОВ	Γιώργκι Κατ'ροφ
51. Трајко КРСТЕВ	Τράικο Κρ'στεφ
52. Кољо ЈАЧОВ	Κόλιο Γιάτσοφ
53. Лазо БЕГИНКОВ	Λάζο Μπεγκίνκοφ
54. Димо ЈАЧОВ	Ντίμο Γιάτσοφ
55. Глигор САРАКИНОВ	Γκλιγκόρ Σαρακίνοφ
56. Пирикли ЛАЗАРОВ ЛАСКОВ	Περίκλη Λαζάροφ Λάσκοβ
57. Петре ПОПОВ	Πέτρε Πόποφ
58. Ристе ТАШЕВ	Ρίστε Τάσεφ
59. Костадин ЃУСМЕВ	Κωσταντίν Γιούσμεφ
60. Костадин РИСАФОВ	Κωσταντίν Ρισάφοφ
61. Ристе ЈАНОВ	Ρίστε Γιάνοφ
62. Иван ЈАНОВ	Ίβαν Γιάνοφ
63. Апостол ПЛЕШКОВ	Αποστόλ Πλέσκοφ
64. Пени ПОПОВ	Πένη Πόποφ
65. Ване БЕЛОВ	Βάνε Μπέλοφ
66. Костадин ИСКОВ	Κωσταντίν Ίσκοφ
67. Ѓорги СМРЕКОВ	Γιώργκι Σμρέκοφ
68. Виша Б'НОВА	Βίσα Μπ'νοβα
69. Ѓорги ПОПОВ	Γιώργκι Ποποφ
70. Јани Палов	Γιάνι Πάλοφ
71. Костадин САМАНДОВ	Κωσταντίν Σαμάντοφ
72. Коле АРСОВ	Κόλε Άρσοφ
73. Ѓорги МИЛЕНКОВ	Γιώργκι Μιλένκοφ
74. Таше БИНОВ	Τάσε Μπίνοφ
75. Чано ЛЕКОВ	Τσάνο Λέκοφ

76. Христо МИШЕВСКИ	Χρίστο Μισεφσκι
77. Петар НУШКОВ	Πέταρ Νούσκοφ
78. Ламбро АНДОНОВ	Λάμπρο Αντώνοφ
79. Андон АНДОНОВ	Αντών Αντώνοφ
80. Методи Б'НОВ	Μετόντι Μπ'νοφ
81. Мице ДИМОВ	Μίτσε Ντήμοφ
82. Иван ДОКОВ	Ίβαν Ντόκοφ
83. Никола АРСОВ	Νίκολα Άρσοφ
84. Димитар ЛАЗАРОВ ЛАСКОВ	Ντιμίταρ Λαζάροφ Λάσκοβ
85. Мише САМАРЕНЧЕВ	Μίσε Σαμαρέντσεφ
86. Никола ЧАВДАРОВ	Νίκολα Τσαυντάροφ
87. Димитар ЖИНГАРОВ	Ντημήταρ Ζιγγάροφ
88. Томе БИНОВ	Τόμε Μπίνοφ

σκοτώθηκάν στον Γράμμο

89.Вани АНАСТАСОВ	Βάνι Αναστάσοφ
90.Кољо ПЛЕШКОВ	Κόλιο Πλέσκοφ
91.Иван ДУЛЕВ	Ίβαν Ντούλεφ
92.Ристо ГОГОВ	Ρίστο Γκόγκοφ
93.Ристе ДОШЕВ	Ρίστε Ντόσεφ
94.Петар ДОШЕВ	Πέταρ Ντόσεφ

Τα δεδομένα για τα προαναφερθέντα άτομα από τον αύξοντα αριθμό 27 έως 94 προέρχονται από τις οικογένειες των θυμάτων που ζουν επί του παρόντος στο Στιπ και στην περιοχή Στιπ.

Κατάλογος νεκρών μαχητών από το χωριό Zrnovo (Κάτω Νευροκόπι) Δράμα την περίοδο 1944-1945 από την συμμορία του Αντών Τσαούς

1.Петар ХАЏИ СТОЈАНОВ	Πέταρ Χατζι Στογιάνοφ	1913-1944
2. Ангел ПАПАЗОВ	Άγγελ Παπάζοφ	1910-1945
3. Ангел РУНЧЕВ	Άγγελ Ρούντσεφ	1927-1945
4. Ѓорги ПИЧОРОВ	Γιώργκι Πιτσόροφ	1873-1945
5. Пандо СУЛЕВ	Πάντο Σούλεφ	1875-1945
6. Ѓорги БОГОЕВ	Γιώργκι Μπογκόεφ	1925-1945
7. Ангел УЦЕТАРОВ	Άγγελ Ουτσετάροφ	1922-1945
8. Марија ХАЗУРЕВА	Μαρία Χαζούρεβα	1895-1945

9. Костадин КУЦАЛЕВ	Κοσταντίν Κουτσάλεφ	1917-1945
10.Димитар ЧАОВ	Ντημήταρ Τσάοφ	1910-1945
11.Петар ШАХИНОВ	Πέταρ Σαχίνοφ	1925-1945

Λίστα σκοτωμένων μαχητών για τους οποίους δε μπορούν να βρεθούν τα επώνυμά τους και βρίσκονται μόνο στη μνήμη των φίλων τους:

1. Таки	Τάκι
2. Илија	Ήλια
3. Марика	Μαρίκα
4. Ермиони	Ερμιώνη
5. Коста	Κώστα
6. Апостол	Αποστόλ
7. Ристо	Ρίστο
8. Алекс	Άλεξ

ΧΟΡΗΓΟΙ. Αυτό το βιβλίο δεν θα είχε εκδοθεί χωρίς την υποστήριξη και τη βοήθεια των ακόλουθων χορηγών:

Ο Δόκτορ Λέφτερ Μάντσε (γεννημένος στο χωριό Ζαγκορίτσανι Κόστουρσκο / Βασιλειάδα Καστοριάς). Κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα δολοφονήθηκε η μητέρα του και τα τρία του αδέρφια από τον ελληνικό στρατό και αυτός σε ηλικία 12 ετών μεταφέρθηκε στη Βουδαπέστη της Ουγγαρίας. Σήμερα ο δόκτορ Μάντσε είναι παγκοσμίας φήμης χειρούργος αισθητικής χειρουργικής και είναι ιδιοκτήτης νοσοκομείων στην Οτάβα του Καναδά και στη Βουδαπέστη της Ουγγαρίας.

Χορηγοί από τη Μακεδονία:
Μετόντι ΓΚΡΚΟΒ (γόνος γονέων από τη Μακεδονία του Αιγαίου, από την περιοχή του Βόντεν / Έδεσσας και Μέγκλεν / Αλμωπίας) από τον πατέρα Ντιμίταρ Γκρκοβ από το Σαρακίνοβο / Σαρακινούς και τη μητέρα Μίτρα Ντούντεβα-Γκρκοβα από το Τρέσινο / Όρμα.
Υπεύθυνοι και μέλη του Συλλόγου ,,Μίρκα Γκίνοβα,, από το Στιπ
Συμεών ΓΚΙΡΟΒΣΚΙ από τη Μπίτολα

Χορηγοί από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ:
Τούσε ΑΡΓΚΕΑΝΤΙ (Ελβετία)
Αλεξάνταρ ΣΤΟΓΙΑΝΟΒΣΚΙ (ΗΠΑ)
Σίμο ΠΟΠΟΒΣΚΙ (Μεγάλη Βρετανία)

Χορηγοί από την Αυστραλία
Μακεδονικός Λογοτεχνικός Σύλλογος „Γκρίγκορ Πρλιτσεβ“ από το Σύδνευ

Μακεδονική ορθόδοξη εκκλησία „Σβέτι Ντιμίτρια Σολούνσκι“ – Γουόλογκονγκ
Macedonian Orthodox Church “St Dimitrija of Solun” – Wollongong
8-14 Stewart Street Wollongong 2500 NSW (Australia)

Μακεδονική ορθόδοξη εκκλησία „Σβέτι Γιόβαν Κρστιτελ“ – Τζιλόνγκ
Macedonian Orthodox Church “St John Baptist” – Geelong
465 Ballarat Road Batesford 3213 Victoria (Australia)

Αυστραλιανό – Μακεδονικό Θέατρο του Σύδνευ

Μεταφραστική υπηρεσία „Μάκεντον“ από το Σύδνευ

Ρίστο και Κατερίνα Γκάλεβσκι
Χάτζι Πρότα Νάουμ Ντεσπότοσκι
Γκόρντανα Ντίμοβσκα
Ολιβέρα Γιοβάνοβσκα
Ντίμκο Μάρκοσκι
Νόβε Μλαντένοβσκι
Οικογένεια Τσβέτκοβσκι
Λιούμπε Μίρτσοβσκι
Κόσταντιν Πετκούτσεσκι
Τσάνε Γκιούροβσκι
Ντόστα Μπόσεσκα
Τρενταφίλκα Μποσίλκοβσκα
Μάνε Γιούγκοβ
Μάρια Αλεξάντροβα
Γιόντσε Ντιμίτροβ
Ρίστο και Βέρα Τόλεβσκι. Ο Ρίστο είναι γιος του Γιόρνταν και της Πέτρα από το χωριό Σρέντνο Σέλο Λέρινσκο (Μεσοχώρι Φλώρινας)
Πέτρε ΑΤΑΝΑΣΟΣΚΙ με την οικογένεια
Αλεξάνταρ και Σλομποντάνκα Στάνκοβσκι με την οικογένεια
Σρέμπρε και Βέρα Ντεσπότοβσκι με την οικογένεια
Νόβε και Σλάβιτσα Ντεσπότοβσκι με την οικογένεια
Αλεξάνταρ Στογιάνοβσκι από το Rosa Dora-Warrawong
Μπόσκο και Βέσνα Μποζίνοβσκι
Λιλιάνα Τόσεσκα
Άνγκελ Ρίστοβ
Πέτκο Τσάβκοσκι με την οικογένεια Τσάβκοσκι

Σε όλους τους χορηγούς, ο υποστηρικτής του βιβλίου, Σύλλογος „Μίρκα Γκίνοβα“ από το Στιπ, ο εκδότης Σύλλογος „Γκρίγκορ Πρλιτσεβ,, από το Σύδνευ της Αυστραλίας και ο συγγραφέας Αλεξάνταρ Ντόνσκι, αποδίδουν μεγάλες ευχαριστίες.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ 5
ΕΙΣΑΓΩΓΗ 7
ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ 9
Αρχαία Μακεδονία 9
Εθνοπολιτισμικές διαφορές μεταξύ των
Μακεδόνων και των Ελλήνων 13
Η Θρησκεία των αρχαίων Μακεδόνων 42
Η κληρονομιά των αρχαίων Μακεδόνων
στη σημερινή Μακεδονική κουλτούρα 48
Αρχαία μακεδονική εθνική ταυτότητα
μεταξύ των Μακεδόνων του πρόσφατου παρελθόντος 59
Ανθρωπολογικά-γενετικά στοιχεία για συγγένεια
μεταξύ των αρχαίων και σύγχρονων Μακεδόνων 65
Αρχαίοι Μακεδόνες μετά την κατάρρευση του μακεδονικού
κράτους 67
Η Μακεδονία από τον Μεσαίωνα
μέχρι το διαμελισμό το 1913 69
Η Μακεδονία από το διαμελισμό της το 1913 έως σήμερα 85
Η κατάσταση στην Μακεδονία του Βαρδάρη 88
Η κατάσταση στη Μακεδονία του Πιρίν 94
Η κατάσταση στη Μακεδονία του Αιγαίου 99
Η κατάσταση στο Μακεδονικό τμήμα υπό την Αλβανία 108
Βιογραφία της εθνικής ηρωίδας Μίρκα Γκίνοβα 110
ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΗΓΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗ ΑΥΤΟΥ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Η ΕΝΩΣΗ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ
ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΓΑΙΑΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
«ΜΙΡΚΑ ΓΚΙΝΟΒΑ» της ΠΟΛΗΣ ΣΤΙΠ 111
ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ,
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
,,ΓΚΡΙΓΚΟΡ ΠΡΛΙΤΣΕΒ,, ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΔΕΥ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ 113
ΟΙΚΙΣΜΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ
ΑΠΟ ΟΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΑΝ ΣΤΟ ΣΤΙΠ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΡΩ ΠΕΡΙΟΧΗ 115
ΕΠΩΝΥΜΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΜΕ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΟΥ ΤΩΡΑ ΖΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΙΠ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ 115
Κατάλογος…. 118
ΧΟΡΗΓΟΙ 123